

Jamsai

วาสนา
คนเขลา
Jamsai
3
ทดลองอ่าน
烟沙

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

วงซึ่งจายวง 狂上加狂 เขียน
เมื่อนาคราช แปล

มากกว่ารัก

Jamsai

วาสนา
คนเขลา
3
Jamsai

วงศ์ชงยวง 狂上加狂
เบนนาคาราช แปล

ทดลองอ่าน

วาสนา
คนเขลา
3
Jamsai

วาสนา
คนเขลา
3
Jamsai

ทดลองอ่าน

www.jamsai.com
Jamsai

คือทุกสิ่งที่ใช้เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

แต่ไม่รอให้นางลุกขึ้น หลีรั่ววี่ก็พูดเสียงดูว่า "คุณเขาลง! ตอบเข้ามา พี่อู่... ตายแล้วหรือ"
คำถามนี้ออกมา ทำให้สาวใช้ทั้งสองอดทนต่อไปไม่ไหว ส่งเสียงร้องให้ออกมา หลังเสียงพูดเสียงเบาว่า "หลายวันก่อนในค่ายทหารได้รับรายงาน บอกว่าอู่ชื่อหมาเขา... เขาถูกอนุยิงตายในการต่อสู้殊มง..."

ต้องโทษที่ตัวเองไม่ทันรู้ตัว พลิ้งปากพูดออกไป หลังเสียงนี้ก็ตำหนิตัวเอง ซ้อนดวงตาเบื่อน้ำตาขึ้น สุหยินน้อยรู้เรื่องราวแล้ว คิดว่าคงจะร้องไห้โย ยิ่งไม่อยากกินดื่มอะไรระมั่ง อีกครู่ต้องรีบเชิญคุณหนูใหญ่มาพูดปลอบคุณหนูรองสักหน่อย...

ในสายตาของนาง นิสัยของคุณหนูรองอย่างไรก็ยิ่งเหมือนเด็ก ปฏิกริยาของเด็กที่เจ็บปวดจากการเสียคนสนิทก็คือการร้องไห้ไว้วายไม่ยอมรับความจริง แต่รอเวลาผ่านไปนานเข้าก็จะสงบจิตใจลงได้...

แต่พอหลังเสียงซอันท่าขึ้นกลับต้องตกใจอีกครั้ง เห็นเพียงสุหยินน้อยหน้าซีดขาว ร่างโงนแงนใกล้ล้มลง ในขณะที่พวกนางสองคนลุกขึ้นเตรียมจะไปประคองสุหยิน ก็เห็นเลือดสีคล้ำพุ่งพรวดออกมาจากปากหลีรั่ววี่ ตัวนางก็อ่อนพับเอนไปทางด้านหลัง ทำยทอยไขกลงบนพื้นอย่างแรง...

มากกว่ารัก วาสนาคนเขลา 3

ขววจัวยาวขว เวียน เบนีนาคราช แปล

《半城烟沙》

Volume 03

All rights reserved Original story and characters created and copyright © Author:

狂上加狂 Kuang Shang Jia Kuang

Thai edition rights under license granted by Tibet YueDuJi Culture & Media Co., Ltd.

(西藏悦读纪文化 传媒有限公司)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2500-0

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พินวน

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

และแล้วเรื่องราวของคนเขลาที่น้อยที่น่าเอาใจช่วยของเราก็เดินทางมาถึงเล่ม 3 ซึ่งเป็นเล่มจบแล้ว หวังว่าทุกท่านที่อ่านมาตั้งแต่เล่มแรกคงจะมีเรื่องราวที่ประทับใจ ตัวละครที่ชื่นชอบ หรือสิ่งที่น่าติดตามในความรู้สึกละเวลาอ่านเช่นกันนะคะ อย่างน้อยที่เราล้วนเห็นได้ชัดเจนเลยก็คือพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่องของหลี่ร่ววี่ และความรักความผูกพันของพระ-นางที่แนบแน่นยิ่ง ๆ ขึ้นไป แล้วทุกท่านเคยคิดถึงวันที่ความจำของหลี่ร่ววี่ก็กลับมาบ้างมั๊ยคะ หลี่ร่ววี่ที่ยิ่งทะนง เก่งกาจ และเป็นราชินีแห่งเรือผู้วางตัวดีเยี่ยมเท่านั้นจะยินยอมพร้อมใจที่จะอยู่กับชื่อหมาที่เคยทำโทษนางอย่างร้ายกาจเช่นนั้นหรือ มีหน้าซำนางคนเดิมยังเคยทำเรื่องผิดพลาดต่อเขามากมาย ความสัมพันธ์ของทั้งสองจะยังรักใคร่ดูแลกันได้ดังเดิมอีกหรือ

ความรักที่เคยไม่มีใครจะแทรกกลางได้ ในวันนี้จะยังเหมือนเดิมอีกหรือไม่ มาร่วมเอาใจช่วยเขาและนาง รวมทั้งเรื่องราวความรักของคนรอบข้างที่สุดแสนพิเศษในเล่มนี้ไปพร้อมกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลี่ร่วอวี คุณหนูรองสกุลหลี่ มีความเฉลียวฉลาดเหนือใคร มาตั้งแต่เด็ก เป็นสตรีคนแรกที่ได้รับถ่ายทอด 'ตำราเรือย่าคลิ่น'
- * ฉู่จิ้งเฟิง ชื่อหมาผู้ยิ่งใหญ่มากอำนาจ เป็นที่เคารพยำเกรงของผู้คน มีฉายาว่า 'มัจจุราชฉู่' ถือกติ 'ใครขวางข้าตาย'
- * หลี่ร่วฮู่ย คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ พี่สาวของหลี่ร่วอวี เป็นภรรยาของขุนนางฝ่ายบู๊หลิวจิ้ง
- * กวนป้า คุณชายสกุลกวน ผู้ได้บังคับบัญชาของฉู่ชื่อหมา เป็นแม่ทัพฝีมือดีที่มีอนาคตไกลยิ่ง
- * โจวเฉียนอวี อาจารย์โจว อาจารย์หญิงในสำนักเรียนชิงชวี เป็นสหายต่างวัยของหลี่ร่วอวี
- * จ้าวอินถั่ง รัชทายาทองค์ปัจจุบันที่สองเสารับมาจากพระสนมซึ่งฐานะด้อยต่ำแล้วแต่งตั้งขึ้นเป็นองค์รัชทายาท
- * เลิ่นหลู่ป้อ คุณชายรองสกุลเลิ่น ตระกูลใหญ่แห่งเจียงหนาน ผู้งามสง่า ทั้งยังมีความรู้ความสามารถเกินผู้ใด

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

27

นับจากชั่วขณะแรกที่คุณหนูรองของนางกลับจวนมา นางก็ไม่เห็น
สีหน้าเคร่งขรึมของชื่อหมาดีขึ้นแม้แต่น้อย

หนานกงอวีนเป็นคนบ้าตันทหาเช่นใด แม้แต่ไทเฮาเป็นหญิงที่อยู่มา
ครึ่งชีวิตแล้วก็ยังคลายเชือกกางเกงได้ คุณหนูรองที่มีรูปโฉมงดงามเช่นนี้
เขาจะยอมปล่อยให้ได้อย่างไร

นางปรนนิบัติข้างกายคุณหนูมานาน ย่อมรู้เรื่องราวในอดีตระหว่าง
หนานกงอวีนกับคุณหนู พูดไปแล้วก็เป็นความผิดของคุณหนูตัวเอง
มีจิตใจเป็นจอมยุทธ์เกินไป ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านมากเกินไป!

เพราะคุณหนูไปเยี่ยมเยียนอาจารย์มีอภุต รู้จักกับศิษย์น้องหญิง
หลายคนในสำนักมีอภุต บังเอิญหนึ่งในนั้นถูกหนานกงอวีนหยอกเย้า
อย่างใจร้ายแล้วทอดทิ้งไม่สนใจ เรื่องนี้มีผลถึงชื่อเสียงของตัวเองไม่อาจ
ไว้วางใจได้ คิดไม่ตกจนจะไปกระโดดแม่น้ำฆ่าตัวตาย ก่อนจะถูกคุณหนู

ช่วยเอาไว้ทัน หลังจากพูดปดลอบใจได้แล้ว คุณหนูก็ช่วยนางหาข้ออ้าง ออกจากสำนักมือภูตกลับบ้านไปแต่งงาน

และด้วยเรื่องนี้ คุณหนูจึงมีอคติต่อหนานกงอวินอย่างยิ่ง หลังจากหนานกงอวินเห็นคุณหนูก็มีใจให้ ซึ่งคุณหนูก็ไม่ได้ปฏิเสธ แต่หยอกเข้าเขา ด้วยคำพูด เดิมทีคิดจะหาโอกาสสั่งสอนเขา ใครจะคิดว่าหนานกงอวิน จะเกิดหวั่นไหวจริงจัง คิดว่าหนังสือถอนหมั้นคุณชายรองสกุลเส้นที่ คุณหนูเขียนขึ้นเพื่อหยอกล้อเขาเป็นเรื่องจริง จึงกลับไปแจ้งท่านพ่อ ท่านแม่ เตรียมของหมั้นหมายเพื่อไปขอหมั้น

คุณหนูเห็นเขาคิดจริงจังเช่นนี้ก็กลัวว่าจะหุนหันก่อเรื่องใหญ่จึงเอ่ยปาก ปฏิเสธหนานกงอวินอย่างไม่วิหวั่น แต่ใครจะคิดว่านิสัยของหนานกงอวิน จะดีร้ายเพียงนั้น เขาเห็นคุณหนูปฏิเสธกลับคิดใช้กำลังบีบบังคับให้คุณหนูเปลี่ยนใจ

คุณหนูคาดไม่ถึงว่าเขาจะทำแบบนี้ ด้วยความลนลานจึงดึงปีกผม บนหัวที่หนานกงอวินให้นางออกมาแล้วแทงไป คิดไม่ถึงว่าจะบังเอิญ โดนปุ่มที่ทำให้ใบมีดติดตัวออกมา เกือบจะเอาชีวิตหนานกงอวินไปเลย...

คิดถึงตรงนี้ หลงเขียงสู้สึกว่าตัวเองแทบจะร้องไห้จนหมดสติแล้ว บัดนี้เรื่องยุ่งเหยิงในอดีตระหว่างหนุ่มสาวตกตะกอนทับถมจนกลายเป็น สภาพในวินันต์ เป็นใครก็คงคาดไม่ถึงจริงๆ

แต่มีสิ่งหนึ่งที่คือหนานกงอวินจับตัวคุณหนูไป ไม่มีทางปล่อย คุณหนูให้บริสุทธิ์อยู่อย่างแน่นอน ตอนนี้คุณหนูก็มีสติไม่สมบูรณ์ หากชื่อหมาสอบถามรายละเอียดเรื่องหลายวันนี้ เกรงว่าคงไม่ปิดบังอะไร เล่าเรื่องน่าอัศจรรย์นี้ออกมาอย่างชื่อเชื่อจนหมดเคราะห์

ไม่เช่นนั้นทั้งที่ภรรยาอดฟันอันตรายแล้ว เหตุใดสีหน้าชื่อหมา ถึงยังคงเคร่งเครียดอยู่ ต่อให้เป็นชายหนุ่มบ้านปากก็ยังไม่ยอมให้ภรรยา สวมหมวกเขียวตัวเองไม่ได้ นับประสาอะไรกับผู้บัญชาการประจำไม่เพีย คิดถึงใจภรรยาจนรู้สึกที่มากอกกบฏ ก็เพราะอนุที่รักของตัวเองถูกท่านอ่อง ด้าคู่ร่วมหลับนอนด้วยจนเกิดความโมโหเลือดขึ้นหน้าไม่ใช่หรือ เห็นได้ว่า ชายที่มีฐานะสูงส่งเช่นนี้ บนหัวไม่อาจยอมด้วยสีเขียวได้เลย...

หลงเซียงยังคงคิดถึงร้อนรนใจ รู้สึกกังวลถึงอนาคตของคุณหนู จึง ออกจากเรือนพักไปพบหลี่ร่วฮู่เพื่อปรึกษา

หลี่ร่วฮู่หลายวันนี้รู้สึกไม่สบายใจ หลงเซียงยังคงคิดได้ นางอยู่ในบ้าน ผ่านประสบการณ์มาแล้วจะคิดไม่ได้ได้อย่างไร รอจนหลงเซียงเล่าถึงอดีต ของน้องรองกับหนานกงวินผู้นั้น หลี่ร่วฮู่ก็โกรธจนแทบจะยื่นมือไปตบ หน้าหลงเซียง "เรื่องความเป็นความตายแบบนี้ เหตุใดเจ้าไม่รีบบอก!"

หลงเซียงตอนนี้คิดอะไรไม่ออก ร้องไห้แล้วพูดว่า "ตอนนั้นคุณหนู กำชับสั่งห้าครั้งแล้วครั้งเล่า ห้ามเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง เรื่องเกี่ยวกับชื่อเสียง ของคุณหนู บ่าวจึงไม่กล้าพูดส่งเดช"

หลี่ร่วฮู่โกรธจนตบโตะ "นั่นมันตอนที่นางยังเป็นคุณหนูรอง สกุลหลี่อยู่ ตอนนั้นนางมีความสามารถมาก! แทงฟ้าทะเลก็ยังสามารถ แบกรับเองได้ เป็นเหมือนลาตื้อที่ไม่ยอมให้ใครมาควบคุม แต่ตอนนี้ นางตกม้าสมองเสื่อมไปแล้ว แต่ฟ้านี้ก็ยังมีช่องให้น้ำสาดลงมาได้! เหตุใด เจ้าจึงทำเหมือนไม่สนใจแบบนี้ตามไปด้วย!"

หลงเซียงถูกด่าจนร้องไห้โฮ พูดปนสะอื้นว่า "คุณหนูใหญ่เป็นความผิด ของหลงเซียงเอง แต่ตอนนี้เห็นชื่อหมามีปมในใจ ถ้าเขาจริงเกียจคุณหนู

จะทำอย่างไรดีเจ้าคะ"

หลี่ร่วซู่ยหิบบลอกนิ้วเย็บปักในกระຈาดเข็มด้ายขึ้นมานวดขมับของตัวเอง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงพูดขึ้น "เจ้าบอกว่าครั้งนี้แม่ทัพกวอนตามชื่อหมาไปรับร้วอวีด้วยใช่หรือไม่"

หลงเซียงเซ็ดน้ำตาพลาฟยักหน้า

หลี่ร่วซู่ยคิดสักครู่ก็หิบบกระดาษຈดหมายแผ่นหนึ่งออกมาจากที่ทับกระดาษบนโต๊ะหนังสือ แล้วยกพู่กันเขียนอักษรหลายบรรทัด จากนั้นใช้ไขเทียนปิดผนึก ก่อนจะพูดว่า "ไปเรียกบ่าววิ่งเรื่องส่งไปให้แม่ทัพกวอน บอกว่าข้าต้องการคินม้า นัดเขามาพบที่สนามฝึกม้าสักครั้ง"

ความคิดเดิมของหลี่ร่วซู่ยคือไปพบคนสนิทของชื่อหมาผู้นี้ นางเป็นสตรีตัวคนเดียวยอมไม่อาจไปพบหน้าน้องเขยถามความรู้สึกของเมฆเขียวที่ปกคลุมเขาอยู่ได้ แต่กวอนป่าต้องรู้แผนการแท้จริงของชื่อหมาอย่างแน่นอน

หากเป็นเพราะน้องสาวเสียตัว เขาเกิดความรังเกียจ ก็รีบเขียนหนังสือหย่า พวกนางพี่น้องจะได้กลับเจียงหนานไป

ทว่าเมื่อความคิดของหลี่ร่วซู่ยไปถึงกวอนป่า มันก็เปลี่ยนไปจนสิ้น เขาคิดว่าຈดหมายมีกลิ่นหอมฉบับนี้กลายเป็นการนัดส่วนตัว สถานที่ที่เลือกก็ดีเลิศ เป็นสนามฝึกม้าชานเมือง

เขากับหลี่ร่วซู่ยล้วนผ่านการแต่งงานมาแล้ว การนัดพบส่วนตัว ย่อมไม่ค่อยมีพิธีเหมือนบัณฑิตกับคุณหนูทั่วไป ยิ่งไปกว่านั้นเขตทางเหนือ ผู้คนหัวหาญ เรื่องสตรีนัดหมายบุรุษไปกลิ้งตัวบนทุ่งหญ้า นับเป็นเรื่อง

ธรรมดา!

กวนป้าคิดว่าบนเตียงนอนของคุณหนูใหญ่สกุลหลิวว่างมานานแล้ว การเชื่อเชิญอย่างกล้าหาญเช่นนี้ ความหมายนั้นก็ชัดเจนโดยไม่ต้องพูดอยู่แล้ว!

เมื่อคิดเช่นนี้ เขาจะทำให้เสียความตั้งใจของสตรีไม่ได้จริงๆ ในวันต่อมา ตอนบ่ายกวนป้าก็เตรียมออกจากค่ายทันที

แท้จริงแล้วการออกจากค่ายครั้งนี้ไม่ง่าย แม้จะช่วยสูหยินมาได้สำเร็จ และทำลายความคิดที่จะร่วมมือกับกบฏชายชาติของหนานกงอวิน แต่เรื่องมากมายที่เหลือ มันมีรายละเอียดอีกมากนัก

ครั้งนี้หลักฐานที่หนานกงอวินสมควรคิดกับแคว้นตงไต้ถูกจับได้ คานั่งคาเขา

แม้ไทเฮามีใจคิดจะช่วยแก้ต่างให้แก่ชายหนุ่มรูปงามของตัวเอง ที่ตายไป ก็ต้องคำนึงถึงคำวิพากษ์วิจารณ์ของทั้งราชสำนัก

แคว้นตงไต้เป็นภัยร้ายในใจสกุลไปเช่นกัน จะปล่อยไปแบบนี้ได้อย่างไร

แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ เรื่องฉู่จิ้งเฟิงใช้ทหารเหนือขอบเขตก็มีข้ออ้างที่เหมาะสม รอดพ้นจากการถูกสำนักราชบัณฑิตกล่าวหาว่าละเลยหน้าที่ไปได้

แต่ทหารกบฏหยวนชู่ได้รับการช่วยเหลือด้านปืนใหญ่ ก็เกิดความคิดร้ายเช่นกัน ตอนนี่เข้าฤดูหนาวเป็นเวลาของการเคลื่อนพล จะซ่อมแซมค่าย เช็ดกันสปรกที่หนานกงอวินทำทิ้งเอาไว้อย่างไรก็เป็นสิ่งสำคัญตรงหน้า

ตอนกว่นป่าบอกชื่อหมาว่าจะออกจากค่ายสักหน่อย ชื่อหมาที่อารมณ์ไม่ค่อยดีก็เงยหน้าขึ้นมองเขาอยู่หลายครั้ง เห็นกว่นป่าที่หางตาคูมีความสุขก็แค่นเสียดสยบเสียดเสียด "รีบไปรีบกลับ อย่าซุกดินเสียเปล่า ต้องทิ้งเมล็ดพันธุ์ไว้บ้าง ไก่ล้จะทำสงครามแล้ว ทิ้งเลือดเนื้อเชื้อไขไว้ให้ตัวเองบ้างเถอะ!"

คนที่อยู่ในสนามรบมาจนชินล้วนพูดคุยหัวเราะกับเรื่องความเป็นความตาย ไม่ได้ถืออะไรมากนัก กว่นป่าจึงพูดด้วยรอยยิ้มสดใส "ข้าจะทำตามที่นายท่านสั่งแน่นอน ไก่ล้สักสองสามหมู่ให้ดี!" พูดจบเขาก็เดินออกจากค่ายไปอย่างสบายอารมณ์

ก่อนจะออกจากค่ายทหาร เขายังสั่งให้บ่าวของตัวเองตักน้ำร้อนเข้ามาในกระโถมชั่วคราวของตัวเอง อาบน้ำร้อนๆ แล้วเอาผ้าอุ่นประคบหน้า และยังเรียกหมู่ไม่บ่าวมือดีของชื่อหมามาช่วยโกนขนบนหน้า โกนหนวดรูปกระจับที่เป็นที่นิยมในเมืองหลวง ต้องให้ปลายสองด้านกระดกขึ้น จึงจะดูสูงศักดิ์

ดูไม่เป็นคนที่ปรนนิบัติร่างกายชื่อหมา ฉลาดเฉลียวมาก! เห็นวันนี้แม่ทัพกว่นทั้งเปลี่ยนเสื้อผ้าและโกนหนวด ต้องมีนัดกับหญิงงามแน่นอน จึงเอาน้ำดอกมะลิบอชื่อที่ชื่อหมามอบให้เป็นรางวัลมาตบแตะหน้า ให้แม่ทัพกว่น คราวนี้ลบกลิ้นเหม็นเต็มตัวของท่านแม่ทัพไปหมดจริงๆ เมื่อใส่เสื้อคลุมตัวยาวนี้แล้ว ดูเหมือนนายท่านจากนอกด่านจะไปเที่ยวหาความสำราญ

กว่นป่าดมกลิ่นดู รู้สึกว่าชื่อไม่สายตาดีมาก จึงให้ทองหนึ่งก้อนเล็กเป็นรางวัล

ฉูไม่รู้ว่าแต่แรกว่าตระกูลของแม่ทัพกววนร่ำรวยมาก เดิมที่เป็นนายน้อยใหญ่ของสำนักคุ้มภัยนอกด่าน ไม่เหมือนกับพวกทหารที่มาใช้ชีวิตลำบากอยู่ในค่ายทหาร ตอนนั้นดูไปแล้วไม่ผิดจริงๆ ได้ยินว่าหลังจากภรรยาของอีกฝ่ายตายไป แม้จะไม่ได้แต่งงานใหม่ แต่ก็เลี้ยงสตรีคู่ใจไว้ที่หมู่บ้านละแวกค่ายทหารเช่นกัน ผ่านไปสามวันห้าวันก็ไประบายนามธณีสักครั้ง แต่ไม่เคยเห็นว่าจะแต่งตัวเรียบร้อยเหมือนในวันนี้เนี่ย

คงจะได้เจอของล้ำค่าเข้าแล้ว จึงได้ตั้งใจแบบนี้

ฉูไม่ลับๆ ล่อๆ หยิบกล่องเล็กแปดเหลี่ยมออกมาแล้วพูดว่า "แม่ทัพกววน ข้าน้อยยังมีของดีอยู่อีกหนึ่งอย่าง แค่มืดเดียวโดนหอกแหลมก็ไม่ล้ม รับรองได้ว่าหญิงคนนั้นต้องถูกบดเป็นเต้าหู ตัวอ่อนนุ่มไม่อาจอยู่ห่างท่านแม่ทัพได้อีกเลย..."

น่าเสียดายที่คำพูดประจวบนี้ออกมา กวนป้าก็ถึงตาใส่ "นับจากเจ้าช้วนานกงอวีนมา ข้าก็อดกลั้นมาเดือนกว่าแล้ว ตอนเดินยังได้ยินเสียงไขเต่ากระทบกัน จะต้องใช้ยาเม็ดบ้ำบอะไรอีก เจ้านี้มีของมากมายอย่างนี้ เหตุใดไม่เห็นเอาให้นายเจ้าใช้บ้างล่ะ"

ชายหนุ่มที่ตัวอยู่ในค่ายทหารล้วนอดกลั้นจึงเสียดลมทะเลักออกมา พูดจาสองแง่สองง่ามมาจนชิน ฉูไม่ถูกตาก็ไม่ได้โกรธ เพียงแค่บั้นหน้าเคร้าขมวดคิ้ว "แม่ทัพกววน ข้าน้อยจะกล้ำมอบสิ่งนี้ให้ชื่อหมา ได้อย่างไรกัน ตอนเขายังไม่แต่งภรรยาก็ยังรักษาจิตใจให้สงบได้ราวกับพระพุทธองค์กลับชาติมาเกิด หลังจากแต่งฮูหยินแล้วจึงพอมีความรู้สึกแบบมนุษยบ้าง"

ตอนมาถึงสนามฝึกม้า เพราะมาเร็ว คุณหนูใหญ่สกุลหลียังมาไม่ถึง กวนป้าจึงเดินรอบสนามฝึกม้าหลายรอบ แล้วสั่งให้บ่าวตั้งเตียงไม้ ในเรือนไม้พักผ่อนข้างสนามฝึกม้า จากนั้นปูฟูกนอนที่ตัวเองเอามาด้วย

เดิมทีในใจเขาแอบคิดว่าหญิงสาวเจียงหนานต้องชอบความสบาย ครั้งแรกควรจะหาบ้านแล้วจุดกำยานหอม วางดอกไม้หอมแล้วค่อยว่ากัน คาดไม่ถึงว่าคุณหนูใหญ่สกุลหลี่จะเข้าเมืองตาหลิ่ว ร้อนแรงยิ่งกว่าหญิงสาว ทางเหนือเสียอีก ถึงกับเลือกสนามฝึกม้าแห่งนี้มาทำกิจกรรมอย่างว่า

ระหว่างที่เขากำลังคิดอยู่นั้นก็เห็นรถม้าคันหนึ่งเคลื่อนมาจากที่ไกล ตอนกวนป้าเดินไปถึงหน้ารถม้าก็เห็นหญิงสาวงดงามกำลังถูก สาวใช้ประคองลงจากรถม้า เห็นผมดำขลับนั้นถูกเกล้าเป็นมวยผม ทรงไหนอาซาไว้ข้างหัว ร่างที่ดูวบอิมถูกห่อหุ้มด้วยเสื้อสั้นปักลายสีแดงเข้ม แม้จะมีสีหน้ากั๊กกั๊กอยู่บ้าง แต่ก็ดูงดงามดึงดูดใจคน

หลี่รั่วฮุยเป็นที่สาวของหลี่รั่วอวี่ หน้าตาย่อมไม่อ่อนด้อย กวนป้า เคยเห็นความสง่างามบนหลังม้าของนาง จึงเกิดความหวั่นไหวในพริบตา รู้สึกว่าหญิงคนนี้มีจุดใดที่ไม่ตรงใจเขาเลย ตอนนี้นางนัดเขามาด้วยตัวเอง คิดว่าคงมีใจให้เขาเช่นกัน จึงรู้สึกดีใจอยากจะทนไหว

หลี่รั่วฮุยไม่รู้ว่าในสมอังกวนป้าตอนนี้บรรจอะไรเอาไว้บ้าง จึงคารวะแล้วพูดว่า "แม่ทัพกวน ข้าขอคารวะ"

หลังจากทักทายแล้ว นางก็พูดขอบคุณกวนป้า ขอขอบคุณน้ำใจที่ ให้ยืมม้าในการแข่งขันวันนั้น หลังจากพูดคุยพอเป็นมารยาทแล้ว หลี่รั่วฮุย ใจรู้ว่าวันนี้ต้องให้ยากจะเอ่ยปาก แต่เพื่อน้องสาวคงต้องยอมเสียหน้า จึงพูดขึ้นเสียงเบาว่า "แม่ทัพกวน ข้ามีเรื่องส่วนตัวอยากถาม ไม่รู้ว่า"

มีสถานที่เสียๆ หรือไม่ เรื่องไม่น่าฟังเหล่านี้จะได้ไม่ไปเข้าหูคนอื่น"

คำพูดนี้มาเข้าหูกวนป้า เขาย่อม 'เข้าใจได้' จึงพูดขึ้นทันทีว่า "หาที่ทางไว้เรียบร้อยแล้ว ขอแม่นางวางใจได้ 'ไม่มีคนมารบกวนเด็ดขาด' พุดพลางส่งสายตาให้บ่าวของตัวเอง ความหมายก็คือให้คนที่ 'ไม่เกี่ยวข้อง' ไปอยู่ให้ห่างๆ อีกครู่จะได้ไม่มีใครได้ยินเสียงอะไร คุณหนูใหญ่สกุลหลี่หน้าบางจะมองหน้าคนอื่นไม่ติด

ดังนั้นเขาจึงเดินนำทาง หลี่ร่วฮู่ยเดินตามหลังเขาไป

วันนี้หลี่ร่วฮู่ยเลือกสนามฝึกม้านี้ก็คิดเพื่อตัวเองด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตามเสียสนามฝึกม้านี้ก็โล่งกว้าง นอกจากห้องเก็บของกับเรือนไม้ที่ใช้พักผ่อนหลังหนึ่งแล้ว ไม่มีที่กำบังอะไรอีก แม้ว่านางจะเคยผ่านการแต่งงานมาแล้ว และเป็นหญิงที่มีลูกชายหนึ่งคน ไม่จำเป็นต้องระวังระยะห่างกับบุรุษมากเท่าหญิงสาวแรกรุ่น แต่การนัดพบส่วนตัวกับบุรุษก็เป็นเรื่องที่ไม่น่าฟัง ดังนั้นจึงเลือกสถานที่ที่ไม่มีอะไรปิดบังนี้พูดคุยกับเขาไม่กี่ประโยค

คิดไม่ถึงว่ากวนป้ากลับเดินนำนางมาที่หน้าเรือนไม้ที่ใช้พักผ่อนนั้น หลี่ร่วฮู่ยลังเลใจ ไม่ยอมขยับเท้าเข้าไปข้างใน

กวนป้าคิดว่านางเขินอาย จึงพูดเสียงเบาว่า "ถ้าแม่นางไม่ยินดีเข้าห้อง หลังห้องเก็บของยังมีสนามหญ้าอีกแห่ง เพิ่งปลูกหญ้าใหม่ ก็เงียบสงบดีเช่นกัน แต่เกรงว่าจะปิดเสียงไม่มิด หากถูกคนอื่นได้ยินเข้าคงจะไม่ค่อยดี..."

คำพูดนี้พุดสะกิดส่วนที่หลี่ร่วฮู่ยกังวลใจอยู่พอดี คิดว่าเรื่องของน้องสาวจะแพร่พรายออกไปไม่ได้จริงๆ จึงไม่ลังเลใจอีก ตามกวนป้า

เข้าไปในเรือนไม้ทันที

แต่พอเข้าไปในเรือนแล้ว หลีร่วสู่ยก็ตกตะลึง เห็นภายในเรือนไม้โตะเก้าอี้ที่ควรมีตามปกติหายไป แต่จัดวางเตียงชั่วคราวเอาไว้ชุดหนึ่งบนนั้นปูด้วยพูกที่เพิ่งทำใหม่

กวนป้ารีบพูดเชื้อเชิญ "เชิญนั่ง" ในห้องนี้ไม่มีที่พอให้นั่งได้ หลีร่วสู่ยจึงนั่งลงที่ขอบเตียง เพิ่งนั่งลงก็รู้สึกถึงความอ่อนยวบใต้อ่าง เห็นได้ว่าพูกนี้เพิ่งยัดหนุนใหม่ มีความหนาคีมาก

แต่ควรจะเอ่ยปากพูดกับกวนป้าอย่างไรเป็นปัญหายาก คำพูดวนอยู่ที่ปลายลิ้นสามรอบ ในที่สุดนางก็ค่อยๆ เอ่ยปากพูดออกมา "แม่ทัพกวน คำพูดนี้เดิมทีข้าไม่สมควรถาม แต่ตอนนี้ในเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้ว และไม่ใช่ว่าเรื่องที่สตรีอย่างพวกเราสามารถแก้ไขได้ 'ชื่อเสียง' คำนี้ไม่ว่าจะเป็นอดีตปัจจุบัน เห็นหรือไต่ ล้วนให้ความสำคัญอย่างมาก ไม่รู้ว่าในใจท่านมีความคิดเช่นใด"

น่าเสียดายสิ่งที่วนอยู่ในสมองแม่ทัพกวนไม่มีเรื่องในครอบครัวของชื่อหมาเลย เพราะในสมองเอาแต่คิดว่าหลีร่วสู่ยกังวลว่าตัวเองเป็นหญิงที่ถูกสามีขอย่า และไม่ใช่ว่าหญิงสาวที่ยังไม่แต่งงาน นางที่เป็นหญิงถูกสามีขอย่านี้ไม่คู่ควรกับแม่ทัพใหญ่บนหลังม้าเช่นเขา

เขารู้สึกอบอุ่นหัวใจ พูดเสียงเข้มขึ้นว่า "เรื่องระหว่างหญิงชาย ก็แค่ถูกชะตาหรือไม่เท่านั้น ทหารในค่ายของพวกเราไหนเลยจะเยอหยิ่งเหมือนพวกขุนนางบุนเหล่านั้น คุณหนูวางใจได้ วันนี้ในเมื่อเจ้ากับข้าตัดสินใจจะร่วมชีวิตกัน จะไม่ใช่การแต่งงานที่เป็นน้ำค้ำชั่วคราวคั่นกันอย่างแน่นอน..." เขาพูดพลางนั่งลงข้างกายหลีร่วสู่ย ในใจรู้สึกตื่นเต้น

ดึงตัวหญิงสาวเข้ามาในอ้อมกอดทันที

กวนป้าก้มหน้าลง ประคบปิดปากของหลี่ว์ฮู่ยู่ ก่อนจะกอดนางลงบนเตียงแล้วจูบอย่างดุเดือดขึ้นมา แม้หลี่ว์ฮู่ยู่จะสวมเสื้อผ้าหนาพอสมควร แต่จะทนรับแรงกระชากของมือใหญ่ราวพัดใบลานนั้นได้อย่างไร เพียงพริบตาที่ไม่มีเสื้อผ้าปิดบังร่างกาย หลี่ว์ฮู่ยู่ไหนเลยจะคิดว่าขณะพุดคุยเป็นงานเป็นการ จู่ๆ แม่ทัพกวนก็กระโจนกอดนางลงบนเตียง การกระทำอุกอากอย่างมา คิดจะตะโกนร้อง แต่เสียงที่กำลังจะส่งออกมาถูกกลืนตรงหน้าก่อนจะจนสลายหายไป...

นับจากหลิวจิ้งจิงได้สาปมีรับอนุเข้ามา เพราะสองคนมักจะมีปากเสียงกัน หลิวจิ้งจิงเข้าไกลี้มน้อยมาก หลี่ว์ฮู่ยู่แต่งงานมาหลายปี เข้าใจความสุขหลังมานั่งนี้ได้ดี หากจะบอกว่าไม่รู้สึกรึเป็นทุกข์ก็คงหลอกลวงเกินไป เมื่อลมหายใจแรงนั้นกรอกเข้ามาในปาก แม้ในใจจะไม่ยินดี แต่ร่างกายกลับถูกแขนเหล็กคู่นั้นรัดจนอ่อนระทวย เพียงชั่วครู่ก็ถูกกวนป้าล้วงเกินไปมากมายเท่าใดก็ไม่อาจบอกได้

กวนป้าเป็นผู้ชำนาญการ รอดจนเขาคลายริมฝีปากนางอย่างไม่ง่ายดาย หลี่ว์ฮู่ยู่ก็ได้แต่ทุกข์ใจ รู้ว่าไม่อาจเรียกคนเข้ามาได้อีกแล้ว สภาพการณ์ในเรือนนี้จะไม่ดีดูอย่างไรก็เป็นเรื่องน่าอาย หากจู่ๆ ตะโกนเรียกคนเข้ามา น้องสาวถูกรังแกก่อนหน้า พี่สาวก็ถูกล้วงเกินตามมา ไม่กลายเป็นเรื่องน่าขำของคนทั้งโลกหรือ นางจึงกัดริมฝีปากล่างไว้แน่น สองมือบิดพูนนอนใต้ร่าง ปลอຍให้ชายหนุ่มบนร่างที่ราวกับวัวถึกทรมาณนางต่อไป...

กวนป้ารู้สึกว่าคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ได้ร่างในตอนแรกยังขัดขึ้นอยู่บ้าง

คิดว่าคงเงินอายุอยู่ ผ่านไปครู่หนึ่งก็ไม่ชัดขึ้นอีก จึงคิดว่าหญิงผู้นี้ยอมรับความแข็งแกร่งของตัวเองแล้ว แต่ท่าทางกัตรีมีปีกนั้นช่างดูน่าสงสาร บรรดาหญิงสาวที่ผ่านมาก่อนหน้าเหล่านั้นกลับมีรสชาติเหมือนเคี้ยวเทียนไปเลย แต่หญิงผู้นี้เป็นภรรยาได้ จึงจะไม่เสียชาติเกิด

หลังความทรมานพักใหญ่ ลมฝนจึงได้สงบลง กวนป้าได้รับความสำราญ สุดท้ายก็หยุดพัก กลัวว่าจะทับตัวหญิงสาวเกินไปจึงพลิกตัวนอนลงด้านข้าง ก็มั่งมั่งมองหน้าหลี่ร่วซู่ย แล้วพูดอย่างได้ใจว่า "เป็นอย่างไรบ้าง คุณหนูหลี่สบายตัวหรือไม่"

หลี่ร่วซู่ยในตอนนี่เพิ่งจะปรับลมหายใจได้ จึงรวบรวมกำลัง ตบไปที่หน้ากวนป้าอย่างแรง "คนไร้ยางอายุ ทำเรื่องต่ำช้าแบบนี้ยังมีหน้ามาถามอีก ท่านเป็นทหารมีความสามารถของชื่อหมา กลับทำเรื่องนำอายุข่มเหงรังแกสตรีแบบนี้หรือ"

ฝ่ามือนี้แรงมาก ตบจนหัวหอกใจร้อนของต้าฉูคิดอะไรไม่ทัน ในใจคิดว่า... นี่เดิมทีเป็นการสมยอมทั้งสองฝ่าย คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ผู้นี้ แสดงละครอะไรอีกหรือ

เพราะถูกตบอย่างไร้สาเหตุ กวนป้าจึงลุกขึ้นอย่างโมโห เผยให้เห็นแผ่นอกแกร่งยื่นอยู่น่าเตี้ยราวเจดีย์เหล็ก แล้วพูดว่า "คุณหนูหลี่เจ้าเป็นคนเขียนจดหมายนัดเข้ามาแอบพบที่นี้เอง เพิ่งได้ชิมความหวานยังไม่ทันลงจากเตียงก็ชักสีหน้าไม่ยอมรับกัน หรือข้าสู้อดีตสามีของเจ้าไม่ได้"

หลี่ร่วซู่ยเดิมทีก็โมโหและอับอายมากพอแล้ว ได้ยินเขาพูดถึงอดีตสามีตัวเองขึ้นมา ก็คิดว่าเขาดูหมิ่นที่นางเป็นหญิงที่ถูกสามีข่มขู่

ใครก็ตามเป็นสามีได้ จึงมิโหจนป้าหมอนออกไป กระทบบนตัวกวนป้าเข้าพอดี

หลี่ว์ฮู่ยู่ทนไม่ไหวชี้หน้ากวนป้า ตะโกนด่าว่า "ท่าน... ท่านมันคนบ้าตถนะ ยังมีหน้าไปเปรียบกับหลิวจิ้งอีก ต่อให้เขาไรรายอายุก็แค่ไปรักชอบหญิงคนไหน แต่ท่าน... ท่าน..." *ท่านกลับเห็นข้าเป็นคนไหนหรือ!*

นางโอรธจนพูดอะไรไม่ออกอีก สะกดกลั่นอารมณ์จนหน้าแดงก่ำ ชายหนุ่มเพิ่งจะผ่านการร่วมรักก็ถูกคนงามซักสีหน้าใส่ ล้วนต้องเกิดความขุ่นข้องหมองใจ กลายเป็นไม่ค่อยมันใจ

อย่าเห็นว่ากวนป้าเป็นคนพูดจาร้ายกาจ ในใจนั้นรู้สึกเสียใจมาก และเพราะถือดีมากเกินไป รู้แบบนี้กีนยาดีของจูโม้แต่แรกก็ดีแล้ว หรือว่าตัวเองไม่ได้ใช้การมานาน สู้หลิวจิ้งนั้นไม่ได้จริงๆ แม้หลิวจิ้งจะอยู่ในค่ายทหาร เป็นทหารตำแหน่งเล็กๆ เท่านั้น แต่ไม่แน่ว่าอาจจะมีวิชาส่วนตัวอะไรที่ตัวเองตามไม่ทันก็ได้ ไม่อย่างนั้นคุณหนูใหญ่สกุลหลี่คงไม่มองด้วยความโกรธหลังจากเพิ่งร่วมรักกัน และทำท่าเหมือนไม่ยอมรับกันเลยเช่นนี้

ความโมโหและเศร้าซึ่มในใจทำลายศักดิ์ศรีของชายหนุ่มอย่างมาก กวนป้าจึงผลักเปิดประตูคิดจะเดินออกไป แต่เดินออกไปไม่กี่ก้าวก็หมุนตัวกลับมา สะกดไฟโอรธพูดว่า "ห้องฟ้ามีตแล้ว ข้าส่งเจ้ากลับจวนไปก่อนแล้วค่อยกลับค่ายทหารก็แล้วกัน"

หลี่ว์ฮู่ยู่จะต้องการใช้เขาได้อย่างไร นางยอมไม่ยอมตาม แต่กวนป้ากลับพูดอย่างหนักแน่นต่อว่า "เวลานี้เมืองไม่เหอไม่ค่อยสงบ ตอนนี้อยู่ชานเมือง เจ้าออกมาตามลำพังเช่นนี้ ไม่ได้พาองครักษ์มาด้วย ไม่ค่อย

เหมาะนัก ให้ข้าคุ้มกันส่งเจ้ากลับจวนดีกว่า... วางใจได้ วันหน้าจะไม่มาปรากฏตัวตรงหน้าเจ้าอีกแล้ว!"

หลี่ร่วฮู่อยู่ในใจโมโห แต่เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ที่กวนป้าพูดใช้ว่าจะไร้เหตุผล จึงลุกขึ้นแต่งตัวด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจเต็มอก แต่งตัวจนเรียบร้อยไม่เห็นความผิดปกติ และใช้ความรู้สึกหิวผมที่ยุ่งเหยิงเสียใหม่ จากนั้นจึงเดินตามกวนป้าออกนอกเรือนไปทางรถม้า ตลอดทางเบิกตากลมโต จ้องแผ่นหลังกวนป้าด้วยแวตานากลัว

กวนป้ารู้สึกเพียงว่าแผ่นหลังร้อนผวกก็เดินไม่หันหน้ากลับไปมองพาหลี่ร่วฮู่กลับไปรถม้า

กับสายตาประหลาดใจของสาวใช้ หลี่ร่วฮู่พยายามสะกดความไม่สบายใจภายใน พยายามทำทุกอย่างเป็นปกติจนกลับถึงจวน

แต่หลังกลับถึงจวน หลี่ร่วฮู่ก็ทนต่อไปอีกไม่ไหว หลบอยู่ในห้องตัวเองร้องไห้โฮขึ้นมา

วันนี้ชื่อหมาไม่ได้กลับจวน หลี่ร่วฮู่ได้นอนจนกลับมาสดชื่นดังเดิม จึงมาหาพี่สาว จะรู้ได้อย่างไรว่าเข้าห้องมาก็ได้ยินเสียงพี่สาวสะอื้นให้จึงพูดอย่างตกใจ

"พี่ร่วฮู่ พี่เป็นอะไร!"

หลี่ร่วฮู่คิดไม่ถึงว่าหลี่ร่วฮู่จะเข้าห้องมาในเวลานี้ จึงรีบใช้ผ้าห่มเช็ดหน้า พยายามพูดสะกดเสียงสะอื้น "ไม่มีอะไร แค่คิดถึงบ้านเท่านั้น..."

หากเป็นหลี่ร่วฮู่เมื่อหนึ่งปีก่อนได้ยินคำพูดนี้คงจะเชื่อ แต่หลี่ร่วฮู่ในตอนนี้ฉลาดกว่าตอนนั้นมาก ตอนที่สาวตัดสินใจแยกทางก็ไม่เสียใจเท่านี้เลย วันนี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่

ทว่าไม่ว่านางจะถามอย่างไร หลี่ว์ฮู่ยาก็ไม่ยอมเปิดปาก เพียงแค่พูดเปลี่ยนประเด็นไป

"หลังจากเจ้ากลับมา ซือหม่าเคยทำให้เจ้าลำบากใจหรือไม่"

หลี่ว์ฮู่ยาก็คิดสักครู่ นึกอยากจะพูดว่าซือหม่ารังแกนางคนเดียว แต่รู้ความขึ้นมาบ้างแล้ว จึงส่ายหน้าแล้วพูดว่า "ไม่เคย พี่ฉันให้ท่านอนหลับกินข้าวอย่างดี"

หลี่ว์ฮู่ยาคิดในใจว่า ซือหม่าไม่ใช่คนที่ทำร้ายสตรี แม้ในใจจะไม่ยินดีก็คงไม่ถึงกับทรมาณคนเขลานั้น นางรู้ว่าน้องสาวไม่เข้าใจเหตุผลที่นางถาม จึงถอนหายใจอย่างเศร้าสลดแล้วเอ่ยขึ้น "หลังจากกลับมา ซือหม่าเคยมีให้เจ้าหรือไม่"

หลี่ว์ฮู่ยาก็ย้อนคิดอย่างละเอียดสักครู่ก็เหมือนเกิดความคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาจึงพูดว่า "เรื่องนั้น...ก็ไม่มี พี่ว์ฮู่ย เหตุใดพี่ผู้ต้องไม่พอใจด้วย"

หลี่ว์ฮู่ยมองหน้าน้องสาวผู้ไร้เดียงสา น้ำตาในดวงตามารวมกันอีกครั้ง พยายามกลั้นไว้แล้วพูดว่า "เขาไม่พอใจ ก็มีเหตุผลที่เข้าใจได้ เจ้าจำไว้ว่าจะก่อเรื่องวุ่นวายเหมือนก่อนหน้าไม่ได้อีกนะ อย่าเอาแต่ใจทำอะไรส่งเดช ทำให้ซือหม่าไม่พอใจ เรื่องทุกอย่างต้องทนเอาไว้ผ่านไปอีกระยะหนึ่ง ถ้าซือหม่าไม่ถือสาเป็นดีที่สุด... ชีวิตหลังจากแยกทางไม่ได้ดีเหมือนที่คิดเอาไว้..." นางพูดพลางนึกถึงเรื่องที่ประสบในบ่ายวันนี้ขึ้นมาก็รู้สึกเสียใจอย่างมากในทันที

แต่หลี่ว์ฮู่ยาก็กลับต้องการถามให้ได้คำตอบ "แต่ร้วฮู่ยทำผิดอะไรหรือ เหตุใดพี่จึงไม่ยอมพูดให้ชัดเจน"

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่รู้ว่าหากตัวเองไม่พูดให้ชัดเจน คนเขลานั้นโดยคนนี่ ต้องคิดไม่ตกแน่นอน จึงพูดเสียงเบาว่า "เดิมทีไม่ใช่ความผิดของร้ว่ววี แต่เจ้าเคยถูกหนานกงอวินคนนั้น...แต่ต้อง เป็นบุรุษล้วนต้องมีปมในใจ..."

หลี่ร้ว่ววีฟังแล้วก็งุนงง เอียงคอคิดสักครู่จึงพูดขึ้น "หนานกงอวินนั้น แค่จูบแก้มกับเท้าของร้ว่ววีเท่านั้น แบบนี้เขาก็คิดไม่ตกด้วยหรือ เขาใจแคบอย่างนั้นเชียวหรือ หรือต้องเป็นเหมือนในเรื่องเลวร้ายอย่าง 'ตำนานอิสตรีกล้าแกร่ง' ตัดแขนขาของตัวเองเพื่อแสดงความบริสุทธิ์? อาจารย์ใจเคยพูดไว้ ในหนังสือนั้นมีแต่คำเลวทราม เขียนด้วยคนที่มี ความคิดสกปรกที่สุดในได้หลี่นี่..."

หลี่ร้ว่วสู่ยจับประเด็นสำคัญในคำพูดแสดงความโมโหนี้ "เจ้า หมายความว่าหนานกงอวินนั้นไม่ได้แต่ต้องเจ้าหรือ เขา...ไม่ได้ทำ เรื่องที่สามี่ภรรยาทำกันหรือ"

ได้ยินคำพูดของพี่สาว หลี่ร้ว่ววีก็สะอิดสะเอียนจนขนลุก "มีที่ไหนล่ะ! ร้ว่ววีไม่ทำเรื่องน่าอายกับเขาเด็ดขาด!"

หลี่ร้ว่วสู่ยได้ฟังคำพูดนี้แล้ว รู้สึกเหมือนกระตุกทั่วร่างหลุดออกจากกัน ตัวอ่อนพับลงบนเตียง วุ่นวายอยู่นาน กลายเป็นกระต่ายตื่นตูม กังวลใจเสียเปล่า หากรู้แต่แรก เหตุใดจะต้องเขียนจดหมายนัดพบ กวนป้า เหตุใดจะต้องตกอยู่ในสภาพที่ถูกหมิ่นเกียรติเช่นนี้ด้วย...

แต่นางยังคงไม่วางใจ จึงถามต่อไปว่า "แล้วเหตุใดชื่อหม่าจึง ไม่มีความสุขแบบนี้ เจ้าไม่ได้บอกเขา หรือว่าเขาเข้าใจ"

หลี่ร้ว่ววีถูกหลี่ร้ว่วสู่ยเตือนสติแบบนี้ก็ค่อยๆ ครุ่นคิดอะไรออกมาได้ แต่ในใจนางกลับคิดไปอีกอย่าง... นี่เขาไม่เชื่อคำพูดของนางหรือ!

ถ้าถูกชายอื่นแตะต้อง นางก็จะไม่ใช่ของล้ำค่าในใจเขาแล้วหรือ!

สาวน้อยเพิ่งมีความรักนี้มักจะชอบคิดอะไรส่งเดชเป็นที่สุด
 หลีว่ววี่ก็ไม่ต่างกัน เมื่อคิดว่าจูจิ่งเฟิงไม่ยึดกับตัวเองเพราะเหตุผลนี้
 ในใจก็รู้สึกเจ็บปวดอย่างมาก! เพียงชั่วครู่ก็เหม่อลอย ขดตัวอยู่ใน
 อ้อมกอดหลีว่ววี่ไม่พูดจา ผ่านไปครู่ใหญ่จึงถามต่ออย่างอ่อนล้า

"พี่ทาน้ำหอมอะไร กลิ่นหอมยิ่งนัก..."

หลีว่ววี่ตัวสั้นเล็กน้อย นางทาน้ำหอมเสียที่ไหน เป็นกลิ่นหอม
 บนตัวคนต่างหาก... ในใจว่าวุ่น จึงหาข้ออ้างให้น้องสาวกลับไป
 ส่วนตัวเองสั่งให้สาวใช้ต้มน้ำ แล้วอาบน้ำชำระตัวอย่างแรง

ฝ่ายหลีว่ววี่เพราะคำพูดของพี่สาวทำให้มีเรื่องในใจ คิดจะรอ
 ให้จูจิ่งเฟิงกลับมาแล้วถามอย่างละเอียด แต่รออยู่สักครู่ก็มีข่าว
 หน้าประตูจวนมารายงานว่าชื่อหม่ามิงงานยุ่ง คิ่่นนี้กลับมาไม่ได้ให้สูหยิน
 นอนพักผ่อนก่อนเลย

หลีว่ววี่ฟังคำพูดนี้แล้วกลับยังพูดว่า "ในเมื่อไม่กลับมา เช่นนั้น
 ข้าจะเอาอาหารไปให้พี่ชู่ที่ค่ายทหาร สั่งคนให้เตรียมรถม้าเถอะ!"

ข่าวคนนั้นฟังแล้วก็พูดด้วยสีหน้าลำบากใจ "เรื่องนี้... เรียนสูหยิน
 ได้ทำไม่อยู่ในค่ายขอรับ..."

หลีว่ววี่สะกดกลืนอารมณ์ไว้ได้ บั้นหน้านิ่งถามว่า "แล้วไปที่ใด
 กันแน่"

"เรียนสูหยิน... คือ... ไปตั้งสุราที่หอสุรากับรัชทายาทขอรับ"

28

คู่จิ้งเฟิงนานที่จะไม่กลับบ้าน วันนี้จึงตั้งใจจะไม่เมาไม่กลับบ้าน
องค์รัชทายาทเดิมที่ไม่อยากกลับบ้านเมืองหลวงอยู่แล้ว อ้างว่าจะอยู่
เพื่อทำคดีของหนานกงวินอีกสองสามวัน เสียตายที่ตอนนี้อาจารย์โจว
อยู่ในจวนซือหม่า ไม่สะดวกเหมือนตอนอยู่ที่สำนักเรียน หลังจาก
ได้กินน้ำแกงปิดประตูแล้วก็รู้สึกลัดๆลุ่มๆใจ นัดคู่จิ้งเฟิงกับแม่ทัพกวาน
มาดื่มสุราที่หอผื่นเซียงในเมืองโม่เหอ

เถ่าแก่ทำการค้าเก่งมาก กินอาหารกลางวันมอบดอกเบญจมาศให้
ตกกลางคืนมีนางร้องนางรำรูปโฉมงดงามให้ชื่นชมได้

ห้องส่วนตัวชั้นสองถูกตั้งฉากกันออกหมด สามารถชื่นชมความงาม
ของนางร้องนางรำโฉมงามบนลานแสดงที่เถ่าแก่เชิญมาในราคาสูงได้

น่าเสียตายเสียงเพลงอันนุ่มนวลนั้น แยกทรงเกียรติทั้งสามคน
ล้วนใจไม่อยู่กับตัว แต่ละคนก็ออกจกสุราชื่นความกลัดกลุ้มของตัวเอง

แม้แต่กวนป้าที่ปกติดื่มสุราจะพูดจาโวยวายก็ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่
ป็นหน้าเครียดดื่มสุราจอกแล้วจอกเล่า

ทว่านางรำบนเวทีกลับไม่ยอมแพ้ นางไม่รู้ว่าผู้ที่นั่งอยู่ที่นั่นคือ
องครักษ์ทนายทราซวงซ่งนี่ แต่ชื่อหมาจำได้ง่ายมาก คงเพราะวันนี้ดื่มสุรา
ไปมาก ดวงตาที่ปกติทำให้คนไม่กล้ามองตรงคู่หน้านักกลับดูเลือนลอย
ไปหลายส่วน

แม้จะมีผมสีขาวยเงินเต็มหัว แต่หน้าตานั่นยังคงหล่อเหลายิ่ง
โดยเฉพาะเมื่อครู่ตอนที่ตัวเองแสดงการร้องเพลงร่ำรำ เขาก็จ้องมองนาง
ไม่วางตา มองจนนางหน้าแดงใจเต้นแรง จึงคิดว่าได้รับความรัก
จากใต้เท้า หลังร่ำรำจบหนึ่งเพลง นางจึงเดินนวยนาดลงจากเวที
มาคารวะขอขอบคุณ สองมือถือจอกสุรามาทรงหน้าชื่อหมา ก่อนตั้งใจ
ก้มต่ำให้เห็นเนินอก และค่อยๆ ชยับเข้าใกล้เขา ยื่นจอกสุราไปที่ริมฝีปาก
ของเขาแล้วพูดเสียงแยบยวนว่า "ใต้เท้า ดื่มสุราจอกนี้ของข้าได้หรือไม่"

อู๋จิ้งเฟิงวันนี้อาศัยสุราคลายความกลัดกลุ้มจริงๆ ดื่มจนสายตา
มองตรงนิ่ง เขารู้สึกว่าที่หลัววูวี่ได้รับการทรมานแบบนี้ สาเหตุเกิดเพราะ
ตัวเอง วันนั้นหากไม่อนุญาตให้นางไปที่จวนชื่อหมาหลังใหม่ก็ดีแล้ว
หรือฆ่าเจ้าหนานกงอวั้นทิ้ง... คงไม่ทำให้... แต่คิดไปคิดมาก็ไม่มียา
แก้ความเสียใจให้กินลงท้องได้ ทำได้เพียงขบกรามดื่มสุราแรงลงท้อง
จอกแล้วจอกเล่าด้วยความโมโหเสียใจ

ดังนั้นตอนที่นางรำมาถึงตรงหน้า อู๋จิ้งเฟิงยังไม่รู้สึกตัวด้วยซ้ำ
ปล่อยให้งูน้ำตัวนี้เลื้อยเข้าใกล้ตัวเอง พอได้สติคิดจะผลักนางออก
ก็ส่ายไปเสียแล้ว

ตรงบันไดทางเข้าพลันมีเสียงแม่เสื้อสาวตะคอกดังลอยมา "หญิงคนนั้น! เจ้ากล้าอิงแอบคนของข้าหรือ!"

เสียงดังกังวานนี้ทำให้แขกทั้งสามบนหอดตกใจมาก

ตอนนี้ดีก็มากแล้ว มีคนเคาะกรับไปแล้วหลายรอบ หอผืนเชียงนับจากเปิดกิจการมา เป็นครั้งแรกที่มีแขกสตรีมาในเวลา

เห็นเพียงสตรีผู้นั้นสวมเสื้อคลุมขนสัตว์สีขาว บนหัวเกล้าผมมวยใหญ่อย่างเรียบง่าย ปลายคางงดงามจมอยู่ในขนอ่อนนุ่ม ทำให้ใบหน้านั้นยิ่งดูงามแซมซ้อย ใบหน้าเล็กนั้นยิ่งดูน่ารัก นางเหมือนจะไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองมาปรากฏตัวที่ในเวลาที่ไม่เหมาะสม เพียงแค่ถลิ่งดวงตาโตดำขลับจ้องนางรำคนนั้นด้วยดวงตาราวกับมีไฟลุกโชน

เดิมทีหรีวรวีได้ยืนยันว่าพี่ฉู่ไปตีมสุราก็ตั้งใจไม่ตามแล้ว แต่นอนอยู่บนเตียงกลับได้แต่พลิกตัวไปมา นางโมโหเสียใจกับความเลินเล่อของตัวเอง หากไม่ใช่พี่สาวเตือนสติ ก็คงไม่รู้ถึงความกลัดกลุ้มไม่มีความสุขของสามีเลย

เมื่อคิดอย่างละเอียด เช้าวันนี้ตอนออกจากจวนเขาก็ไม่ได้มาจูบนางที่เตียงเหมือนอย่างเคย และไม่ได้ยื่นมือเข้ามาได้ผ้าห่มบีบกันนางแล้วเรียกนางว่า 'เด็กขี้เกียจ'...

หรือว่าเพราะถูกชายหนุ่มคนอื่นแตะต้องตัว นางก็จะไม่ใช่ภรรยาที่เขารักที่สุดอีกแล้ว

คิดอย่างละเอียดแล้ววันนี้ขาดความหวานไปจริงๆ เมื่อคิดดังนี้ก็รู้สึกวุ่นวายในปากมีรสขม นางทำอะไรก็นอนไม่หลับ

คิดซ้ำคิดขวา ในที่สุดก็หาข้ออ้างที่เหมาะสมได้ว่าตัวเองหิวแล้ว

จะไปกินบุฟเฟ่ต์สุราสักงานที่หอผีนเชียง

เมื่อหาข้ออ้างนี้ได้แล้ว จึงรีบเรียกชูชิวมาแต่งตัวให้ตนเอง

ชูชิวเกลี้ยกล่อมอย่างไรก็ไม่อยู่ ครั้นคิดว่าหอผีนเชียงอยู่ไม่ไกล
อย่างไรเสียชื่อหมาก็อยู่ที่หอสุรา มีอะไรที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นคงต้องขอให้
ชื่อหม่าช่วยจัดการให้เหมาะสม จึงยอมปล่อยนางไป

หลี่ว่ววีไปถึงหอสุรา เเงยหน้าขึ้นมอง พบว่าหอผีนเชียงยามค่ำคืน
แตกต่างจากตอนกลางวันอย่างสิ้นเชิง หน้าประตูแขวนโคมแดงไว้สูงกว่า
หนึ่งช่วงตัวคน พอเข้าประตูก็ได้ยินเสียงดนตรีนุ่มนวลไพเราะดังลอยมา
จากชั้นสอง องค์กริชที่อยู่ชั้นล่างรู้จักสุหยิน จึงปล่อยให้นางเดินขึ้นไป
ชั้นสอง แต่นางคิดไม่ถึงว่าสิ่งที่ได้เห็นคือฟ้าผ่าตอนกลางวัน

เห็นเพียงหญิงสาวงดงามคนหนึ่งบิดตัวอ่อน เนินอกอวบอิมที่ถูก
ผ้าบางห่อหุ้มฤดูไถไปมาบนแขนของพี่ผู้สวมเสื้อผ้าน้อยชิ้นแบบนี้ไม่หนาว
หรือ ที่คลั่งอยู่นั่นเป็นแขนของนางนะ วันนี้นางไม่ได้ดู แต่ถูกหญิง
ที่โปกแป้งหน้าบหน้าผู้ซึ่งไปหรือ!

นางเกิดความโกรธขึ้นในใจ จึงส่งเสียงตะคokraวจางเพยตัวน้อย

เสียงนี้ทรงอำนาจจริงดังคาด ทำให้ชายหนุ่มที่กึ่งเมาสามคน
เงยหน้ามองขวบมาที่นางพร้อมกัน

องค์กริชทายาทยิ้มเบิกบานออกมาก่อน เขาย่อมรู้ถึงความทุกข์
ในใจชื่อหม่าข้างกายตัวเอง ตอนนี้อยู่ในหน้าที่จנדิก ที่บ้านมีภรรยางาม
แต่ไม่ยอมกลับบ้าน คงเพราะในใจมีความขุ่นเคืองยากจะสะกดได้ แต่
สุหยินชื่อหม่าผู้นี้ก็เห็นความคาดหมาย เพราะสามีไม่กลับบ้านจึงมาตามหา
ที่หอสุรานี้ แบบนี้จะให้ชื่อหม่าเอาศักดิ์ศรีลูกผู้ชายไปวางไว้ที่ใดกัน

องค์รัชทายาทเป็นคนที่ชอบดูความสนุกสนานอยู่แล้ว ย่อมเตรียมจะดูเรื่องสนุกอย่างสบายอารมณ์

หัตถ์รว่ววีไม่สนใจเรื่องนี้ ก้าวฉับๆ มาตรงหน้าชื่อหมาราวกับสุนัขตัวเมียที่ต่อสู้อยู่ เข้าไปผลักนางรำที่ทำอะไรไม่ถูกคนนั้นออกไป จากนั้นนั่งลงบนม้านั่งกลมที่นางรำคนนั้นนั่งเมื่อครู่ คล้องแขนพื่อด้วยแขนข้างเดียว แล้วยื่นจอกสุรานั้นไปที่ริมฝีปากของชื่อหมา

เสียงจอกสุราระทบพื้นของชื่อหมา แม้แต่กวนป้าที่อยู่ข้างๆ ได้ยินแล้วยังทนไม่ไหวยกมือขึ้นปิดปาก รู้สึกปวดฟันอย่างมาก

ลู่อิ่งเฟิงถูกกระแทกปากและฟันเช่นนั้นก็เอี้ยวหลบเล็กน้อย ขมวดคิ้วแล้วถามว่า "เจ้ามาที่นี่ทำไม" พุดจบก็หันไปดลึงตามองดูเหล่าสาวใช้และองค์รัชทายาทส่งหัตถ์รว่ววีมาพาลางตะคอกเสียงเย็นชา "พวกเจ้าเป็นคนตายหรือ! ตอนนี้เวลาใดแล้ว ยังปล่อยให้ฮูหยินมาที่นี่อีก! อีกครู่กลับจวนไปรับโทษให้หมด!"

นางรำที่ถูกผลักออกจากร่มเงงทำอะไรไม่ถูก ได้ยินคำพุดของชื่อหมาแล้วจึงได้รู้ว่าหญิงสาวท่าทางสูงศักดิ์ที่มานั่งนี่คือฮูหยินชื่อหมา

ได้ยินว่าฮูหยินผู้นี้สมองไม่ค่อมสมบูรณ์ วันนี้ได้เห็นเป็นจริงอย่างที่ทุกคนที่มีอำนาจวาสนาสูงอย่างชื่อหมา กินดื่มนอกบ้านจนดึกดื่นไม่ใช่เรื่องปกติหรือหรือไร ในฐานะภรรยาเอกของขุนนางใหญ่ในราชสำนักกลับทำเรื่องใจแคบเช่นนี้ไม่สนใจฐานะตัวเองและความสำรวม ขึ้นมาตามถึงหอสุราด้วยตัวเอง

ในเวลาไปดูไปแล้ว ชื่อหมาโมโหโกรธเกรี้ยวเหมือนที่คาดไว้ นางจึงอดใจไม่ไหวก้มหน้าลงยิ้มเยาะ ในใจมีความมั่นใจขึ้นมาทันที

ตอนนี้มีกวนป่ากับองครักษ์ทนายทมองอยู่ แม้อู๋จึงเพิ่งคิดจะดึงตัว หลี่ร่วอวี่กลับจวนก็ยังรู้สึกเสียหน้า ชายหนุ่มในค่ายทหารไม่มีใครกลัวภรรยา หากตัวเองกลับไปในตอนนี้อย่างไรไม่กลายเป็นผู้บุกเบิกในเรื่องนี้ไปหรือ อีกอย่างหญิงสาวผู้นี้ในวันจะยิ่งทำอะไรไม่รู้กฎเกณฑ์แล้ว... เขาจึงพูดกับนางเสียงเย็นชาว่า "ดีก็มากแล้ว ยังไม่รีบกลับไปอีก" จากนั้นจึงพูดกับเหล่าสาวใช้ของครักษ์ข้างหลังหลี่ร่วอวี่ "ยังไม่รีบส่งฮูหยินกลับจวนอีก!"

เห็นพีฉูโมโหแบบนี้ หลี่ร่วอวี่ก็รู้สึกปวดใจและขมขื่นเมื่อคิดว่าสุราที่ตัวเองยื่นให้พีฉูยังไม่มองเลย หรือต้องให้หญิงคนนั้นยกมาให้เท่านั้น จึงจะดื่มได้ พอคิดถึงตรงนี้ นางก็วางจอกสุราลงอย่างแรงแล้วลุกยืนพูดเสียงดังว่า "อย่าตำคนส่งเดช คนที่อยากมากคือข้า เกี่ยวอะไรกับพวกเขา ถ้าพีไม่กลับไป ข้าก็ไม่กลับ ข้าอยากจะทำในหอสุรานี้มีอะไรดี"

อู๋จึงเพิ่งได้ฟังคำพูดนี้แล้ว สีหน้ายิ่งตึงเครียดมากขึ้น แต่ในตอนนี้นางรำคนนั้นกลับไม่รู้กาลเทศะ ใช้วิธีรับมือตอนภรรยาเอกของชายชาวบ้านมาตามสามีเหมือนที่ผ่านมา พูดปนเสียงหัวเราะว่า "ที่นี่เป็นสถานที่ดื่มสุรากลางกุ่มของบรรดานายท่านได้ทำทั้งหลาย และทุกท่านที่นี่ล้วนเป็นขุนนางใหญ่ของราชสำนัก ทำงานหนักมาทั้งวัน เหนื่อยล้าอ่อนแรง มาพักผ่อนที่นี่บ้างก็เป็นเรื่องปกติ อีกอย่าง ที่นี่ก็ไม่ใช่อหอคณิกา แค่มั้สุราชมการรำยรำเท่านั้น เหตุใดฮูหยินจึงต้องใจแคบเช่นนี้ด้วย รีบกลับไปพักผ่อนดีกว่า ถ้านอนดึกเกินไป ทำลายผิวพรรณไปคงจะแย่"

คำพูดนี้จบลง แม้แต่ฮูฉิวที่ยืนอยู่ด้านหลังหลี่ร่วอวี่ก็ยังมีสีหน้าเปลี่ยนไป หอสุรานี้ไปเชิญนางรำมาจากที่ใด ดวงตาช่างไม่มีแววเสียเลย

ตอนนี้เป็นเวลาที่น่าางจะพูดแทรกได้เสียทีไหน! ทว่าไม่ต้องรอให้ชู้ชิว
เอ่ยปากตำหนิหญิงคนนั้น ไฟโกรธของสฐยรินทร์ก็เบกคอดอยู่นานกลับ
ถูกจุดชนวนขึ้นด้วยคำพูดหาเรื่องของอีกฝ่าย จึงยกน้ำร้อนอ่างหนึ่ง
สาดไปที่นางรำคนนั้นทำให้นางรำร้อนจนตะโกนโวยวาย จากนั้นสฐยรินทร์
ก็โยนอ่างนั้นลงพื้น ริมฝีปากแดงพ่นคำออกมาว่า "ใส่หัวไป!"

สีหน้าเคร่งขรึมนั้นท่าทางเหมือนชื่อหมาอยู่หลายส่วน ต่างแค่เพียง
หางตาที่แดงก่ำ รวากับถูกน้ำมันร้อนราดหน้ามา

ฉูจิ้งเฟิงถูกสีหน้าของหลี่ร่วอวีทำให้ตกใจเช่นกัน สร้างเมฆไป
กว่าครึ่ง ตอนนี้มีความรู้สึกเหมือนได้เห็นคุณหนูรองสกุลหลี่ที่มีความเย็นชา
หยิ่งทะนงในอดีตขึ้นมาจริงๆ ใบหน้าหล่อเหลานั้นจึงดูเย็นชายิ่งขึ้น

กวนป้านับว่ายังฉลาด เขาถลึงตาใส่นางรำคนนั้นแล้วตะคอกว่า
"มาจากคณะสังคีตใดกัน ไม่รู้มารยาทเสียเลย ใครเข้ามาที่ ลากออกไป
ตบปาก!"

นางรำคนนั้นร้องไห้โวยวายถูกตึงตัวลงไปชั้นล่างของหอสุรา
เหลือเพียงสามภรรยาคุ้รักคู่แค้นนี้้อยู่จ้องตากัน

ความน้อยใจของหลี่ร่วอวีในตอนนีกลายเป็นไฟโกรธท่วมฟ้า
จนหมดสิ้น ในดวงตาเต็มไปด้วยความปวดใจ ตัวเองเพียงแค่ถูก
หนานกงอวีนแตะต้องแขนขาเท่านั้น แต่เขาช่างร้ายจริง ชุ่นเคื่องจน
หมางเมินนางเพราะเรื่องนี้ ตามสหายเลวมาโอบกอดกับหญิงสาวเนื้อตัว
หอมนุ่ม ในใจนางเกิดความเกลียดกลัวอย่างไม่เคยมีมาก่อน รู้สึกว่า
หากตัวเองไม่ระบายออกเสียบ้างคงจะซ้ำใจจนตาย เพียงชั่วครู่นางก็
นึกขึ้นได้ว่าเคยเห็นเหตุการณ์ที่ท่านแม่ของจ้าวซิงเอ๋อร์ดำสามี่ขี่เม

ของตนอยู่ในบ้าน

นางจึงยื่นนิ้วขาวออกไปหนึ่งนิ้ว ชี้ไปมาตรงปลายจมูกผู้จึงเพิ่ง คำดำของชาวบ้านร้านตลาดก็สิ้นไหลลอมมาราวสายน้ำ "น้ำเมาเข้าห้อง ก็จำไม่ได้แล้วหรือว่าใครเป็นภรรยาท่าน ดีมีให้มากหนอยนะ นอนตาย บนหอสุราไปเลย จะได้นอนในโลงไป เสียเงินน้อยลงหน่อย! ไม่ต้อง กลับบ้านแล้ว ถึงจะกลับไปก็ไม่เปิดประตูให้ท่าน!" นางพูดพลางหันไป ถลึงตาใส่องครักษ์ทนายทแล้วพูดด้วยความโมโหว่า "ต้องเป็นท่านแน่นอน ที่พาสามีข้าเสียคน วันๆ รู้จักแต่ดื่มสุรามุดกระโปรงสตรี ถ้าไม่มีตำแหน่ง เป็นองครักษ์ทนายท ต่อให้ยื่นอยู่หัวถนน แม้แต่สุนัขที่เรื้อนก็คงชี้เกี้ยว ชายตามองท่าน ยังคิดแต่จะเกาะเกาะอาจารย์ข้าอีก อาจารย์ข้ารู้จักท่าน ก็เหมือนถูกบีบให้เหยียบชี้หามากลื่นเหม็น ไยไม่ลองฉีออกมาส่องดู พฤติกรรมตัวเองเสียบ้าง!"

หลังจากกันคำคดล่องราวสายน้ำไหลจนจบ สุหยินชื่อหมาได้ระบาย ความกัลดกั้มออกมาจนหมดแล้วก็ได้สนใจเหล่าบ่าวไพร่ด้านหลัง ที่มีท่าทางตกใจเหมือนถูกฟ้าผ่า หมุนตัวเร็วปานลมเดินอาดๆ ลงชั้นล่าง แล้วขึ้นรถม้าไป

กวนป้ารู้สึกว่าการล้ามน้ำเนื้อที่แก้มเกร็งตัวจนเด่นกระตุก วันนี้ไม่ได้ ดูวันเลยจริงๆ พวกเขา 'ลางร้าย' ครั้งใหญ่ออกจากบ้านมาหาเรื่องตาย!

ช่วงกลางวันถูกหญิงสาวรังเกียจในความสามารถเชิงชายนั้นไม่ว่า แต่กลับต้องมาเห็นชื่อหมากับองครักษ์ทนายทถูกสตรีหมื่นเกียรตินั้น ไม่เหลือซากเช่นนั้น...

เรื่องเกี่ยวพันถึงบารมีแผ่นดิน นายท่านนั้นคงจะเห็นแก่ความ

สัมผัสที่ผ่านมามีใจร้ายฆ่าเขาปิดปากกระมัง แต่องค์รัชทายาทเล่า
จะมอบสุราพิษให้เขาดื่มจนตายหรือไม่

องค์รัชทายาทถูกหลอไว้ว่าถูกส่วนที่เจ็บ ใจเวรียนอวีเป็นความ
เจ็บปวดที่พูดไม่ออกในใจเขา ใบหน้ายิ้มสบายใจแต่เดิมนั้นเปลี่ยนเป็น
ดำคล้ำในทันที เขาได้รับแต่งตั้งเป็นองค์รัชทายาทแต่เด็ก แม้จะเคย
ถูกตำหนิจากไทเฮาและฮองเฮา แต่คำพูดก็มีขอบเขต คำด่าหยาบคาย
ว่าเพียบไม่ได้แม้แต่สุนัขที่เรื้อนเช่นนี้ นับเป็นครั้งแรกขององค์รัชทายาท
ผู้นี้จริงๆ!

เขาค่อมอย่างเงียบๆ ไปหนึ่งจอก จึงซ้อนตาคู้มองชื่อหมาแห่งต้าจู่
เห็นสีหน้าอีกฝ่ายแล้วดูเหมือนจะยังไม่หายตื่นตระหนก คิดว่าคงเพิ่งเคย
ถูกตำจานเลือดสาดแบบนี้เป็นครั้งแรกเช่นกัน...

คนทั้งสามต่างไม่พูดจา มองอาหารตรงหน้าอย่างเงียบๆ ถูกหญิงสาว
ตัวน้อยไล่บีบไปยืนอยู่บนแท่นสูงพ้นมือจนหาที่เดินลงไม่ได้แล้ว

สุดท้ายเป็นชื่อหมาที่เป็นคนเอ่ยปาก คำนำขององค์รัชทายาทแล้ว
พูดว่า "ขอรัชทายาททรงคลายโทษด้วย ภรรยากระหม่อมยังเป็นคน
โง่เขลาที่ตกม้าสมองเสื่อม สมองไม่ค่อยดีพูดจาไม่เหมาะสม หวังว่า
พระองค์จะทรงให้อภัย..."

บันไดนี้พอลงได้แล้ว องค์รัชทายาทจึงโบกมือ พูดเสียงเรียบว่า
"ข้ายอมไม่ถึงสาธุหยินของท่านอยู่แล้ว แต่ว่า... ป่วยแล้วก็ต้องรักษา
ให้ทันการ ดื่มยาให้มาก... อากาจะได้อะไรมากขึ้น..."

ชื่อหมาประกะบหมัดหน้าเครียด กล่าวลาขอตัวกลับไปดูแลภรรยาที่
'ป่วยหนัก' ผู้นั้นก่อน

'ไม่ได้ตีมีจนนอนในโลงก็กลับจน' เห็นได้ชัดว่าไม่เป็นไปตามความปรารถนาของภรรยาตัวเอง แต่คนเข้าประตูจนชื่อหมาจะกล้าไม่ให้ชื่อหมากลับจนเหมือนที่สูหยินสั่งไว้ได้อย่างไร

ทว่าประตูจนเข้าง่าย แต่ประตูห้องนอนเข้ายาก ตอนเขามาถึงหน้าห้องนอน พบว่าดึกตื่นค่อนข้างแล้ว ชูชิวกับหล่งเซียงสาวใช้คนสนิท นำสาวใช้บ่าวไพร่หลายคนคอยอยู่ตรงนั้นยังไม่เข้านอน เผื่ออยู่ตรงลานบ้านอย่างไม่ค่อยสบายใจ

ชื่อหมาโบกมือ เป็นสัญญาณให้พวกนางแยกย้ายกันไป จากนั้นเดินไปหน้าประตูที่เปิดสนิทเตรียมจะผลักเปิด แต่ใครจะคิดว่าประตูนี้เหมือนถูกระงับไว้ ผลักเปิดไม่ได้

ชื่อหมาอดกลั้นความหุนหันที่อยากยกเท้าขึ้นเตะประตูเอาไว้ พยายามพูดคำอ่อนโยน "รั่ววี เปิดประตูหน่อย"

น่าเสียดายที่เสียงเรียกนี้เหมือนว่าคืนนั้นตกน้ำ ไม่มีเสียงใดตอบกลับ แม้แต่น้อย ไฟโกธรที่ฉู่จิ้งเฟิงสะกดเอาไว้พุ่งขึ้นหัวในทันที จึงอ้อมไปทีหน้าต่างด้านข้าง เตรียมจะเข้าไปทางหน้าต่าง

ฉู่จิ้งเฟิงทะลวงกระดาศไขสามชั้นที่ติดหน้าต่างนั้นในหมัดเดียว จากนั้นยื่นมือไปแกะสลักหน้าต่างออก และพลิกชายเสื้อมาเหน็บไว้ที่แถบรัดเอวก่อนจะปีนเข้าไป แต่คิดไม่ถึงว่าคนเลวตัวน้อยจะคาดไว้แต่แรกว่าเขาจะปีนหน้าต่าง จึงได้วางกลไกไว้ พอยื่นมือวางลงบนโต๊ะติดหน้าต่างก็ถูกหนุไซลานหนีบนิ้วเข้าอย่างจัง ชื่อหมาไม่ทันระวัง เจ็บจนสับถอกมา

รอนจนถึงตัวหนีบไม้ นั่นออกมาได้ไฟโกธรของฉู่จิ้งเฟิงที่สะกดเอาไว้

ก็ลุกขึ้นมาจนหมด เขาแตะปลายเท้า กระโดดเข้ามาทางหน้าต่างทันที
หลังจากทำลงพื้นแล้ว ซื่อหม่าก็ไม่ได้รีบร้อนเดินหน้า เพียงแค่
มองห้องที่มีมืดมิด บนเตียงมีห่อผ้าหนุนสูง เสียงสระอื่นที่ดูเหมือนพยายาม
กดเอาไว้ค่อยๆ ลอดออกมาจากใต้ผ้าห่มที่คลุมไว้อย่างแน่นหนา

ฉูจิ้งเฟิงเดินเข้าไปนั่งลงตรงขอบเตียง มองดูผ้าห่มที่คลุมมืด
ไม่มีทางระบายอากาศบนเตียงนั้นแล้ว คำพูดตำหนิที่ก่อกองมาตลอด
ทางก็เลื่อนหายไปกว่าครึ่ง ทำได้เพียงยื่นมือไปพลิกเปิดผ้าห่ม ดึงคน
ตัวน้อยที่ร้องไห้ น้ำตาท่วมเข้ามาในอ้อมกอด

"ที่หอสูรายังดำอย่างหน้าใจเหมือนหญิงในตลาดอยู่เลยไม่ใช่หรือ
เหตุใดพอลกลับมาถึงมาแอบร้องไห้อยู่ใต้ผ้าห่มเองเสียล่ะ"

หลี่ร่ววี่ถูกชายหนุ่มกอดเอาไว้ ความน้อยเนื้อต่ำใจในคืนนี้ถูกกลืน
เป็นน้ำตาหลายไห ไม่พูดอะไร ได้แต่ปล่อยให้ น้ำตาไหลไปเช่นนั้น

คนเขลาตัวน้อยรู้ว่าที่แท้บนโลกนี้ความรักเชื่อไม่ได้ที่สุด
มันสามารถจางหายไปได้ตามกาลเวลา ก็เหมือนที่หลิวจิ้งนังไม่รักพี่สาว
แล้ว ท่านแม่ของจ้าวชิงเอ๋อร์อยากให้มีสามีดีมีสุราจนตายอยู่นอกบ้าน
เหมือนครั้งนี้หลังจากเหตุการณ์ไม่คาดคิดนี้แล้ว พี่ฉูก็ไม่รักนางเหมือน
เมื่อก่อนอีก

ความเปิดเผยยอมรับที่มีแต่เดิมเหมือนมีขาวิ่งหายไปไว้ร่องรอย
ที่หอสูรายังดำอย่างหน้าใจ แต่พอเดินลงมาขึ้นรถม้า หลี่ร่ววี่
ก็นึกเสียใจขึ้นมา ตัวเองเป็นคนไม่รู้กาลเทศะ ทำให้พี่ฉูเสียหน้าต่อหน้า
ทุกคน เช่นนี้ฉูจิ้งเฟิงจะยังไม่อยากกลับจวนหรือไม่

นางรู้สึกไม่สบายใจ แต่พอได้ยินเสียงฝีเท้าที่คุ้นเคยดังขึ้นนอกประตู

ความกังวลใจว่าอีกฝ่ายจะไม่ยอมกลับมาจนก็ลดลงไปบ้าง แต่ความโมโหที่เขารังเกียจนางกลับพองตัวขึ้นมาอีกครั้ง จึงซุกหน้าร้องไห้ขึ้นมาทันใด

"อยู่ที่หอสุราเก่งมากไม่ใช่หรือ แม้แต่สามีกับองครักษ์ทนายทก็ยังด่าพร่ำอมกััน ยังมีอะไรน้อยเนื้อต่ำใจอีก" ฉู่จิ้งเฟิงทนไม่ไหวพูดเสียงแข็ง แต่ที่ได้กลับมากลับเป็นเสียงสะอื้นให้ที่ดังขึ้น

ชื่อหมาที่เป็นคนตัดสินใจเด็ดขาดจัดการคนตัวน้อยในอ้อมกอดไม่ไหวมาแต่ไหนแต่ไร จึงอุ้มภรรยาที่โอบคอตัวเองไว้แน่นไปจุดตะเกียงที่วางอยู่ข้างเตียง จากนั้นอุ้มนางกลับมา นั่งบนเตียงอีกครั้ง ยื่นมือตัวเองที่ถูกหนึบจนแดงออกมาแล้วพูดว่า "กล้าใจร้ายแบบนี้ จะฆ่าสามีอย่างนั้นหรือ"

หลี่รุ่ววี่ร้องไห้หนักมาก พูดด้วยเสียงขึ้นจมูกว่า "รุ่ววี่ไม่ได้ร้ายอย่างนั้น พี่เอง ไปผูกการบ้านที่รุ่ววี่จะส่งให้อาจารย์เมิ่ง..."

ฉู่จิ้งเฟิงซันตาคืนดู เห็นบนโต๊ะหนังสืออันมีส่วนประกอบกลไกวางระเกะระกะมากมาย ก็รู้สึกผิดต่อหญิงสาวคนนี้จริงๆ

"พี่ฉู่ เพราะหนานกงอวีนแตะต้องตัวข้า พี่เลยไม่ชอบข้าอีกแล้วใช่หรือไม่" หลี่รุ่ววี่สะอื้นแต่ก็พูดข้อสงสัยในใจออกมา

นางรับรู้ได้ว่าแขนที่กอดตัวเองเกร็งไปอย่างชัดเจน ผ่านไปครู่หนึ่งจึงได้ยินเสียงเขาพูดผ่านเสียงลงว่า "เขาตายไปแล้ว ไม่มาปรากฏตัวข้างกายรุ่ววี่อีกแล้ว ต่อไปรุ่ววี่ไม่ต้องคิดถึงเขาแล้ว..."

หลี่รุ่ววี่ขึ้นตัวจะออกจากอ้อมกอดของเขา แต่ฉู่จิ้งเฟิงแขนมีแรงมากจะปล่อยให้นางหลุดออกได้อย่างไร

"พี่ฉู่คนเลว ไม่ยอมให้ชายอื่นแตะต้องรุ่ววี่ แต่ตัวเองกลับให้

หญิงอื่นโอบกอด เมื่อเป็นเช่นนี้ เหตุใดยังช่วยซำกลับมาอีก ผู้ปล้ำค่อยให้
กลับเมืองหลวงไปกับหนานกงอวีน มีลูกเลี้ยงลูกให้เขาไปเลยดีกว่า..."

"หลี่ว่ววี่!"

มีเสียงขบฟันกรอดๆ ดังขึ้นเหนือหัว หลี่ว่ววี่ซ่อนตาขึ้นมอง สีหน้า
ชายหนุ่มเขียวคล้ำ ในดวงตาแดงเป็นสีแดงไม่ยอมจาง...

ชั่วขณะต่อมานางถูกพลิกตัวตึงไว้บนเตียง ผู้จิ้งเพิงขบกราม
พูดว่า "ยังคิดถึงเขาอีกหรือ โกรธที่ข้าฆ่าเจ้าคนผู้นั้นหรือ ทำไมล่ะ คิดถึง
เรื่องในอดีตที่อยู่กับเขา อยากจะคืนดีเหมือนวันเก่าหรือ น่าเสียดาย
ทุกอย่างสายไปแล้ว เจ้าอยากมีลูกเลี้ยงลูกให้เขาหรือ จำไว้นะ! เจ้าเป็น
ภรรยาของข้าผู้จิ้งเพิง แม้ตายก็ยังเป็นอยู่! ถ้าจะมีลูก ก็มีลูกให้ข้า
ได้เท่านั้น!" พูดพลางขยับมือไปคล้ายเสื้อของหลี่ว่ววี่

หลี่ว่ววี่ในตอนนี้มีแก้ไขมาทำเรื่องนี้กับเขาได้อย่างไร อารมณ์
ของหญิงสาวอยากจะสงบได้ จึงใช้ทั้งมือและเท้ากันผู้จิ้งเพิงเอาไว้

น่าเสียดายที่การต่อสู้บนเตียงนี้นางไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเธอ ไม่ซ้ำ
ก็ตกเป็นรองและถูกจัดการทั้งในนอกจนหมดสิ้น

"ผู้จิ้งเพิง ท่านเป็นคนเลวตัวใหญ่!"

ตอนที่นางตัวอ่อนยวบแนบบนแผ่นอกแกร่งของชายหนุ่ม คำคำ
ด้วยความโมโหนั้นก็ขาดความน่ากลัวไปหลายส่วน

ผู้จิ้งเพิงก้มลงจูบริมฝีปากแดงของนาง "ก็เหมาะกับคนเลวตัวน้อย
อย่างเจ้าไม่ใช่หรือ หาเรื่องทั้งวัน ข้าสงสัยจริงว่าท่านแม่ยายเอาเด็กชน
มาแปลงเป็นหญิงสาวแต่งมาที่นี่ใช่หรือไม่"

หลี่ร่วอวี่ที่ถูกทรมาณมาก่อนคืนหนึ่งวงนอนมากอยู่แล้ว จึงพลิกตัวเตรียมจะนอนหลับ ในตอนที่ฉู่จิ้งเฟิงกอดนางที่ใกล้จะนอนหลับก็ได้ยินคนเลวตัวน้อยคนนี้พูดเสียงเบาหวิว "ลืมบอกพี่ไป นานางอวี่ไม่ได้ทำเรื่องน่าอายกับข้า แค่งับปากและเท้าของร่วอวี่เท่านั้น..."

ท่ามกลางความมืด ฉู่จิ้งเฟิงเบิกตาโตในทันที เพียงชั่วครู่ก็ได้ยินเสียงกรนเบาๆ ของหลี่ร่วอวี่ดังลอยมา ก็นึกอยากจะเขย่าตัวนางให้ตื่นมาจัดการยกใหญ่อีกสักที

แท้จริงแล้วความจริงนี้ตรวจสอบได้ง่ายมาก ที่จริงแล้วคนที่ทรยศร่วมกับเส้นหูลู่อังยังมีชั่วตัวศิษย์ของนานางอวี่อีกคน ไม่รู้ว่าเส้นหูลู่อังไปทำความตกลงส่วนตัวกับชั่วตัวอย่างไร ชั่วตัวที่ชำนาญเรื่องการใช้พิษจึงรับปากร่วมมือกับเขา และช่วยเส้นหูลู่อังควบคุมพิษในร่าง ทำให้หลังจากที่นานางอวี่ตายไป เขาจึงไม่ถูกพิษร้ายในร่างกายกำเริบจนตาย

ตอนที่รู้ว่าที่ให้นานางอวี่เพราะใช้มนตร์ดูดจิตจึงไม่สามารถแตะต้องหลี่ร่วอวี่ได้ ฉู่จิ้งเฟิงไม่อาจไม่ยอมรับว่าหินก้อนใหญ่ในใจหล่นลงพื้นแล้ว แม้จะคิดว่าหากหลี่ร่วอวี่เสียตัวไปจริง เขาก็คงไม่เป็นเหมือนที่นางพูดว่าจะไม่รักนางอีก แต่ความกลัดกลุ้มในใจเป็นสิ่งที่ชายหนุ่มทุกคนล้วนเข้าใจได้

แต่คิดไม่ถึงว่าหญิงสาวเวลาน้อยใจขึ้นมาจะน่ากลัวกว่าบุรุษเสียอีก หากนางไม่ถูกนานางอวี่แตะต้องแบบนั้น เหตุใดจึงไม่รีบพูดออกมา ยังมาชี้หัวและเท้าทำให้เขาเข้าใจผิด จนแบกน้ำส้ม* ไว้ถึงสามไห ทำให้เขากลัดกลุ้มจนอยากจะทำลายฟ้าดิน! ช่างเป็นคนเลวตัวน้อย

* มาจากสำนวน 'กินน้ำส้ม' หมายถึงอาการหึงหวง

ตัวจริงเสียงจริงเลยที่เดียว!

ชื่อหมาคล้ายปมในใจลงได้แล้วก็อารมณ์ดีอย่างมาก น่าเสียดาย
ที่อารมณ์ของสุนัขกลับปรับได้ไม่ถนัดอย่างนั้น

หลังจากนั้นหลายวันนางก็ยังไม่ค่อยสนใจสามี ชูจิ้งเพิงไม่มีเหตุผล
เข้าสู่ ย่อมต้องอดทนเอาไว้ แต่มีหลายครั้งที่ถูกฝีปากคมของคนเลว
ตัวน้อยทำให้ไฟโกรธพุ่งขึ้นหัว แม้จะกลับถึงค้ายทหารก็จะแสดงอยู่
บนสีหน้าไว้หลายส่วน

นึกถึงคุณหนูรองสกุลหลี่ที่พูดจาไม่ซัดผู้้นั้นเสียจริง ตอนที่นางได้
แต่เรียก 'พี่ชู่' เสียงหวานนั้นสงบดีเหลือเกิน...

ความไม่สบอารมณ์ของชื่อหมาอยู่ในสายตาของคนที่ดีร้าย
เส้นหูบ่อในตอนนี้อยู่ใต้อาณัติขององค์รัชทายาท ก้าวนี้ของเขา
เป็นการเดินหมากอันตราย หากไม่ใช่เพราะหนานกงอวินบีบบังคับคน
รังแกคนมากเกินไป เขาอาจจะไม่ตัดสินใจเด็ดขาดแบบนี้

ได้ทำหนานกงผู้้นั้นแม้จะเป็นมิตรกับสกุลไป แต่ก็มีความ
ทะเยอทะยานมาก เพราะได้รับการปกป้องจากไทเฮา การได้รับแต่งตั้ง
เป็นข้าหลวงก็อยู่ที่เรื่องเป็นเวลาเท่านั้น แท้จริงแล้วพระมาตุลาไปก็กังวล
เกี่ยวกับคนสนิทของไทเฮาผู้นี้อยู่มาก เส้นหูบ่อประเมินสถานการณ์เก่ง
ย่อมรู้ชัดในจุดนี้ ตอนนี้องค์พระวรกายฮ่องเต้ไม่เหมือนในอดีตแล้ว เพราะ
ในมือไม่มีอำนาจแท้จริง ถูกสกุลไปที่เป็นพระญาติห่างๆ ควบคุม ความ
กลัดกลุ้มของฮ่องเต้ทำได้เพียงแปรเปลี่ยนไปเป็นการหาความสำราญ
จากสุราน้ำองุ่น จมอยู่กับความงามของอิสตรี พระวรกายจึงทรุดโทรมลงไปมาก

หากเขาคาดไม่ถึง ครั้งนี้หลังจากองครักษ์ทนายาทกลับเมืองหลวงไม่นาน คงเป็นเวลาเปลี่ยนรัชศกแล้ว เส้นหูป้อมองการณ์ได้แม่นยำ สายตาที่ฝึกฝนในสนามการค้าพอมานในสนามขุนนางก็ไม่อ่อนด้อยลงเลย ตามความคิดของเขา องครักษ์ทนายาทตำลึงผู้นี้แม้จะมีท่าทางขี้เมา แต่สิ่งที่แสดงบนใบหน้าเป็นคนที่มีความคิดลึกซึ้งมาก ความปรารถนาในชีวิตของเส้นหูป้อมนอกจากการฟื้นฟูสกุลเส้นแล้ว ก็หวังว่าตัวเองในฐานะลูกผู้ชายจะมีความมั่นคงในราชสำนักได้

แม้ว่าเขาใกล้จะเป็นลูกเขยสกุลไปแล้ว แต่ในสายตาพระมาตุลาไปก็เป็นเหมือนหลงจู๊ที่คอยวิ่งงานดูแลการค้าแทนเท่านั้น ต้องมีสักวันเขาจะหลุดพ้นพันธนาการของสกุลไปได้ ดังนั้นครั้งนี้เขาจึงเอาทุกอย่างเดิมพันไว้กับตัวเององครักษ์ทนายาท

กลยุทธ์ถอนพินได้กระทันหันยอดเยี่ยมจริง นานกงอวินตายไร้ที่ฝัง เพราะการทรยศของเขา และเขาก็ได้รับคำชื่นชมจากฮ่องเต้เพราะการเปิดโปงแผนร้ายในการเป็นกบฏชายแผ่นดินของนานกงอวิน หลังจากกลับเมืองหลวงจะได้รับตำแหน่งรองเสนาบดีกรมอากร ส่วนองครักษ์ทนายาทเป็นคนที่ยอมรับความคิดเห็นอันดี เข้าใจความคิดในการมาสวามิภักดิ์ของเขา จึงรับเขาเอาไว้อย่างยินดี

แน่นอนว่าหากันตรายของเขาในตอนแรกยังมีความคิดที่ไม่อาจบอกใครได้อยู่อีกชั้นหนึ่ง เขาจงใจเลือกเวลาหลังจากนานกงอวินจับตัวฮูหยินชื่อหมาไปหลายวันแล้วจึงไปแจ้งข่าว ก็เพราะอยากให้หลี่รุ่วอวีเสียตัว

คิดแล้วว่าชื่อหมาเป็นคนระดับใด แม้ว่าจะชอบหลี่รุ่วอวีเพียงใด

แต่จะยอมรับภรรยาที่เสียตัวให้ชายอื่นได้อย่างไร

แม้จะไม่เขียนหนังสือหย่าทันที แต่รอเวลานานเข้า ปมในใจนี้เกรงว่าจะใหญ่มากขึ้น และเมื่อคนงามถูกหมางเมิน จะยินดีได้อย่างไร คิดถึงว่าสามารถทำให้พวกเขาสองสามีภรรยาผิดใจกันได้ แม้ต้องทนเจ็บให้หลี่ร่ววี่ถูกหนานกงอวินบังคับยึดตัวไปหลายวันจะมีปัญหาใดเล่า

ไม่ว่านางจะผ่านบุรุษมาเท่าใด สุดท้ายก็ต้องกลับมาสู่อ้อมอกของเขา!

เส้นหูป้อเห็นใบหน้าค่อนข้างเคร่งเครียดของฉู่จิ้งเฟิงตอนเดินเข้ามาในค่ายก็ก้มหน้าลง ปิดบังแผนการในดวงตา...

เพราะน้องสาวกับน้องเขยอนกัน หลี่ร่ววี่อยู่จึงพบว่าน้องสาวตัวเองที่ดูโง่ๆ เช่ๆ แต่พอหึงขึ้นมาก็ไม่แพ้นางเลย ฉวยโอกาสตอนที่ชื่อหมาไม่อยู่ในจวน นางจึงไปเล่นไฟกับน้องสาวที่ห้องอุ่น แล้วพุดกล่อมไปหลายประโยค "ก็แค่ดื่มสุราด้วยกันเท่านั้น หน้าของเจ้าแตกตกพื้นจนเก็บไม่ไหวแล้ว ถ้าชื่อหมาใช้เรื่องนี้มาแยกห่างจากเจ้า ไปหาใครอีกคนนอกบ้าน ถึงตอนนั้นเจ้ามาร้องให้ก็ไม่ทันการณ์แล้ว"

ชื่อหมามีชาติกำเนิดไม่เลว เป็นตระกูลมีชื่อ ด้วยฐานะจะมาเปรียบกับหลิวจิ้งที่เป็นทหารตัวเล็กๆ ได้อย่างไร ตอนนี้เพิ่งแต่งงานกับน้องสาว ความรักระหว่างสามีภรรยา กำลังลึกซึ้ง วันหน้าหากรับอนุเข้าบ้านอีกหลายคน ใครจะกล้าพุดว่าผิด

หลี่ร่ววี่ได้ฟังคำพุดของพี่สาว กลับเบงหน้าขึ้นอย่างค่อนข้างงุนงง "พี่ไม่มีความสุขเพราะหลิวจิ้งรับอนุแบบนั้นเข้ามา แต่บอกให้ข้าต้องทน

กับการเล่นสนุกของพีฉู่นี้มันเหตุผลอะไร"

หลี่วี่ซู่ยู่ถูกถามจนไม่รู้จะตอบอย่างไร เพียงแค่ถอนใจแล้วพูดว่า "ดังนั้นตอนแรกพีฉู่จึงเลือกแค่ทหารเล็กๆ ไม่กล้าแต่งเข้าตระกูลโหวอ่อง แต่เจ้าไม่เหมือนกับพี ในเมื่อก้าวข้ามประตู ก็ต้องรับกฎของตระกูลโหวอ่องให้ได้ นอกจากต้องเห็นชื่อหมาเป็นสามมีเจ้าแล้ว ก็ต้องคิดว่า เขาเป็นชายที่มีตำแหน่งสูงอำนาจบารมีมาก จะเป็นเหมือนพีไม่ได้ ที่คิดว่า คำสัญญาว่าจะอยู่ด้วยกันชั่วชีวิตตอนที่ยังมีความรักลึกซึ้งนั้นเป็นจริง ทำให้ต้องเสียใจ สกุลหฺลี่ของพวกเราจะมีลูกสาวที่หย่าร้างอีกไม่ได้ ไม่อย่างนั้นท่านแม่รู้เข้าไม่ทำให้นางโกรธจนตายหรือ"

หลี่วี่ซู่ยู่ยังไม่กล้าบอกเรื่องที่น่ากับหลิวจิ้งหย่าร้างกันให้ท่านแม่ที่อยู่ทางใต้ได้รับรู้ ดังนั้นจึงต้องเตือนสติน้องรองคนเขลาหน่อยผู้นี้ให้มากหน่อย ไม่อย่างนั้นหากมีเรื่องกับชื่อหมาต่อไปคงต้องเอาชีวิตของผู้เฒ่าจริงๆ แล้ว

หลี่วี่วู่วี้กลับไม่ชอบพูดเรื่องเหล่านี้กับพีสาว นางโผเข้าสู่อ้อมอกพีสาว เอ่ยพูดออดอ้อน "เขาไม่ต้องการข้าแล้ว ข้าก็อยู่กับพี จะต้องไปง้อทำไม! ถึงตอนนั้นวี่วู่วี้สร้างเรือเร็วแข็งแรงสักลำ พีกับข้า ยังมีท่านแม่กับน้องเสียนเอ๋อร์ เดินทางท่องเที่ยวไปทั่ว เป็นอิสระดีไม่ใช่หรือ เหตุใดจะต้องทนรับเรื่องน่าโมโหจากหญิงที่ไม่รู้จักเหล่านั้นด้วย"

หลี่วี่ซู่ยู่เห็นน้องสาวออดอ้อนขึ้นมาทั้งคู่ไร้เดียงสาทั้งคู่ก็อึ้งก็ไม่รู้จะจัดการนางอย่างไรเลย

ยามนั้นเองหลี่วี่วู่วี้ที่กำลังออดอ้อนในอ้อมอกของนางก็เงยหน้าขึ้นถามว่า "พี เหตุใดหลายวันมานี้ไม่ได้กลิ่นหอมบนตัวพีเลย วี่วู่วี้ยังอยากจะขอไปใช้รมกลิ่นบ้างสักหน่อย"

เริ่มแรกหลี่ว์ฮู่ยังไม่เข้าใจว่าหลี่ว์อวี่พูดถึงอะไร จนกระทั่งน้องสาวพูดถึงวันที่ไปก่อวณงานเลี้ยงสุราขององค์รัชทายาท พบว่าบนตัวกวนป้ามีกลิ่นหอมคล้ายคลึงกัน หลี่ว์อวี่คิดว่าเขาเป็นชายแต่ชอบรมกลิ่นหอม ช่างเสียของจริงๆ

หลี่ว์ฮู่ฟังถึงตรงนี้จึงได้เข้าใจว่ากลิ่นหอมที่น้องสาวพูดถึงที่แท้คือกลิ่นที่ติดมาตอนถูกกวนป้าล้วงเกิน หน้าก็แดงขึ้นมา แล้วเปลี่ยนเป็นสีดขาวในพริบตา รีบเปลี่ยนเรื่องพูดไปทันที

ทางฝ่ายหยวนชู่ชุ่มช่อนตัวอยู่นาน เริ่มจะเตรียมโจมตีอีกครั้ง หนานกงอวี่นให้คนส่งดินปืนและกระดุกฤทธิ์แรงมาให้เขา และบอกเขาถึงจุดอ่อนของกำแพงที่ทางเขตปกครองไม่เป่ย์เฟิงสร้างใหม่ มีวิธีการบุกทะลวงเมืองชั้นนี้แล้ว กอปรกับมีหนานกงอวี่นเป็นตัวประสานภายใน หยวนชู่ชุ่มต้องเกิดความคาดหวัง เตรียมจะบุกโจมตีเมืองหลายเมืองพร้อมกัน คาดไม่ถึงว่าเขายังไม่ทันลงมือก็เกิดเรื่องขึ้นกับหนานกงอวี่น ร่างจมลงในทะเลไปเสียก่อน แม้แต่ร่างที่สมบูรณก็ยังไม่เหลือทิ้งไว้

หยวนชู่เห็นชีวิตตัวเองเป็นของล้ำค่ามาแต่ไหนแต่ไร กลัวว่าชู่ฮื่อหม่าจะรู้ข่าวตัวเอง จัดคนชุ่มโจมตี กองทัพใหญ่ที่เพิ่งออกเดินทางจึงรีบหยุด ไม่เดินหน้าต่อ หันหลังกลับไปทันที

สังเกตการณ์อยู่ระยะหนึ่ง เห็นชู่จิ่งเฟิงไม่ได้คิดยกทัพมาดั้นเข้าศึกเลย ไม่น่ว่าอาจจะเป็นเหมือนที่หนานกงอวี่นพูดเอาไว้ ภายในว่างเปล่า การตั้งรับไร้กำลัง อานุภาพของปืนใหญ่นั้น หยวนชู่เคยเห็นด้วยตาตัวเองแล้วเช่นกัน ได้อาวุธดีเช่นนี้มาไม่ใช่ไม่น่าเสียตายหรือ ความคิดร้าย

ไม่ยอมตายไปคิดจะยึดเมืองขึ้นมาอีกครั้ง ส่งสายสืบออกไปสืบข่าว
จำนวนมาก เตรียมจะเคลื่อนกองทัพ

อู๋จิ้งเฟิงถือรายงานไว้ในมือ ชมวดคิ้วเล็กน้อย หลายวันนั้นนอกเมือง
มีสายสืบไม่ขาด อู๋จิ้งเฟิงก็รู้แล้วว่าหยวนซู่คิดจะโจมตีเข้าเมือง

นับจากอู๋จิ้งเฟิงรู้ว่าหยวนซู่ได้รับดินปืนและกรดฤทธิ์แรงแล้ว เขาก็
ครุ่นคิดว่าควรจะรับมือหยวนซู่อย่างไร ทหารเข้าศึกแม้จะมีคนมาก แต่
ไม่มีทหารที่มีความสามารถยอดเยี่ยม ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา แต่หยวนซู่
ได้อาวุธดีอย่างดินปืนและกรดฤทธิ์แรง ครอบครองได้ยากกว่าจะไม่ทำให้
การสร้างกำแพงเมืองในครึ่งปีนี้ต้องล้ม เจ้าโจรหัวหนานกงเดิมที่ก็
สร้างเรื่องว่าเขาแอบยกยอกเงินตัดทอนวัตถุดิบ ทำให้กำแพงเมืองมี
ช่องโหว่ หากเป็นเช่นนั้นก็ไม่สามารถรักษากำแพงเมือง แม้เขาจะเอาชนะ
หยวนซู่ก็ใช้ไม่ได้เช่นกัน!

กำแพงเมืองนั้นในตอนนีกลายเป็นส่วนสำคัญในการยึดเหนี่ยว
จิตใจของชาวเมือง... คิดถึงเรื่องเหล่านี้แล้ว เขาก็ยังแค้นหนานกงอวี่
เสียใจที่ไม่ได้จับเป็น ปลอຍให้รอดพ้นโทษประหารตัดแขนตัดขาไปได้

ช่วงหลายวันที่ผ่านมาเขาเอาแต่คิดว่าจะรับมือกับดินปืนและ
กรดฤทธิ์แรงอย่างไร ส่วนหลี่ร่วอวี่ที่หลายวันนี้มีท่าที่ต่อเขาอ่อนลง
เห็นแล้วก็ลึบหัวคิ้วของฟี่อู๋ ก่อนจะถามว่า "ฟี่อู๋มีเรื่องในใจอะไรหรือ"

อู๋จิ้งเฟิงเดิมที่ไม่อยากจะถูกตีสั่ง แต่เมื่อคิดว่าหญิงสาวตรงหน้า
แท้จริงแล้วเป็นปรมาจารย์ทางกลไกที่มีความอัจฉริยะที่สุดในตอนนั้น
จึงเอ่ยถามอย่างสองจิตสองใจว่า "ถ้าให้ร่วอวี่คิดหาวิธี จะใช้วิธีที่ประหยัดเวลา

ประหยัดแรงวิดิเพิ่มความแข็งแรงให้กำแพงเมือง"

หลี่ร่ววี่ตอบออกมาเหมือนไม่ต้องใช้ความคิด "ใช้ดินเหนียวของอำเภอทงเซียนฉาบไว้บนผิวกำแพงอีกชั้นก็เสร็จแล้ว"

ลู่อิ่งเฟิงตกตะลึง "แบบนี้ได้หรือ แค่ฉาบบางๆ หนึ่งชั้นถูกโจมตีจะไม่พังหรือ"

หลี่ร่ววี่พูดว่า "ได้แน่นอน ปืนใหญ่ไม่เหมือนธนู ทำได้เพียงยิงมาจากทิศทางคร่าวๆ ควบคุมจุดตกที่แม่นยำไม่ได้ ปืนใหญ่อันไหนน้อยมากเป็นไปไม่ได้ที่จะยิงตำแหน่งเดียวกันสองลูก ดังนั้นกำแพงเมืองขวางได้เพียงหนึ่งลูกก็พอแล้ว ดินเหนียวอำเภอทงเซียนเหนียวแน่นกว่าดินในพื้นที่ ฉาบดินเหนียวแล้วฝังหินละเอียดลงไป แม้จะยิงกรวดฤทธิ์แรงและดินปืนมาก กรวดฤทธิ์แรงก็ทะลุผ่านชั้นดินเหนียวของอำเภอทงเซียนไปไม่ได้ เนื้อกำแพงชั้นในก็รักษาไว้ได้แล้ว"

พูดจบนางก็วิ่งกระโดดโลดเต้นไปหยิบตัวอย่างที่ตัวเองทำขึ้นมาจากในห้องหนังสือเด็ก แสดงให้ลู่อิ่งเฟิงดูกำแพงเมืองเล็กที่ฉาบด้วยดินเหนียว ลู่อิ่งเฟิงก็เลื่อนสายตาไปมองหลี่ร่ววี่อย่างตกใจ นาง...ไปทำของเหล่านี้ตั้งแต่เมื่อใด

"ในเมื่อเจ้าคิดวิธีได้แล้ว เหตุใดไม่รีบบอกข้าล่ะ"

"หืม?" เห็นได้ชัดว่าหลี่ร่ววี่คิดไม่ถึงว่าเขาจะถามแบบนี้ จึงพูดว่า "ที่แท้พี่ยังคิดวิธีไม่ออกหรอกหรือ พี่ร่วสู่ยบอกว่าห้ามอวดฉลาดต่อหน้าสามี ร่ววี่ยังคิดว่าพี่คิดวิธีนี้ออกนานแล้วเสียอีก อันนี้ข้าทำไว้เล่นเท่านั้นเอง..."

ในช่วงขณะนี้ลู่อิ่งเฟิงเข้าใจความรู้สึกของเมิ่งเซียนจี้ขึ้นมาได้มากขึ้น แล้วจริงๆ หญิงคนนี้มีพรสวรรค์ของตัวเอง จนบางครั้งทำให้คนโมโห

จนจิตวิญญาณแตกช่านได้เลย...

แต่วิธีนี้ถึงมือทำได้ สามารถแก้ปัญหายากที่ติดอยู่ในใจเขาได้จริง
อย่างไรเสียการฉาบดินเช่นนี้ ดินเหนียวที่ชนมาในภายหลังนั้นก็เพียงพอ
ต่อการใช้งานแล้ว

ฉู่จิ้งเพิ่งยอมต้องออกหน้าเลี้ยงขอบคุณที่เหล่าชนชั้นสูงในพื้นที่
ช่วยเหลือ อย่างไรก็ตามเสียสงครามก็ใกล้จะมาถึงแล้ว ภายหน้าหากมี
สงครามขึ้นอีก สิ่งที่ต้องการให้ชนชั้นสูงในพื้นที่เหล่านี้ช่วยเหลือต้องมี
ไม่น้อยแน่นอน

หลี่ร่วอวี่ในฐานะสุทธินชื่อหม่ายอมไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ดังนั้นนาง
จึงขอให้พี่สาวไปร่วมงานด้วย

หลี่ร่วอวี่กลับไม่ค่อยอยากไป อย่างไรก็ตามเสียในค่ายทหารนั้นมีทั้ง
คนเก่า และมี...คนใหม่ด้วย ไม่ว่าจะคนใดนางล้วนไม่อยากเห็นหน้า

ในเมื่อด้านหน้ามีหมาป่า ด้านหลังมีเสือ หลี่ร่วอวี่หากหลบเลี่ยงได้
ก็หลบ แต่หลี่ร่วอวี่ก็กลับคิดว่าพี่สาวไม่อยากพบหลิวจิ้งจิ้งได้บายเบี่ยง
แบบนี้ จึงอยากให้พี่สาวดูสติไส ฉายความมั่งคั่งต่อหน้าอดีตพี่ชาย
คนนั้น จึงตามซู่ชิวและหลงเซียงสองสาวใช้คนสนิทมา เตรียมเสื้อผ้าและ
เครื่องประดับผมที่ต้องใช้ในการร่วมงานเลี้ยงนั้นอย่างดี

นางสวมชุดกระโปรงทำจากขนเดี่ยว* ทำให้รูปร่างยิ่งดูระหง
หลังจากแต่งตัวเสร็จแล้วก็เร่งให้พี่สาวหวีเกล้าผม สวมเครื่องประดับ
บอกเพียงว่าจะไปพักผ่อนหย่อนใจที่คฤหาสน์ตากอากาศที่ซานเมือง
แล้วดิ่งตัวนางออกจากบ้านไป หลังจากเดินทางไปได้ระยะทางหนึ่ง

* เดี่ยว เป็นคำเรียกสัตว์ตระกูลมิงก์ เออร์มิน เซบีล และมาร์เทิน ขนหนานุ่มมีค่ามาก มักใช้เป็นเครื่องนุ่งห่ม
กันหนาว

หลี่ว์ฮู่รู้ดีที่เส้นทางนี้ไม่ถูกต้อง รอจนมองเห็นกระโจมตั้งใหม่ของ
ค่ายใหญ่จากที่ไกล จึงรู้ว่าตัวเองถูกน้องสาวโง่ซื่อหลอกเข้าแล้ว แต่หาก
ลงจากรถม้ากลับไปตอนนี้ก็ดูเอาแต่ใจเกินไป ด้วยนิสัยของหลี่ว์ฮู่ก็
ต้องถามจนถึงที่สุดแน่นอน หลี่ว์ฮู่ร้องทุกข์ในใจไม่หยุด คิดถึง
สถานการณ์อีกครั้งหนึ่งก็รู้สึกที่หัวแทบจะระเบิดออกมาแล้ว

ตอนที่ลงจากรถม้าจึงพบว่าที่หน้าค่ายใหญ่นี้มีรถม้าจากจวน
ต่างๆ เบียดเสียดเหยียดยัด หลี่ว์ฮู่ติดตาม เพียงแค่เหลือบมองก็เห็น
กวนป้ายืนอยู่หน้าค่าย ต้อนรับได้เท่าและชนชั้นสูงทุกคน

หลี่ว์ฮู่รีบก้มหน้าลง ทำเป็นมองไม่เห็น

วันนั้นที่แอบพบกับหลี่ว์ฮู่ หลังจากกันอย่างไม่มีความสุขแล้ว
กวนป้ากลับถึงบ้านก็ครุ่นคิดทั้งคืน ย้อนคิดอย่างละเอียดถึงตอนที่
หญิงสาวอิงแอบแนบชิดกับตัวเอง รู้สึกว่าหญิงคนนั้นต้องจากไปอย่าง
มีความสุขเต็มเปี่ยมแน่นอน แต่พอลุกขึ้นกลับชักสีหน้าไม่ยอมรับกัน
เป็นไปได้ว่าเห็นเขาเป็นของคั้นเวลา หลังจากคลายความอยากแล้ว
ก็ทิ้งขว้างเหมือนรองเท้าเก่า

อย่างไรเสียคุณหนูใหญ่สกุลหลี่นี่ก็เป็นพี่ภรรยาของชื่อหมา รูปร่าง
หน้าตางดงาม สกุลหลี่เองก็เป็นตระกูลพ่อค้าร่ำรวย เงินทองสินสมรส
ย่อมมีไม่ขาด หากอยากจะทำงาใหม่ หาชายหนุ่มอายุน้อยอยากจน
ที่ตระกูลไล่สะอาดได้ง่ายราวพลิกฝ่ามือ คิดว่าหญิงคนนี้มีคามคาดหวังสูง
ไม่รู้ว่าต้องการหาสามีแบบใด ตอนนี่คงยังหาคนที่ถูกใจไม่เจอ รู้สึกเบื่อ
สุดขีดจึงใช้เขามาเติมช่องว่าง

เมื่อคิดวิเคราะห์แบบนี้ก็ไม่มีช่องโหว่อะไร ทุกอย่างสมเหตุสมผลยิ่ง

ทำให้หัวใจของแม่ทัพกวนโกรรจนแทบระเบิด หลายปีมานี้ตัวเองจิตใจ
หวนไหวแบบนี้เป็นครั้งแรก แต่ไม่เคยคิดว่าจะถูกหญิงสาวคนนั้นเห็นเป็น
สามีคืนเวลา ยกกระโปรงแล้วไม่ยอมรับ คิดว่าเขากวนป่าจะยอมรับ
โดยง่ายอย่างนั้นหรือ

ด้วยความโมโหเช่นนี้จึงเก็บสัญญาที่บอกกับหลี่ว์ฮู่ยว่าจะไม่
ข้องเกี่ยวกับนางในตอนนั้นทันที ในใจคิดเพียงว่าเอ็นเนื้อที่ว่างของเขา
จะให้คุณหนูใหญ่สกุลหลี่เล่นเสียเปล่าไม่ได้ จึงปรับความอีกheim ตัดสินใจ
จะสู้จนถึงที่สุด

พอเขาเห็นหลี่ว์ฮู่ยสองพี่น้องเดินมาจึงเข้าไปต้อนรับ ได้ยินฮูหยิน
ชื่อหมาพูดถึงเรื่องกลืนหอม เขาจึงมองหลี่ว์ฮู่ยที่ก้มหน้าก้มตา
ด้วยสายตาลึกซึ้งแล้วพูดว่า "อ้อ บังเอิญเหลือเกิน เห็นที่เข้ากับพี่สาว
ฮูหยินจะมีวาสนาต่อกันอยู่บ้าง"

หลี่ว์ฮู่ยเดิมที่ก้มหน้าอยู่ ได้ยินกวนป่าพูดเช่นนี้จึงเหลือบมองเขา
ด้วยสายตาดุดันแวบหนึ่ง

แต่การเหลือบมองนั้นกวนป่าเห็นแล้วใจสั่น อยากจะให้นางมองดู
เขาอีกหลายๆ ที

ยามนั้นเองก็มีเสียงตะโกนขึ้นว่า "คุณหนูสามสกุลไปมาถึงแล้ว!"
ก่อนจะเห็นรถม้าหรรหาคันหนึ่งค่อยๆ เคลื่อนมาหยุดตรงหน้าประตูค่าย
หลังจากวางแท่นเหยียบตรงประตูรถแล้ว หญิงสาวแต่งตัวงดงาม
ก็ยกสายกระโปรงเดินลงจากรถม้า แต่สีหน้าตอนที่เดินออกมาอย่าง
สบายอารมณ์เปลี่ยนไปทันใดหลังจากที่มองเห็นหลี่ว์ฮู่ยที่แท้ซุ่ที่นางสวม
คือชุดกระโปรงทำจากขนเตี่ยวสีขาว รูปแบบชุดแตกต่างจากของ

หลี่ร่ววี่ไม่เท่าใด

ในพิธีการสำคัญแบบนี้ คุณหนูสามสกุลไปที่เยอหยิ่งในตัวเอง มาตลอดกลับสวมชุดเช่นเดียวกับคนอื่น และยังเป็นหลี่ร่ววี่ที่นางเห็น เป็นศัตรูความรัก มีความรู้สึกเหมือนฟ้าจะถล่มดินจะทลายที่น้ำแค้นที่สุด คือหลังจากเลื้อยชุดนี้อยู่บนตัว หลี่ร่ววี่ดูเด่นกว่าเล็กน้อย

ตอนนี้แขกเหรื่อทั้งหลายมาถึงเกือบครบแล้ว หญิงชั้นสูงในเมือง มารวมตัวกัน อย่างน้อยก็ต้องมีหญิงที่ช่างพูดอยู่แล้ว แต่ละคนเบิกตาโต รู้สึกว่าวันนี้คงมีละครดีให้ดูแน่นอน

ประเด็นหลักที่พวกนางพูดคุยกันย่อมเป็นเรื่องของหลี่ร่ววี่และ พี่สาวที่เพิ่งหย่าร้างของนาง

เพราะหลิวจิ่งอดีตสามีของหลี่ร่ววี่ก็พาอนุหงเฉียวมาด้วย ทุกคนพากันหันขวับมองไปเหมือนไม่ตั้งใจ แต่พอมองไปแล้วรู้สึกไม่เข้าใจ ทั้งที่ราศีและท่าทางของภรรยาเอกเหนือกว่าอนุที่แต่งหน้าจัดและแต่งตัว ธรรมดาไม่รู้มากเท่าใด ชายคนนั้นกลับทอดทิ้งอดีตภรรยา เลือกลงหญิงชั้นต่ำมาปฏิบัติด้วยเหมือนของล้ำค่า

ได้ยินว่าชายหนุ่มเจียงหนานนิยมเที่ยวหญิงคณิกา แต่ในงานรวมตัวหญิงชั้นสูงในคฤหาสน์เช่นนี้ พาหญิงสาวที่มีชาติกำเนิดแบบนี้ มาร่วมงานเลี้ยง มันเกินไปสักหน่อยกระมัง

แต่หงเฉียวไม่คิดว่าตัวเองออกงานไม่ได้ เบี้ยหวัดทำงานของ หลิวจิ่งในตอนนี้อยู่ไม่พอ เพื่องานเลี้ยงนี้แล้ว หงเฉียวจึงเพิ่มปิ่นทอง เครื่องประดับอีกไม่น้อย แต่นางเคยชินกับการแต่งตัวจัดจ้านมาตลอด ดังนั้นเครื่องประดับนั้นจึงดูเกินพอดีไปมาก

หากอยู่ที่เจียงหนานยังพอว่า อย่างไรเสียที่นั่นก็นิยมเกล้าผมสูง บักปิ่นบักผม แต่ตอนนี้ในช่วงฤดูหนาวของทางเหนือ เหล่าสุหยิน ตอนออกจากบ้านยังต้องสวมเสื้อคลุมที่มีหมวกคลุมหัวเพื่อให้ความอบอุ่น ดังนั้นทาน้ำมันผมหัวผมให้เรียบแล้วเกล้าผมต่ำ แบบนี้แม้จะถอดหมวก ออกผมก็จะไม่ยุ่งเหยิง ภายในงานเลี้ยงนี้มีเพียงหงเจียวคนเดียวที่ หัวผมรวากับนกยูงรำแพน ไม่อาจสวมหมวกได้ ตอนที่เข้ามาในกระโจม หูสองข้างที่สวมต่างหูทองจึงแดงก่ำเพราะความหนาวเย็น

เดิมทีในใจนางยังแอบเยาะหยันหญิงสาวทางเหนือว่าแต่งตัวไม่เป็น แอบภูมิใจกับการแต่งตัวของตนเอง แต่พอเห็นสองพี่น้องสกุลหลี่ ที่มาจากเจียงหนานเช่นเดียวกัน ในใจก็ยิ้มไม่ค่อยออกแล้ว

สกุลหลี่อยู่ที่เจียงหนานเป็นตระกูลมีชื่อเสียง สองพี่น้องสกุลหลี่ แม้ก่อนหน้านี้อาจจะไม่ชอบแต่งตัวหรูหรา แต่การแต่งกายก็ไม่เหมือนกับตระกูลเล็กๆ ทั่วไป หงเจียวนี่ก็อยากจะกดหัวหลี่รั้วฮุย จึงได้เลียนแบบ ทั้งการกินการสวมใส่การใช้สอยทุกอย่าง

แต่วันนี้พอได้เห็น สองพี่น้องนั้นก็ไม่ได้ทำตัวสูงส่ง แต่ละคนเกล้าผมเรียบง่ายไว้บนหัว เครื่องประดับผมก็ทำมาจากขนเดียว บนกายไม่มีเครื่องประดับอะไรอื่น ทำให้จับความงามตามธรรมชาติของพี่น้องคู่นี้ออกมาเด่นชัดยิ่งขึ้น ไม่มีความรู้สึกของการตั้งใจแต่งแต้มเลย

เมื่อเทียบกันแล้ว ตัวเองดูแลตัวไม่เหมาะสมมาก ทำให้รู้สึกว่าเป็นทองบนหัวหนักขึ้นหลายส่วนในทันใด

แต่ตอนนี้หลี่ซื่อได้หย่าร้างกับหลิวจ้งสามีของนางแล้ว ผู้ที่ถูกกวาดออกจากประตูคือคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ที่มีชาติกำเนิดร่ำรวยนั้น เมื่อคิดได้

ดังนั้นในใจหงเหี้ยวก็รู้สึกภูมิใจขึ้นมา จึงเหลือบตามองไปทางหลี่ว์ฮู่ยู่อยู่บ่อยครั้ง แต่หลี่ว์ฮู่ยู่ไม่ได้มองมาทางหงเหี้ยว แค่หลบแสงตะวันตัวใหญ่ข้างกายตัวนี้ก็ทำได้ยากอยู่แล้ว ไม่มีแก๊ใจอะไรไปมองอดีตสามีกับอนุตรงหน้าคุณั้น

ครั้งนี้เป็นการร่วมสนุกของทหารและชาวเมือง ตัวอยู่ชายแดนเข้าเมืองตาทลิวต้องหลิวตาทตาม ไม่จำเป็นต้องแบ่งที่นึ่งชายหญิง และไม่ได้แบ่งตามฐานะสูงต่ำ สามารถนึ่งร่วมดื่มหาความสำราญกับคนคุ้นเคยได้เลย

ตอนจัดที่นึ่ง หลี่ว์ฮู่ยู่ยอมดองนึ่งติดกับซือหม่า ส่วนพี่สาวก็นั่งอยู่ข้างกายนาง หลังจากกวนป้ามาชนจอกสุรากับซือหม่าแล้วก็นั่งลงบนที่นึ่งด้านข้าง นึ่งติดกับคุณหนูใหญ่สกุลหลี่มาก ตอนบ่าวจัดอาหารยกขาแกะย่างจานหนึ่งมา กวนป้าก็รีบใช้ส้อมเหล็กยึดขาแกะไว้ จากนั้นใช้มีดเล็กเฉือนเป็นแผ่นบางอย่างรวดเร็วแล้วส่งให้หลี่ว์ฮู่ยู่ที่อยู่ข้างๆ

อยู่ต่อหน้าทุกคนหลี่ว์ฮู่ยู่ไม่อาจหักหน้าใครได้ จึงรับมาอย่างเสียบๆ แต่ไม่แตะต้องเนื้อแกะที่ถูกย่างจนหอมนุ่มนั้นเลย

กวนป้าเพียงแค่คิดวนางไม่ชอบกลิ่นคาวแพะ ดังนั้นจึงแกะปลาอย่างเอาก้างออกแล้วรีบส่งให้หลี่ว์ฮู่ยู่

ในตอนนี้อยู่ในกระโจมมีโต๊ะเลี้ยงหลายสิบโต๊ะ มีคนเดินไปมาชนจอกสุรากัน การกระทำเล็กน้อยระหว่างพวกเขาสองคนจึงไม่เป็นที่สะดุดตา หลี่ว์ฮู่ยู่กลัวแม่ทัพผู้นี้มาก กลัวว่าจะทำอะไรเกินขอบเขตอีก จึงฉวยโอกาสพูดด้วยเสียงเบาว่า "ท่านจะทำอะไร อยากให้คนอื่นพูดนินทา

ซ้ำอย่างนั้นหรือ"

กวนป้าคิดในใจ กล้าทำไม่กล้ารับ! ในเมื่อกลัวคนพูดนินทา เหตุใด
ยังมาล้อเล่นกับซ้ำอีก

ต้องฉวยโอกาสวันนี้ที่มีคนมากแสดงท่าทีออกมา ให้ทุกคนได้รู้ว่า
หญิงคนนี้ถูกเขาหมายตาไว้แล้ว หากคิดจะให้คนมาทาบทามสู่ขอนาง
ต้องคิดถึงคอของตัวเองไว้บ้างว่าจะรับดาบของเขากวนป้าได้ที่!

แต่เขากลับพูดเสียงเบา "คุณหนูใหญ่ เป็นสามีภรรยากันต้องรักกัน
ไปนานๆ เหตุใดเพียงพริบตาก็ไม่ยอมรักกันเสียแล้ว ถ้าไม่ใช่เจ้าที่
บังทรงเอาไว้ ยังคิดว่าช่วงเวลาแห่งความสุขนั้นเป็นเพียงความฝันจริงๆ"

วันนั้นหลี่ร่วอยู่ถูกเขาถอดเสื้อผ้าจนหมด หลังจากเสร็จกิจลุกขึ้น
รีบสวมเสื้อผ้า ไม่รู้ว่าบังทรงถูกชายฉกรรจ์โยนทิ้งไปไว้ที่ใด รีบสวมเสื้อผ้า
แล้วเดินออกไป คิดไม่ถึงว่าของประจำกายจะตกไปอยู่ในมือของเขา
ในตอนนั้นถูกเขาจับชนกได้ หน้าที่แดงกำขึ้นมาทันที...

คนอื่นอาจจะไม่สังเกตเห็นคนทั้งสอง แต่มีสายตาคู่หนึ่งกลับมอง
เหตุการณ์ทุกอย่างอยู่ในสายตา คนที่ให้ความสำคัญกับคุณหนูใหญ่สกุลหลี่
เป็นพิเศษยอมเป็นหลิวจิ้งอดีตสามีของนาง

แท้จริงแล้วนับจากหลี่ร่วอยู่เข้ากระโจมมา สายตาของหลิวจิ้ง
ก็เหลือบมองนางอยู่บ่อยครั้ง

ก่อนหน้านี้เขามักจะมีปากเสียงในเรื่องชีวิตประจำวันกับหลี่ร่วอยู่
ก็เพราะนางคุมเรื่องเงินขัดขวางเขา ต่อให้มีความรักมากเพียงใดก็
สูญสลายไปกับเรื่องเงินกินอยู่

แต่นับจากหลี่ร่วอยู่ออกจากคฤหาสน์ ไม่มีใครควบคุมเรื่องเงิน

เงินทองที่เดิมที่มีมากมายในบัญชี ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายไม่ถึงสองเดือนก็หมดแล้ว หลิวจิ่งแต่ไหนแต่ไรมาไม่สนใจดูแลเรื่องนี้อยู่แล้ว จนกระทั่งพ่อบ้านมาบอกว่าไม่มีเงินซื้อถ่านไม้ฟางหญ้าใช้ในฤดูหนาว จึงได้ตั้งเป็นไก่ตาแตก อนุหงเจียวคนนั้นก็เอาแต่ใช้เงิน ไม่สนใจเรื่องหาเงิน ดังนั้นสองคนที่รักกันกลมเกลียวมาตลอดก็ค่อยๆ มีปากเสียงกันขึ้นมา

ช่วงที่ผ่านมาหลิวจิ่งได้วิธีหาเงินเข้าบ้านมาอย่างไม่ถนัด ทั้งสองจึงกลับมามีความหวานเหมือนที่ผ่านมา จึงได้มาร่วมงานเลี้ยงพร้อมกันได้

แต่พอมาถึงที่นี่ หลิวจิ่งเองก็ได้ลิ้มรสอะไรบางอย่าง ทหารขุนนางรอบข้างที่เคยติดต่อกับเขาไม่รู้เพราะเหตุใดล้วนหลบหลีกไม่ยอมทักทายกัน หงเจียวตั้งใจไปตีสนิทกับเหล่าหญิงชั้นสูงก็ได้กินน้ำแกงปิดประตูจนหมด

เห็นได้ว่าชาติกำเนิดต่ำต้อยเกินไป ตอนนี้อยู่เส้นทางขุนนางของเขา กำลังก้าวหน้า มีหญิงเช่นนี้อยู่ข้างกายรังแต่จะถูกคนหัวเราะเยาะ

ระยะนี้หงเจียวมักจะมาขอให้เขายกนางขึ้นเป็นภรรยาเอก แต่ในใจเขาตัดสินใจไว้แล้ว หากยกนางขึ้นเป็นภรรยาเอก เกรงว่าจะถูกคนคฤหาสน์อื่นหัวเราะจนพื้นร่วง คงต้องแต่งงานกับหญิงในสกุลชาวสะอาดอีกสักคน

ในใจตัดสินใจแบบนี้ จึงแอบหาแม่สื่อไปพูดทาบตามหญิงสาวหลายบ้าน แต่คนดีทั่วไปพอได้ยินว่าหลิวจิ่งจะแต่งภรรยา ทุกคนก็ส่ายหน้าเป็นกลองปองแบ่ง พี่ภรรยาชื่อหม่าเป็นหญิงมีความงามเพียงใด ในการแข่งขันมีมาครั้งนั้นทำให้ชายหนุ่มจำนวนมากมองเห็นจนตาค้าง หญิงสาวที่โดดเด่นเช่นนี้ยังถูกเขาหลิวจิ่งทอดทิ้ง ชายหนุ่มที่รักอนุ

ทอดทิ้งภรรยาเอกเช่นนี้จะเป็นคู่ครองที่ดีได้อย่างไรกัน

แต่มีครอบครัวยากจนหลายครอบครัวเกิดใจหวั่นไหว ทว่าหลิวจิ้งให้แม่สื่อพาไปดูที่หน้าบ้าน บ้านเล็กอย่างนั้นก็ไม่เข้าตาหลิวจิ้งอีก

ผ่านความยากลำบากเช่นนี้หลายรอบ หลิวจิ้งก็ยังคิดถึงหลิวรุ่ยอยู่พูดไปแล้ว ภรรยาเก่าของเขาออกงานได้ลงครวก็ก็ได้ ตอนแรกเขาเหมือนหลงมัวเมา ตอบตกลงหย่าร้างไปได้ได้อย่างไร

ในใจรู้สึกเสียใจ เกิดความคิดขึ้นมาเรื่อยๆ อยากจะสานสัมพันธ์กับหลิวรุ่ยอีกครั้ง ในใจเขามีความคิดนี้จึงเตรียมจะหาโอกาสไปพูดคุยกับหลิวรุ่ย ย่อมต้องสังเกตการกระทำทุกอย่างของนาง

แต่สิ่งที่ทำให้เขาคิดไม่ถึงก็คือหญิงที่หย่าร้างกลับดูสนิทสนมกับแม่ทัพกววนเป็นพิเศษ!

แม่ทัพกววนที่ปกตินำกองทหาร ถูกเรียกว่าพญายมผู้เครี้ยดขมิ้ม ตอนนี้กลับหันเนื้อติดกับข้าวให้หลิวรุ่ยด้วยความยิ้มแย้ม ส่วนหลิวรุ่ยก็ฉวยโอกาสใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดปาก โนมัตัวเหมือนกำลังกระซิบกระซาบอะไรกับกววนบ้าง ไม่รู้ว่ากววนบ้างพูดหยอกเย้าอะไร สุธยินที่อารมณ์ร้ายมาตลอดกลับมีสีสองแก้มแดงกำขึ้นทันใด

ความเหิงหวงที่ไม่เคยมีมาก่อนกลับพุ่งขึ้นในใจเขาทันที หญิงไม่รู้จักสำรวจ เพิ่งจะออกจากสกุลหลิวก็รีบร้อนคบหาชายอื่นแล้วหรือ ไม่ดูสภาพตัวเองเสียบ้าง หญิงหย่าร้างมีลูกติดหนึ่งคนยังคิดจะช่วยนมแม่ทัพกววนอีกหรือ ในค่ายทหารใครบ้างไม่รู้ว่ากววนบ้างมีคู่ชานับไม่ถ้วน หาความสำคัญแต่ไม่เคยเห็นจะแต่งหญิงสาวเข้าบ้าน คงเห็นนางได้มาง่าย คิดจะลองคบหาดูเท่านั้นเอง!

ด้านหลิวรั้วอยู่ในใจกำลังร้อนใจกับของใช้ส่วนตัวของตัวเอง นั่นเป็นของที่นางลงมือเย็บเอง ตรงมุมด้านล่างบังทรงยังมีตัวอักษร 'ฮู่ยู่' ที่นางปักเองอีกด้วย หากถูกกว่นป้าเอาไปโพนทะนาให้เสียหายในวงสุราฟิ่งชื่อเสียงของนางไม่เสียหายจนสิ้นหรือ

นางจึงขบกรามพูดว่า "ท่านคิดจะเอาอย่างไรจึงจะยอมคืนให้ข้า"

กว่นป้าตกตะลึง วันนี้ที่ยกขึ้นมาพูดก็เพื่อหยอกเย้าหลิวรั้วเท่านั้น คิดไม่ถึงว่านางจะตื่นตระหนกเช่นนี้ เหมือนเป็นเรื่องที่น่าอาย จึงเกิดความคิดหนึ่งขึ้นในใจ พูดหยิ่งเชิงว่า "ก็อยากจะมีความสุขกับเจ้าอีกครั้งอย่างไรล่ะ..."

หลิวรั้วได้ยินได้ฟังก็ตัวสั่นเล็กน้อย นางรู้ว่ากว่นป้าคนนี้เป็นแม่ทัพฝีมือดี ข้างกายอยู่จึงเฟิง คนที่สามารถตามชื่อหมาไปตีเม็สุรากับบองครีชทายาทได้ จะเป็นตำแหน่งธรรมดาในค่ายทหารนี้ได้อย่างไร ชื่อหมาปกติที่พูดคุยกับกว่นป้าจะฉายมิตรภาพอันดีต่างจากคนทั่วไปในค่าย เกรงว่าแม่นางจะบอกเรื่องนี้กับชื่อหมา เขาก็คงลำบากใจทั้งสองด้าน คงไม่ลงโทษแม่ทัพที่รักเพื่อนางอย่างแน่นอน ส่วนน้องสาวเกรงว่าคงจะทะเลาะกับชื่อหมาอีกครั้งเพราะเรื่องของนาง ทำให้เกิดปัญหาใหญ่...

นางเองไม่ใช่หญิงบริสุทธิ์ยังไม่แต่งงานอะไร และถูกกว่นป้าล่วงเกินไปแล้วเช่นกัน คิดว่าชายหนุ่มคนนี้นคงเห็นนางเป็นของใหม่ อยากจะลิ้มลองอีกครั้ง จึงหลับตาลงสะกดอารมณ์ไว้ จะตัดความคิดของเขาไม่ให้ติดค้างอะไรกันอีกต่อไป... เมื่อคิดเช่นนั้นนางอดกลั้นอยู่นานจึงขบกรามพูดว่า "แค่ครั้งนี้ครั้งเดียว ต้องคืนให้ข้า แล้วอย่าได้มาเกาะเกาะอีก..."

กว่นป้าเพียงแค่อึ้งนิ่งเฉย คิดไม่ถึงว่านางจะตอบตกลงก็ดีใจมาก

ทันที ไม่รู้สึกเลยว่านี่เป็นการข่มขู่ ใจคิดเพียงว่าครั้งนี้ต้องกินยาสูตรลับ ที่ฉูไม่นั้นเอามาให้ แล้วแสดงฝีมือบนเตียงให้ตี จะให้ถูกหญิงสาวรังเกียจ ทิ้งไปอีกไม่ได้เด็ดขาด

หลี่ว์อวี่อยู่ข้างๆ เห็นพี่สาวพูดคุยกับแม่ทัพกวอน เพราะไม่รู้เรื่องราว จึงรู้สึกดีใจแทนพี่สาว ต้องคบหากับชายหนุ่มให้มากสักหน่อยจึงจะเลือก คนดีออกมาได้

เมื่อคิดดังนั้นนางก็รู้สึกอิจฉา แม้แต่พี่สาวที่หย่าร้างยังสามารถ ล้มลองของใหม่ได้ เลือกได้อย่างอิสระ เหตุใดตัวเองจึงต้องแต่งงานอย่าง งามง

นางคิดพลางถอนหายใจออกมา ทำให้ชายผมสีขาวยืนที่อยู่อีกข้างๆ หลุบตาลง มองดูท่าทางเศร้าสลดของนางแวบหนึ่ง

ฉูจิ้งเฟิงเหลือบมองคนใต้บัญชาที่ยิ้มจนปากจะฉีกถึงหูอยู่แล้ว จึงคิดว่าหลี่ว์อวี่อิจฉาในความขยันเอาใจของกวอนบ้าง จึงยื่นมือไปหัน เนื้อแพะนุ่มให้หลี่ว์อวี่ชิ้นหนึ่ง จิ้มน้ำจิ้มกระเทียมแล้ววางไว้ในซาม ของนาง

หลี่ว์อวี่ถามเสียงเบาว่า "แม่ทัพกวอนชอบพี่ว์อยู่ใช่ไหม"

ฉูจิ้งเฟิงพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย "นั่นเป็นเรื่องของพวกเขา เจ้าเป็น น้องสาวอย่าเข้าไปยุ่งเกี่ยวเลย..."

หลี่ว์อวี่ถอนใจเบาๆ "อิจฉาพี่เหลือเกินที่มีคนรักใหม่ได้ ชีวิตคงจะมี ความสุข ว์อวี่ไม่เคยถูกคนรักแบบนี้มาก่อนเลย..."

มือฉูจิ้งเฟิงที่คีบอาหารชะงักลง ถลึงตามองไป หลี่ว์อวี่หดคอกอย่าง พอลูตัว คีบขามหูนั่งกรอไปวางในซามของฉูจิ้งเฟิงแล้วพูดเสียงหวาน

ว่า "พี่อุ๊รีบกินสิ..."

งานเลี้ยงนี้ดำเนินไปได้ครึ่งทางแล้ว คุณหนูสามสกุลไปไม่อยู่ว่างเลย ครั้งนี้เส้นหูป้อสร้างความชอบ และช่วยท่านพ่อกำจัดหนานกงอวี่นที่เป็นศัตรูในสนามขุนนาง ไม่เป็นการหักหน้าไทเฮามากเกินไป สร้างหน้าตาได้อย่างดี แบบนี้ยิ่งทำให้ท่านรู้สึกว่ามีของของตัวเองเลือกได้ดีอย่างยิ่ง เส้นหางขุนนางข้างหน้าต้องเดินได้อย่างราบรื่นมาก ความรักที่มีต่อเส้นหูป้อจึงมีความลึกซึ้งมากขึ้น

อีกไม่นานนางก็จะจัดงานแต่งงานกับเส้นหูป้อที่เขตโมเป่ย วันนี้จึงฉวยโอกาสใช้งานเลี้ยงนี้แจ้งข่าวการแต่งงาน รอให้ข่าวการศึกษาที่ผ่านมาไปก็จะแจกเทียบมงคลอย่างเป็นทางการ

ทว่าเพราะต้องใช้ชีวิตที่เขตโมเป่ยในช่วงระยะเวลาหนึ่ง การเลือกคฤหาสน์ที่พักก็ทำให้คุณหนูสามสกุลไปเหนื่อยใจมาก รู้สึกว่าคฤหาสน์ที่พักที่โมเป่ยนี้ไม่หรูหรากว้างขวางพักได้อย่างสบายใจเหมือนในเมืองหลวง

แต่นางได้ยินว่าพอเข้าต้นฤดูใบไม้ผลิคนในจวนซื้อหม่าจะย้ายไปที่จวนใหม่ที่สร้างขึ้น นางจึงอยากให้เส้นหูป้อปรึกษาซื้อหม่าสักหน่อย ให้นางยืมใช้จวนเก่า ซ่อมแซมสักนิดก็พอจะสามารถพักได้

ดังนั้นคุณหนูสามสกุลไปจึงออกโรงด้วยตัวเอง ใช้การไปชนจอกสุรกายเรื่องนี้ขึ้นมาพูด นางอยู่ที่เมืองหลวงถูกเหล่าสตรีของขุนนางประจบประแจงจนเคยชินแล้ว ความสามารถในการเห็นสิ่งที่ตรงใจก็อ้าปากพูดนับเป็นสิ่งที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษสกุลไป

น่าเสียดายที่ซื้อหม่าไม่ไว้หน้า เอ่ยปากก็พูดประชดอย่างไม่รักษา

น้ำใจ คุณหนูสามสกุลไปรู้สึกเสียหน้าอย่างมาก โกรธจนตัวสั่นเทา เล็กน้อย

เดิมคิดว่าสวาทินของคู่ชื่อนี้ห่าสมองไม่ค่อยดี นางเป็นคนใจกว้าง ไม่ไปถือสาคนใจอย่างนั้น แต่คิดไม่ถึงว่าชื่อนี้กลับกักขฬะ ไร้มารยาทอย่างมากเหมือนสวาทินของเธอ ไม่รักษาน้ำใจกันแม้แต่น้อย เสียที่ที่สามีของนางช่วยสวาทินของเธอเอาไว้ เพียงพริบตาอีกฝ่ายกลับ ลืมบุญคุณไปจนสิ้น...

เส้นหูป้อเพราะกำลังตกทายขุนนางคนอื่น พอหันหน้ามาจึงพบว่า คู่หมั้นหมายของตัวเองไปพูดเรื่องที่พัวกับชื่อนี้ก็ขมวดคิ้ว รีบเดินเข้าไป หา กล่าวขอภัยชื่อนี้ พุดจบก็กระตุกชายเสื้อคุณหนูสามสกุลไปเบาๆ นำนางออกจากกระโຈມไป

คุณหนูสามสกุลไปออกจากกระโຈມแล้ว ถูกลมที่ปะทะหน้าเข้ามา พัดจนชนลุก พุดอย่างเจ็บแค้นว่า "คู่สามีภรรยาเลย! ชื่อนี้จึงคนนี่ไม่เห็นใคร ในสายตาดังไร? ไม่รู้ว่าเคยเห็นท่านพ่อข้าอยู่ในสายตาหรือไม่"

เส้นหูป้อชอนสายตารังเกียจเอาไว้อย่างระวังตัว พุดเพียงว่า "เป็นเพราะข้าไร้สามารถ ไม่อาจหาที่พัวให้คุณหนูได้ทันที..."

รูปร่างหน้าตาของเส้นหูป้อที่มีความสง่างามและอ่อนโยนแม้หน้าตา จะไม่งดงามราวปีศาจเหมือนหนานกงอวี่น แต่ทำให้คนเห็นเกิดความรู้สึก สบายใจได้ง่ายยิ่งกว่า ไม่เช่นนั้นในตอนแรกหลี่อวี่นที่เลือกมากคง ไม่เลือกเขามาเป็นว่าที่สามีหรอก

ไปเสียงานแม้จะมีนิสัยเอาแต่ใจ แต่กลับมอบหัวใจรักไว้ที่เส้นหูป้อ จนหมดสิ้น เขาดูเหมือนอ่อนโยน แต่อยู่บนเตียงกลับ...รุนแรงอย่างมาก

คุณหนูสามสกุลไปแม้จะยังไม่ได้แต่งงานกับเขา แต่เป็นสามีภรรยา โดยพฤตินัยไปนานแล้ว ถูกเขากำราบจนยอมศิโรราบ เมื่อเห็นเส้นหูกบ่อกล่าวโทษตัวเองเช่นนี้ก็รู้สึกปวดใจอย่างมาก รีบหยุดพูดทันที เชื้อพืงคำของเส้นหูกบ่อขึ้นรถม้ากลับไปก่อน

เส้นหูกบ่อส่งไปเซียงหนานกลับไปแล้ว มองดูด้านหลังรถม้านั้น สายตาก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเย็นชา

หญิงสาวที่โง่เขลาถึงขีดสุด! อยู่ดีๆ ก็ไปให้ถูกดูหมิ่น ลูกของเขา หากได้คนโง่เช่นนี้เป็นคนคลอด จะสืบทอดสกุลเส้นได้อย่างไร หากไม่ใช่ เพราะท่านพ่อของนางคือพระมาตุลาไป ก็ไม่มีค่าที่จะให้แต่งงานด้วยเลย!

คิดถึงเวลาสั้นๆ ไม่กี่วันนี้ เขากับบงคร์ชทายาทใกล้เคียงกันเพิ่มขึ้น ไม่น้อย จึงตัดสินใจวางเดิมพันไว้กับอนาคตเจ้าแผ่นดินต้าฉู่ผู้นี้ เกรงว่าตอนที่เจ้าแผ่นดินผู้นี้ได้ครองอำนาจ คงจะเป็นวันล่มสลายของสกุลไป สิ่งที่เขาต้องทำก็คือค่อยๆ วางแผน สร้างความสมดุลงระหว่างฝักฝ่ายทั้งหลายในตอนนี้อย่างระมัดระวัง... แต่ไปเซียงหนานคนนี้ เขาไม่มีทางให้นางคลอดลูกของเขาเด็ดขาด ความผิดพลาดที่เกิดกับหลี่เสวียนเออร์ ทำผิดครั้งเดียวก็เพียงพอแล้ว!

หลังจากงานเลี้ยงจบลง หลี่ว่ววี่เพราะดื่มสุราไปจึงรู้สึกมีเมื่อยเล็กน้อย กลับถึงจวนถูกซื่อหม่าซุ่นเตียงเซียดมือเท้าและใบหน้าแล้วก็นอนหลับไป

ตอนตื่นมาในวันรุ่งขึ้น ตายังไม่ทันเปิด หลี่ว่ววี่ก็ได้กลิ่นดอกไม้หอมอ่อนๆ พอนางลิ้มตาขึ้นดู หมอนด้านข้างไม่มีคน แต่กลับมีจดหมาย

ฉบับหนึ่งวางไว้บนหมอน

หลี่ว์อวี่กะปริบตา ยื่นมือไปหยิบจดหมายนั้นมา ตอนเปิดจดหมาย ก็ได้กลิ่นน้ำหอมดอกไม้ที่พ่นไว้บนกระดาษ

พอดลีกระดาษออก ตัวอักษรทรงพลังแถวหนึ่งก็ปรากฏแก่ดวงตา

'วันนี้หิมะตกใหม่' ขอเชิญคุณหลี่ว์อวี่ไปกินอาหารดื่มสุรา ชมทิวทัศน์หิมะบนทะเลสาบได้หรือไม่'

หลี่ว์อวี่รู้ว่านั่นคือตัวอักษรของฟี่ฉู่ แม้จะเป็นประโยคสั้นๆ เพียงหนึ่งบรรทัด แต่ความหมายในคำพูดนั้นกลับเหมือนผู้ชายที่ยังไม่ได้แต่งงานนัดพบคุณหนูในดวงใจ...

สิ่งนี้ทำให้หลี่ว์อวี่สดชื่นขึ้นมาทันที นางเป็นคนที่มีความคิดไร้เดียงสา อยู่แล้ว จึงเข้าสู่ความรู้สึกของนางเอกละครร้องรำที่มีความรักหวานชื่นนี้ ได้รวดเร็วกว่าคนทั่วไป นางตื่นเต้นจนแก้มแดงเรื่อ รู้สึกว่าสิ่งที่ตัวเองขาดไปนั้น ในที่สุดก็ได้ชดเชยกลับมาหมดแล้ว

หลี่ว์อวี่ลุกพรวดจากเตียง แล้วเรียกซู่ฉีมาแต่งตัวให้ เพื่อไม่ให้เสียบรรยากาศสง่างามในวันนี้จึงตั้งใจแต่งตัวเหมือนสาวน้อย เกลัดผมเอียงไปข้างหนึ่ง แล้วถักเปียหนายาวเหน็บข้างหู เสื่อตัวในเป็นชุดกระโปรงผ้าไหมสีชมพู ข้างนอกคลุมด้วยเสื้อคลุมขนจิ้งจอกขาว พอคลุมหมวกใหญ่แล้ว โผล่เพียงใบหน้าเล็กงดงามให้เห็น ปากเล็กทาสีแดงอ่อน ดูแล้วเหมือนเด็กสาวเพิ่งอายุสิบห้าปีจริงๆ

เมื่อออกจากประตูจวนแล้ว ไม่ต้องให้สุหยินน้อยสั่ง คนบังคับรถ

ในจวนยอมรู้ว่าต้องส่งฮุยหนีไปที่ใด

ตอนไปถึงทะเลสาบเสี่ยวลุ่ยที่อยู่ทางใต้ของเมืองโมเหอ หิมะตกหนักมาก
ในศาลาริมทะเลสาบมีคนผู้หนึ่งยืนอยู่ก่อนแล้ว

แต่ตอนหลี่ร่วอวี้อีลึงจากรถม้า มองไปยังชายหนุ่มผมดำคิ้วเรียว
สง่างามเป็นพิเศษที่อยู่ในศาลานั้นแล้วก็ตกตะลึงไป

เห็นเพียงชายหนุ่มผู้นี้สวมเสื้อคลุมยาวสีดำ ตรงคอเสื้อพันขน
เดี่ยวที่หนานุ่ม ท่าทางสง่างาม แวตตาลึกล้ำ ผมดำขลับทั้งหัวรวบแน่น
รัดด้วยที่ครอบผมตาข่ายทองฝังหยกเขียวเม็ดใหญ่ ร่างสูงใหญ่ยื่นตรงหนึ่ง
อยู่ในศาลา หิมะขาวเต็มภูเขานั้นจึงกลายเป็นสิ่งทำให้เขาดูโดดเด่นขึ้นมา...

ชูเสี่ยวเหลียงเคยพูดว่าหนานกงอวินเป็นชายงามที่หาได้ยาก แต่
หลี่ร่วอวี้อินตอนนี้กลับคิดว่าชูเสี่ยวเหลียงคงยังไม่เคยเห็นชายหนุ่ม
ตรงหน้าผู้นี้ หนานกงอวินเทียบกับชายหนุ่มในศาลานี้แล้ว มีเพียงความ
นุ่มนวล ไม่มีความงามอันแข็งแกร่งของชายหนุ่มแม้แต่หน่อย...

หลี่ร่วอวี้อู๊สึกเหมือนน้ำลายล้นปาก ไม่รู้เหตุใดจึงเอาแต่กลืนน้ำลาย
หวาดหวั่นไม่กล้าเดินขึ้นหน้าอยู่บ้าง รู้สึกเหมือนได้รู้จักชายหนุ่มตรงหน้า
เป็นครั้งแรก...

"พี่... พี่อู๊ ผมของพี่เหตุใดเป็นสีดำแล้วล่ะ"

อู๊จิ่งเฟิงยื่นมือไปประคองคางแล้วพูดเสียงเรียบว่า "พुरु้งนี้
มีภารกิจราชการต้องออกไปนอกเมือง ผมขาวจะสะดุดตาเกินไป จึงได้
หาวิธีย้อมดำ"

คำพูดของเขานี้เป็นความจริง การรับมือหยวนชูครั้งนี้เป็นแบบ
ลับลับรับ อู๊จิ่งเฟิงไม่อยากจะเก็บเจ้าคนนี้ไว้เกินปีใหม่ เตรียมจะเปลี่ยนรับ

เป็นรุก โจมตีค่ายศัตรูก่อนที่หยวนซู่จะเคลื่อนทัพ แบบนี้คำนวณดูแล้ว คงไม่อาจอยู่ในเมืองได้ราวหนึ่งเดือนเต็ม

เพราะต้องกระจายตัว แยกกันไปโอบล้อม ฉู่จิ้งเฟิงจึงใช้ของเหลว พิเศษย้อมผมดำ เตรียมจะปลอมตัวออกนอกเมือง แต่ก่อนออกจากเมือง ก็พอมีเวลามาเติมเต็มความปรารถนาในการนัดพบของภรรยาได้

ตอนนี้ดูไปแล้วนับว่าทำถูกต้อง แค่เพียงย้อมผมดำเท่านั้น ดวงตาโต ของภรณาก็ถูกตรึงไม่อาจเลื่อนหนีได้ นางมองเขาอยู่ตลอด แต่การมอง นั้นไม่มองตรงอย่างใจกล้าเหมือนปกติ แต่จะเอียงหน้า แอบขำเล็งเขา ด้วยหางตาอยู่บ่อยครั้ง ทำทางนั้นให้ความรู้สึกเหมือนหญิงสาวแรกรัก อยู่หลายส่วนจริงๆ

ถูกหางตาคอนนามปลุกเร้าจนชื่อหมาที่เฟิงจะคืนความเยาว์วัยมี แวดตาลีขี้ขี้ ได้สัมผัสกับความหวานในหัวใจตอนที่หนุ่มสาวจิตใจ ใจวันไหวกับการนัดพบครั้งแรกขึ้นมาบ้าง...

อย่างไรเสีย...ก็น่าดูมาก!

หลี่วู่อวี่เกิดความรู้สึกของดีถูกทำลายขึ้นมาทันใด หากรู้้อย่างนี้ แต่แรก เหตุใดที่ฉู่จิ้งไม่รีบย้อมผมแล้ว ผมขาวโพลนทำลายความงาม ไปหลายส่วน! ทำให้ตัวเองต้องพลาดอาหารตาไปมากมายเท่าใด ความแปลกใหม่เช่นนี้ทำให้นางสัมผัสความรู้สึกในการนัดพบกันครั้งแรก ได้บ้าง

ฉู่จิ้งเฟิงยอมไม่รู้ว่าในสมองเล็กๆ ของคนเขลาข้างกายคิดอะไรอยู่ อยากจะจูงมือนางเข้าไปในห้องอุ่นข้างศาลาที่สร้างขึ้นชั่วคราว แต่มือใหญ่ ยังไม่ทันได้กุมมืองามก็ถูกนางเบี่ยงหลบอย่างรวดเร็ว จากนั้นถอยหลัง

ไปหลายก้าว กระตุกผ้าเช็ดหน้าปกภายในมือ พุดด้วยใบหน้าแดงไปถึง ใบหู "คุณชายดู ท่านกับข้าเพิ่งพบกันครั้งแรก จะใกล้ชิดกันแบบนี้ ได้อย่างไร"

ริมฝีปากบางของฉู่จิ้งเฟิงยกยิ้ม เห็นภรรยาเข้าถึงบทละคร เขาก็เล่น ไปตามน้ำตึงมือกลับไปอย่างช้าๆ ถอยหลังไปหนึ่งก้าวแล้วพุดว่า "เพราะข้าเห็นโฉมหน้างามเลิศของคุณหนูหลี่เป็นครั้งแรก ตกใจคิดว่า นางฟ้า คำพูดการกระทำใดไม่เหมาะสม หวังว่าคุณหนูจะให้ภัย" พุดจบ เขาก็ไม่ได้ยื่นมือไปจูงนาง แต่ผายมือเชิญแล้วเดินไปข้างหน้านำทาง นางไป

เพราะเขาเดินนำหน้า คราวนี้หลี่รุ๋วอวี่จึงสามารถซ้อนตาขึ้นมอง ส้ารวจชายที่เดินอยู่ข้างหน้าได้อย่างเต็มที่ เห็นเพียงเขามีรูปร่างสูงใหญ่ แผ่นหลังตรงดิ่ง แผ่นหลังกว้างค่อยๆ สอปลงอยู่ในแถบรัดเอวฝังอัญมณี ทำให้เกิดความอยากจะโผล่เข้าไปซบแผ่นหลังนั้นเสียเหลือเกิน

หากเป็นเวลาปกติ หลี่รุ๋วอวี่คงจะทำเช่นนั้นไปแล้ว หิมะที่กองบนพื้น ถูกเหยียบเกิดเสียงสวบสวบ หากมีคนแบกขึ้นหลังจะสบายเพียงใด แต่ วันนี้นางสะกดความคิดหุนหันนั้นเอาไว้ คว้าโอกาสตอนที่ชายหนุ่ม ข้างหน้าหันหน้า แอบส้ารวจใบหน้าหล่อเหลาด้านข้างของเขา หัวใจเต้น ไครมคราม

ตอนเข้าไปในห้องอุ่น หลี่รุ๋วอวี่ก็ถอดรองเท้าชนกระต่ายออกจากเท้า แล้วถอดเสื้อคลุม นั่งเฝ้าเท้าบนพื้นที่ฝังท่อทองแดงให้ความอบอุ่นอย่าง เรียบร้อย มองดูชายหนุ่มชงชาบิว้อยอย่างคล่องแคล่ว

เขาไม่พูดจา นางก็ไม่พูดอะไรเช่นกัน มีความสำรวมและเก๋อเชิน

เหมือนหนุ่มสาวที่นัดพบกันครั้งแรกอยู่ข้าง

รอนั่งจั่นกันร้อนแล้ว หลีว่ววี่ทวนไม่ไหวอีกต่อไป ในใจคิดอย่าง
ตื่นเต้นว่าอีกครู่ควรจะแสดงอย่างไร ดังนั้นจึงเอ่ยปากถามว่า "เมื่อครู่
คุณชายบอกว่าชื่นชมข้า เป็นความจริงหรือ"

ฉู่จิ้งเฟิงแท้จริงแล้วคิดว่าพอมีเวลาว่างจะมาอยู่เป็นเพื่อนภรรยา
จะได้ไม่ทำให้นางว่างจนคิดจะเป็นดอกซึ่งแดงโผล่พ้นกำแพง* จะคิด
ได้อย่างไรว่านางผู้นี้จะเข้าถึงละครมาก คิดว่าเล่นละครครอบครัวยุคสันต์
อยู่อย่างนั้นหรือ

เขาจึงพยักหน้าเอื่อยๆ ตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก "แน่นอนอยู่แล้ว..."

หลีว่ววี่ได้ฟัง เลือดอุ่นทั่วกายก็คุกรุ่น ดูแล้วข้างกายก็มีเส้นทาง
ความรักของสหายรักจ้าวชิงเออร์ที่ลำบากสักหน่อย ทั้งที่หนุ่มสาวทั้งคู่
มีใจให้กัน แต่ตอนแรกท่านแม่ของจ้าวชิงเออร์ก็กลับคิดจะปิ่นขิ้นยอดไม้สูง
เกือบจะทำลายคู่รัก จึงกระแอมกั้วคอแล้วเอ่ยปากพูดว่า "ความคิด
ของคุณชาย ชำนาญย่อมรู้ดี น่าเสียดายที่ทางบ้านข้าได้กำหนดการ
หมั้นหมายให้ข้าไว้ เกรงว่าคงไม่อาจรับน้ำใจงามจากคุณชายได้..."

คุณชายตรงหน้าเบือนหน้าไปเล็กน้อย ไม่รู้เพราะเหตุใด ความ
สบายอารมณ์เมื่อครู่จึงหายไปจนสิ้น ท่าทางเย็นเยือกอย่างบอกไม่ถูก

คนเขลาตัวน้อยคนนี้ย่อมไม่รู้ว่าคำพูดเช่นนั้น เขาไม่ใช่เฟิงไต้ยิน
เป็นครั้งแรก ในอดีตหลังจากเปิดเผยความในใจแล้ว หญิงสาวที่มีใบหน้า
เช่นเดียวกันตรงหน้าก็ปฏิเสธเขาด้วยคำพูดแบบนี้เช่นกัน...

ตอนนั้นเขาเพียงแค่มั่นหน้าเย็นชาสะบัดแขนเสื้อจากไป อึดอัด

* ดอกซึ่งแดงโผล่พ้นกำแพง หมายถึงคบขู้ผู้ชาย

กลัดกลุ้มทุกวันยากจะคลายได้...

หลี่ร่ววี่เดิมทีแสดงละครอย่างสนุกสนาน แต่ไม่รู้ด้วยเหตุใดที่ผู้
จึงปั่นหน้าเหินชา... ประหลาดจริง ตอนนั้นมองไป รู้สึกว่าเขาทำหน้านิ่ง
แบบนี้ก็ดูสง่างามอย่างประหลาดเช่นกัน สันจุมุกที่โด่งสูงเห็นแล้วอยากจะ
ยื่นปลายลิ้นไปเลีย...

นางกำลังเกิดความหวั่นไหว ชายหนุ่มที่ถูกปฏิเสธตรงหน้าก็
เอ่ยปากพูดว่า "เป็นอย่างนี้เอง... คุณหนูยังไม่แต่งงานก็ไม่มีอะไร ข้าก็
แค่อยากจะหาความสุขกับคุณหนูสักหน่อย ฉวยโอกาสตอนที่เจ้าสาว
ยังมาไม่ถึง ขอให้คุณหนูรีบถอดเสื้อผ้าออกดีหรือไม่" เขาพูดพลางยื่นมือ
มาดึงนางเข้าสู่อ้อมกอด

ภายในห้องปิดอย่างมิดชิด แต่ก็ไม่ใช่สถานที่ในการร่วมรักกัน!
อีกอย่าง ตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือว่าเป็นการนัดพบของหนุ่มสาวที่ยังไม่ได้
แต่งงานกัน คนบ้าตณหามาจากที่ใดกัน ถูกปฏิเสธก็ร้อนใจถึงเพียงนี้...

หลี่ร่ววี่ร้อนใจ ออกแรงผลักแผ่นอกของเขาแล้วพูดว่า "ไม่ได้นะ
คุณชาย! ข้าเป็นหญิงในตระกูลดี จะทำกับท่านแบบนี้ได้อย่างไร
อีกอย่าง... ถ้าถูกว่าที่สามีของข้ารู้เข้าจะทำอย่างไร"

คุณชายเสเพลผู้นี้ได้ฟังคำพูดนี้แล้วก็เฉยรอยยิ้มบางๆ ออกมา
แต่สิ่งที่ออกมาจากปากกลับอับด้วยพิษร้ายที่ตกตะกอนมาจากการ
ถูกปฏิเสธในตอนแรก "รู้แล้วจะเป็นอย่างไร ก็ให้เขารู้ไป คนไร้ความสามารถ
แบบนี้เหมาะสมจะแต่งงานกับเจ้าหรือ เจ้าบอกกับเขาสิว่าข้ามีฝีมือ
เพียงใด เขาเทียบได้ถึงครึ่งหนึ่งหรือ ทำให้เขารู้สึกละลาย รีบยกเจ้า
ให้ข้า..."

29

คุณหนูรั่วอีรู้สึกสับสนว่าวุ่น รับมือลูกไม้แปลกประหลาดนี้ไม่ทัน...
ตอนที่จ้าวชิงเอ๋อร์ปฏิเสธพี่จ้าวอู่ เจ้าคนโง่เขลาก็แค่อยากจะบังคับ
จูบนาง กลับถูกท่านแม่นางตีจนกระดูกแทบหัก ทำให้แยกจากจน
สองฝ่ายต้องกลัดกลุ้ม กลายเป็นความรักทุกข์ทรมานที่ทำให้เจ็บปวดใจ...

หลี่รั่วอีเดิมทีอยากจะแสดงความหวานปนทุกข์เช่นนี้ แต่
คิดไม่ถึงเลยว่าชายหนุ่มตรงหน้าผู้นี้ก็กลับกระโดดข้ามบท จากชายหนุ่ม
ผู้เรียบร้อย กระโดดไปเป็นอันธพาลเลวร้ายรังแกคนอื่น

ตอนที่ซู่ตงหญิงสาวหนุ่มนิ่มของนางถูกคลายแถบรัดเอวออก หลี่รั่วอี
ก็แทบจะร้องไห้ออกมา พยายามรักษาสวรรพยาภาสงครามที่เหลื่ออยู่
น้อยนิดนี้เอาไว้ "คุณ...คุณชายอย่าใจร้อนเช่นนั้น ถ้าคนอื่นรู้เข้า ข้าจะ
มีหน้าเป็นคนต่อไปได้อย่างไร"

ตอนนี้ชายหนุ่มเสเพลผมดำกตนางไว้ได้ร่างแล้ว ต้นขาแกร่ง

หนีบเอวบางของนางเอาไว้ แล้วยื่นมือไปคลាយแถบรัดเอวและกระดุม
ของตัวเอง ถอดเสื้อผ้าออกมากำเป็นก้อนแล้วออกแรงโยนไปด้านข้าง
จากนั้นก้มหน้าลงมองหญิงสาวที่ร้องไห้หน้าตาไหล พุดซ้ำๆ ให้เหตุผลว่า
"วางใจได้ อีกครู่ข้าจะออกแรงมากหน่อย ทำให้คุณหนูท้องโต แล้วตามข้า
ไปบำรุงครรภ์ที่จวน ไม่ต้องแต่งกับคนอื่นให้ขายหน้า..." พุดพลาง
ทำเหมือนเสื้อที่หิวโหย กระโจนเข้าไปใส่คนใต้ร่างแล้วหาความสุขอย่างเต็มที่
กว่าปกติที่ผ่านมา

สุดท้าย หลีร่วอวีไม่รู้สึกสนุกเหมือนตอนที่มาถึงแล้ว เพียงนึก
อยากจะแจ้งทางการมาจับคนบ้าตันทหาที่กินอิมเต็มเต็มที่คนนี้ไปในทันที

ผ่านไปกว่าหนึ่งชั่วยาม ชื่อหมาที่กินอย่างอิมหน้าจึงหยิบเสื้อคลุม
หนึ่งจึงจอกขึ้นมา ห่อตัวปลาน้อยที่ตัวเปียกชื้นแล้วพลิกเปิดม่านไม้ไผ่
ที่อยู่ติดแม่น้ำ ขึ้นชมเกล็ดหิมะสีขาวที่ยังคงปลิวพลิววนอกหน้าต่าง
ด้วยกัน

ชื่อหมารู้สึกสบายทั้งกายใจ ความแค้นในอดีตดูแล้วไม่จำเป็นเลย
หากทำแบบนี้เช่นกัน ทั้งศักดิ์ศรีลูกผู้ชายและคุณธรรมคนดี ไม่น่าว่าต่อนี้
ลูกของเขากับนางอาจจะกำลังหัดเดิน พุดอ้อแอ้เรียก 'ท่านพ่อท่านแม่'
แล้วก็ได้

เขาจูบแก้มของหลีร่วอวีที่ยังแดงเรื่อไม่จางไปแล้วพุดว่า "เจ้าเล่น
ละครเก่งจริง วันหน้าพี่อู่แสดงละครแบบนี้เล่นเป็นเพื่อนเจ้าบ่อยๆ ดีหรือไม่"

หลีร่วอวีหน้าตาแทบจะทะเล็กอยู่แล้ว "ใคร... ใครจะเล่นแบบนี้กับพี่
ที่แท้พี่อู่หน้าไม่อายแบบนี้เอง พี่กับคุณหนูสกุลอื่นนัดพบกันก็พบหน้า

แล้วถอดเสื้อแบบนี้เช่นกันหรือ"

ลูจิ้งเฟิงฉีกยิ้มพุดว่า "ไม่อย่างนั้นเจ้าคิดว่าชายหญิงนัดพบกันมาทำอะไร คิดว่าเป็นเหมือนในบทธละคร พบกันเป็นมารยาทแอบมองหน้ากัน อย่างนั้นหรือ ดังนั้นจึงให้บทเรียนนี้แก่เจ้า ดูซิว่าวันหน้ายังกล้าเขียนกลอนเชิญชายหนุ่มคนอื่นส่งเดชหรือไม่!"

หลี่รุ่ววี่ไม่มีประสบการณ์ ถูกชื่อหมาชู้แบบนี้ก็เชื่อว่าเป็นเรื่องจริง รู้สึกว่าวันหน้าตอนดูการแสดงจึงเกี่ยวกับหนุ่มหล่อสาวงามเหล่านั้นอีกครั้ง ต้องเพิ่มบทถอดเสื้อผ้านี้เข้าไปในสมองเพิ่มอีกหนึ่งบท... บนโลกนี้ไม่มีความรักที่สะอาดบริสุทธิ์เหมือนหิมะที่ปลิวปลิววนนอกหน้าต่างนั้นจริงหรือ

ในความคิดของหลี่รุ่ววี่ การนัดพบครั้งนี้เริ่มจากตื่นเต้นจบอย่างหุดหู่ มีเพียงชื่อหมาที่เล่นสนุกเต็มที่ จบอย่างเศร้าสลดมาก ไม่อยากไปคิดถึงเรื่องนัดพบกันอีก

ไม่เสียทีที่กวนป้าเป็นแม่ทัพคนสนิทที่รู้ใจของชื่อหมา รู้ลำดับการนัดพบส่วนตัวของชายหญิงเป็นอย่างดี! หลังจากคุณหนูใหญ่สกุลหลี่พยักหน้า วันรุ่งขึ้นฉวยโอกาสที่หิมะตกหนักไม่หยุด บนถนนหนทางมีคนเดินไปมาน้อย ส่งจดหมายปิดผนึกส่วนตัวไปให้คุณหนูใหญ่สกุลหลี่นัดนางออกมาพบหน้า

หลี่รุ่ววี่อยู่ในวันนั้นด้วยความสนใจจึงพยักหน้ารับปาก แต่หลังจากได้รับจดหมายของกวนป้าแล้วก็ดังเลใจขึ้นมา ไม่ยอมเขียนจดหมายตอบตกลง

กวนป้ารอแล้วไม่ได้จดหมายตอบก็ร้อนใจ ตัวเองใกล้จะต้องติดตามชื่อหมาออกนอกเมืองไปทำสงครามแล้ว หากตอนกลับมานางเปลี่ยนใจไปจะทำอย่างไร สุดท้ายก็ขี่ม้าไปเฝ้าที่ประตูนวนชื่อหมาด้วยตัวเอง สาวใช้ประจำกายหลี่ร่วฮู่ยออกไปซื้อเกาลัดต้มน้ำตาล ช้อนตาขึ้นเห็นเขาอยู่บนม้าใหญ่ยืนอยู่หน้าประตูก็ตกใจ หลังจากกวนป้าให้นางไปเรียนคุณหนูใหญ่สกุลหลี่ก็รีบหมั้นตัวไปแจ้งหลี่ร่วฮู่ยทันที

หลี่ร่วฮู่ยกำลังเย็บหมวกหัวเสือให้ลูกชาย ได้ยินว่ากวนป้ามาหาถึงบ้านก็ร้อนใจจนทำเข็มปักมือ รีบเอานิ้วเข้าไปดูดูในปาก แต่ในใจกลับทุกซี้ใจ เป็นบาปกรรมในชาติก่อนจริงๆ ทำให้สลัดจากอีกฝ่ายไม่หลุด!

หลี่ร่วฮู่ยอยากจะคลุมผ้าหม่นนอนหลับให้สบายสักตื่น แต่เจ้าหนี่คนนั้นยืนอยู่ที่ลานหลังบ้าน หากไม่ออกไป เกรงว่าคงไม่ยอมจากไป

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่คิดไปคิดมาก็ขบกรรม เปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่ได้แต่งหน้าอะไร คลุมเสื้อคลุม ใช้หมวกใหญ่ปิดบังใบหน้า จากนั้นเดินนำสาวใช้ประจำตัวออกไปทางประตูด้านหลัง

เมื่อกวนป้าเห็นหลี่ร่วฮู่ยออกมาแล้วก็รีบพลิกตัวลงจากม้า พานางไปขึ้นรถม้าที่ตัวเองเอามาด้วย จากนั้นทิ้งม้าไว้ เดินตามขึ้นรถม้าไป กวนป้าคิดว่าหลี่ร่วฮู่ยมาขอพักในจวนชื่อหมา การขี่รถม้าไม่ค่อยสะดวก ดังนั้นเขาจึงเตรียมรถม้าเดินทางมารับนาง

หลังจากหลี่ร่วฮู่ยขึ้นรถม้าแล้วจึงพบว่าบนรถนี้มีโต๊ะเล็กวางผลไม้ไว้พร้อม หลังจากกวนป้าขึ้นรถม้าแล้วก็หยิบห่อผ้าใหญ่ห่อหนึ่งกับกล่องไม้หนึ่งกล่องออกมาจากมมารถแล้วพูดว่า "น้องชายคนรองของข้าตอนนี้ดูแลสำนักคุ้มภัยของทางบ้าน หลายวันก่อนคุ้มกันส่งของผ่านมา

เอาของเล่นแปลกใหม่จากในเมืองหลวงมาให้จำนวนหนึ่ง ในนี้ยังมี
ผ้างามจำนวนหนึ่งและเครื่องปักจำนวนหนึ่ง ยังมีของเล่นชิ้นเล็กอีกด้วย
ไม่รู้ว่าซุนเออร์จะชอบเล่นหรือไม่ รับประทานก่อนเถอะ รอปีใหม่ข้าจะเพิ่มของใหม่
ให้เขาอีก เจ้าฉลองปีใหม่ที่บ้านคนอื่นก็ไม่ต้องประหยัดอะไรมาก ที่นี้
มีตัวเงินหนึ่งพันตำลึง เจ้ารับเอาไว้ มีอะไรต้องการเพิ่มเจ้าก็ซื้อไปเถอะ"

หลี่วี่ซู่ยฺคิดไม่ถึงเลยว่าเขาจะเตรียมของเหล่านี้มาให้ตัวเอง ผ้า
และของเล่นนั้นยังพอว่า แต่ตัวเงินนี้มันคืออะไร เขาทำเช่นนี้เป็นการ
ชดเชยการเสียมารยาทต่อนางก่อนหน้าหรือ นางหลี่วี่ซู่ยฺเป็นคน
ไร้ความคิด เอาเงินมาให้หน่อยก็ทำให้ห้วนไหวได้หรือไร เขาเห็นนางเป็น
หญิงที่เห็นเงินแล้วตาโตอย่างนั้นหรือ!

คิดถึงตรงนี้ หลี่วี่ซู่ยฺก็รู้สึกโมโห สะบัดมือโยนตัวเงินหนึ่งพันตำลึง
ใส่หน้าเขา "เก็บเงินเลวๆ ของท่านไป ข้าหลี่วี่ซู่ยฺไม่ได้ตกต่ำจนต้อง
เอาเงินท่านมาเลี้ยงชีวิต"

หลี่วี่ซู่ยฺจู่ๆ ก็ระเบิดออกมา กวนป้ารู้สึกตกใจในตอนแรก จากนั้น
ก็รู้สึกโมโห หญิงคนนี้เป็นบ้าอะไรขึ้นมาอีกแล้ว นี่คือน้ำใจอันดีของเขา
ไม่ยอมทำให้เงินขาดมือนาง เขาได้ยื่นชื่อหม่าพูดว่าเรื่องการหย่าร้าง
ของคุณหนูใหญ่สกุลหลี่นี้ไม่ได้แจ้งให้ท่านแม่ที่เจียงหนานรับรู้ นางยอม
ไม่ได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากทางบ้าน สุนยินชื่อหม่าก็เป็นคนที่
สมองไม่สมบูรณ์ คงคิดไม่ถึงรายละเอียดเรื่องเงินนี้

ในเมื่อเป็นพี่สาวของสุนยินจวนชื่อหม่า ตอนปีใหม่ก็ต้องมี
เงินรางวัลให้สาวใช้บ่าวไพร่ในจวนบ้าง ไม่เช่นนั้นคงไม่น่าดูนัก พวกบ่าวไพร่
พูดไม่ว่า แต่การปรนนิบัติภายหลังก็อาจจะซ้าลงได้ กวนป้าเดิมคิดว่า

ตัวเองคิดได้อย่างเหมาะสม มีหรือจะคิดว่าประจบได้ไม่ถูกทาง

นางทำเช่นนี้มีจุดประสงค์อะไร รังเกียจว่าน้อยไปหรือ

กวนป้ารู้สึกไม่พอใจ เก็บตังเงินขึ้นมา สะกดอารมณ์พูดว่า "รังเกียจว่าน้อยไปหรือ ข้ากลับไปแล้ว พงษ์นี้จะส่งมาให้เจ้ามากกว่านี้..."

พูดถึงตรงนี้ เขาก็ใช้แขนแกร่งดึงคุณหนูใหญ่สกุลหลักที่สีหน้าเย็นชาเข้ามาในอ้อมกอด ถามข้างหูของนางว่า "หลายวันนี้ คิดถึงข้าบ้างหรือไม่ ข้าคิดถึงเจ้ามากเหลือเกิน..." แล้วเล่าความคิดถึงของตัวเองหลายคืนนี้ ให้หญิงในอ้อมกอดฟังอย่างละเอียด

ถ้าพูดถึงเรื่องหน้าไม่อายแล้ว หากนำกวนป้ามาเทียบกับคู่ชื่อหมา เขาหน้าไม่อายยิ่งกว่าร้อยเท่า

ว่ากันว่าหญิงที่รักษาขนบธรรมเนียมนิยมกลัวชายตามติด แม้หลิ่วฮู่ยจะเป็นเหล็กกล้า แต่ถูกเขาหลอมเช่นนี้ ไม่เชื่อว่าจะแต่งหญิงคนนี้กลับบ้านไปไม่ได้!

หลิ่วฮู่ยถูกแขนเหล็กคู่นี้รัดจนไม่อาจดิ้นหลุดได้ ทำได้เพียงปล่อยให้เขาล่วงเกินไปทั่วตัว เมื่อรถม้าไปถึงที่ กวนป้าก็อดทนไม่ไหว อีกต่อไป ซ้อนอุ้มหลิ่วฮู่ยที่กำลังจัดเสื่อผ้าขึ้นมาแล้วก้าวเข้าบ้านไป

สถานที่นี้เป็นเรือนพักในเมืองของกวนป้า จะเรียกคู่ขามาคนสองคนมาค้างคืนด้วยเป็นบางครั้ง แต่ส่วนใหญ่จะมาพักเองคนเดียว

หลังจากเข้าห้องแล้ว กวนป้าก็โยนตัวนางลงบนเตียง แล้วทนรอไม่ไหว พุ่งตรงเข้ามาหาเหมือนเด็กหนุ่มเพิ่งเคยลิ้มรสการร่วมรัก หลิ่วฮู่ยร้อนใจทำได้เพียงตะโกนว่า "ประตุ... ประตุยังไม่ได้ปิด..."

หลังจากกวนป้าไปปิดประตุ หลิ่วฮู่ยจึงดึงสติคืนมาอย่างมิเห

เหตุใดต้องบอกให้เขาปิดประตูด้วย คิดไว้ว่าจะพูดเจรจากับเขาสักหน่อย ไม่ใช่หรือ

ตอนกว่นป่าอยู่ที่ประตูหลังจวนชื่อหม่าก็กินยาสุตรลับที่ดูไม่ให้น่ามัน ลงท้องไปแล้ว เป็นของดีจริงอย่างที่คิดไว้ เดินระยะสั้นๆ เท่านั้น ฤทธิ์ก็กระจายไปทั่ว รู้สึกว่าจุดต้นเทียนราวกับมีเตาไฟสูบอยู่ รอกาทะยานขึ้นสู่ฟ้า!

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่แม้จะไม่ยินดี แต่หนึ่งคือการนัดพบนี้นางเป็นคนรับปากเอง สองคือวันนั้นได้ลิ้มรสความสำราญที่น้อยนักจะมีในหลายปีมานี้ ร่างกายจึงไม่เป็นไปตามประสงค์ของตนเอง ถูกกว่นป่ากดเอาไว้มันได้ร่างอย่างง่ายดาย

แต่นางคิดไม่ถึงเลยว่าชายหนุ่มที่แข็งแกร่งกว่าคนทั่วไปเป็นทุนเดิมวันนี้ไม่รู้ว่าเป็นอะไร จึงอึดเหมือนลาไม่ยอมหยุดพักเลย หลังจากผ่านไปหลายรอบก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุด จนนางรู้สึกรับไม่ไหวอยู่บ้าง

และด้วยเหตุนี้ ตะวันคล้อยไปทางตะวันตกแล้ว แต่การร่วมรักในห้องนี้ก็ยังคงไม่จางหายไป

วันนี้กว่นป่าเรียกได้ว่าปลดปล่อยไปทั้งร่าง ริมฝีปากและนิ้วมือไม่มีจุดใดอยู่หนึ่งเลย บุคตะลุยเต็มที่จนกว่าจะตาย หญิงคนนั้นเมื่อครู่ก็ตัวอ่อนยวบจนทนไม่ไหว แต่เวลาเพียงพริบตาที่จะถลกกระโปรงไม่ยอมรับกันอีกแล้ว พี่น้องสกุลหลี่นี้ใช้ได้ดีจริง ล้วนบอกว่าหญิงเจียงหนานอ่อนโยนช่างเอาใจไม่ใช่หรือ เหตุใดหญิงที่เขากับชื่อหม่าไปแต่ต้องกลับเป็นก้อนกรวดในซาลาเปานิม ทุบอย่างไรก็ไม่แตก

ตอนนี้ชื่อหม่ามั่นใจว่าพันทุกซีได้รับความสุขแล้ว จึงได้อุ้มสาวงาม

กลับมาอย่างมีความสุข แต่หญิงตรงหน้าเขากลับเป็นคนดีอีกรัน จะยอมปล่อยนางไปเช่นนี้ได้ยังไง! แต่เขาก็ไม่กล้าโมโหใส่นาง จึงถามสิ่งที่เดาเอาไว้ออกมา "เจ้ากลัวว่าข้าจะไม่ดีต่อซุนเอ๋อร์หรือ จุดนี้เจ้าวางใจได้ ท่านพ่อข้าในอดีตเคยรับลูกบุญธรรมสามคน รักเหมือนลูกในไส้ตัวเองทุกคน ยิ่งไปกว่านั้น ซุนเอ๋อร์เป็นลูกในไส้ของเจ้า ข้ายังต้องเห็นเขาเป็นลูกในไส้ตัวเองอยู่แล้ว ถึงตอนนั้นแม้เจ้ากับข้าจะมีลูกใหม่อีก ข้าก็จะไม่ทอดทิ้งเขา"

หลี่ร่วซู่ยเห็นท้องฟ้านอกหน้าต่างค่อยๆ มีดลงแล้ว รู้สึกร้อนใจยิ่งขึ้น จะมีแก๊จมาฟังเรื่องที่กวนป่าพูดได้อย่างไร จึงพูดอย่างร้อนใจว่า "รีบคืนของของข้ามา แล้วส่งข้ากลับไป" ท่าทางเคืองซุนเอ๋อร์ทำให้ดวงตาโตยิ่งดูสุกใส เพราะมีความโกรธอยู่ในใจ เนินอกที่อยู่ใต้ผ้าห่มผืนบางจึงกระเพื่อมขึ้นลงอย่างรวดเร็ว กวนป่าเห็นแล้วก็ใจสั่น เอ่ยปากพูดว่า "คืนเจ้าก็ได้ แต่เจ้าต้องรับปากข้า ช่วงที่ข้าไม่อยู่นี้ ห้ามไปถูกใจบุรุษคนอื่น ไม่เช่นนั้นข้าไม่สนใจว่าจะเป็นคุณชายบ้านใด ถ้ากลับมาแล้วจะไปลากมาตรงหน้าเจ้า แล้วตัดหัวเจ้านั้นทิ้ง"

หลี่ร่วซู่ยรู้สึกว่าการกวนป่ายิ่งพูดยิ่งประหลาด จึงรีบพูดว่า "ท่านคิดว่าข้าเป็นหญิงหลายใจหรือ แค่ท่านคนเดียว ข้ายังจะมีแก๊จไปหาชายอื่นอีกหรือ"

ไต้ยินหลี่ร่วซู่ยพูดอย่างจริงจัง กวนป่าก็ตีใจ รีบพูดว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าก็วางใจแล้ว ช่วงที่ข้าไม่อยู่นี้ เจ้าต้องดูแลสุขภาพตัวเองให้ดี ถ้ามีเรื่องลำบากอะไรก็มาหาพ่อบ้านที่เรือนพักของข้าได้ทุกเมื่อ กุญแจคลังเก็บของส่วนตัวและเงินของข้าล้วนอยู่ที่เขา เจ้าอย่ากดดันตัวเองมากเกินไป"

หลี่ร่วฮู่ร้อนใจอยากรีบจากไป ไม่อยากเสียเวลาพูดกับเขามากกว่านี้ จึงพูดเอออรับคำไป ตอนที่น่างรวบผมเสร็จ จัดความเรียบร้อยของเสื้อผ้า จึงพบว่ากระโปรงของตัวเองถูกกวนป้าเมื่อครู่ใจร้อนกระซากขาด กวนป้าเห็นดังนั้นจึงลุกขึ้นไปหาเสื้อผ้ามาให้นาง หาเจอชุดหนึ่งที่คู่ขาเขาทิ้งเอาไว้ ทว่าสีสดใสอย่างนั้น ต่อให้หลับตาก็ไม่กล้าใส่ หลี่ร่วฮู่จะกล้าใส่ ชุดที่มีที่มาไม่ชัดเจนนี้ได้อย่างไร จึงถลึงตาใส่กวนป้า กวนป้าเองก็รู้สึกผิด รีบพูดว่า "หลังจากรู้จักกับเจ้า ก็ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับหญิงอื่นอีกเลย เจ้ารอก่อนสักครู่ ข้าจะไปตลาดซื้อตัวใหม่มาให้เจ้า"

หลี่ร่วฮู่จะให้เสียเวลาอีกไม่ได้ ทำได้เพียงสวมชุดกระโปรงที่ขาด และสวมเสื้อคลุมยาวของตัวเองแล้ววิตติกระดุมซ่อนในก็ดูไม่ออกว่า มีความผิดปกติอะไรแล้ว จากนั้นจึงออกจากห้อง รีบกลับขึ้นรถม้า แต่นางเดินเร็วเกิน ไม่ทันเห็นว่าตรงมุมหัวถนนมีเงาร่างหนึ่งยืนอยู่นานแล้ว สอดส่องหน้าประตูบ้านอยู่ตลอดเวลา

ผมที่เพิ่งหิวใหม่ของหญิงสาว รอยหิวยังไม่จางไป เมื่อครู่มีลมพัดมา กระโปรงใต้เสื้อคลุมนั้นชายกระโปรงฉีกขาด เห็นบับโบหน้าคู้ที่เคยของหญิงสาวขึ้นสีแดงเรื่อหลังเสร็จกิจ เขาที่เป็นอดีตสามีจะเดาไม่ออกได้อย่างไรว่าภรรยาที่หย่าร้างกันไปกับชายหนุ่มสูงใหญ่ข้างรถม้าทำเรื่องน่าอายอะไรกันมา

การคาดเดาในงานเลี้ยงได้รับการยืนยันแล้วว่าเป็นความจริง สิ่งนี้ทำให้หลิวจิ่งโกรธจนตัวสั่นเทา สัมเรื่องเลวร้ายที่ตนเคยทำไว้กับนาง ก่อนหน้านั้นจนถึงใจคิดเพียงว่าหญิงคนนี้มีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับกวนป้าก่อนแล้วใช่หรือไม่ จึงได้หาข้ออ้างจะหย่าร้างกับตัวเอง

เพราะใกล้จะเกิดสงครามแล้ว เขาจึงคุมสัมภาระการทหารสำคัญชุดหนึ่งมาที่เมืองโมเอะ หลังจากมอบงานเสร็จแล้วก็มาเดินเล่นในเมืองโมเอะ เหยียบย่างไปบนหิมะมาถึงจวนซื่อหม่า คำนวณดูแล้วไม่ได้พบลูกชายมาหลายวันแล้ว เขาจึงตั้งใจไปที่ร้านในตลาดซื้อผลไม้เชื่อมและหุ่นกระบอกไม้ตัวหนึ่ง เตรียมจะไปเยี่ยมลูกชาย

แต่ไปทางประตูหน้าคงไม่เหมาะ เขาไม่อยากจะให้รู้ไปถึงหลี่วูอี้จอมยุทธ์นั้น จึงเตรียมจะไปที่ประตูด้านหลังให้คนไปแจ้งหลี่วูอี้

เป็นสามีภรรยาหลายปี หลี่วูอี้ผู้ที่ปากคมเป็นมีดีใจอ่อนเหมือนเต่าหู่เขารู้ได้อย่างชัดเจน แม้ว่านางจะตัดขาดกับเขาแล้ว แต่เห็นแก่ลูกชาย ต้องให้เขาได้พบหน้าสักครั้ง พอได้พบหน้าแล้ว พูดจาอบอุ่นหัวใจสักหน่อย คลายความเหินห่างที่ไม่ได้เจอกันมาหลายวัน แล้วค่อยๆ ปรึกษากัน...

แต่งงานเป็นสามีภรรยากัน แม้จะหักกระดูกก็ยังมีเอ็นเชื่อม เขาไม่เชื่อว่านางจะไม่อยากคืนดีด้วย! อย่างมากก็ให้หญิงฉวยย้ายออกจากคฤหาสน์ อนุคนนี่ตอนนี้ทำให้เขารู้สึกขวางหูขวางตาขึ้นทุกที เขาจึงยังคิดถึงหลี่วูอี้ขึ้นมา

แต่ตอนที่เดินไปถึงประตูหลัง แผนการที่เตรียมไว้ทั้งหมดกลับร่วงโครมทับหน้าเท้าเขา เห็นเพียงนางถูกกวนป่าประคองขึ้นรถม้าคันหนึ่งไปอย่างรวดเร็วแล้วเคลื่อนออกไป เขาไม่ยอมตัดใจ แม้การเดินทางก็ตามรถม้าไม่ทัน แต่ดูทิศทางแล้วน่าจะไปทางบ้านพักในเมืองของกวนป่า จึงเดินตามไป รถม้าไปหยุดลงตรงประตูบ้านนั้นจริงดังคาด

หลิวจิ่งเกิดความรู้สึกปวดใจที่พูดไม่ออกอยู่พักใหญ่ คิดไม่ถึงเลย

ว่าหลี่ร่วฮู่ยี่ที่เป็นคนเรียบร้อยอยู่ในกรอบจะไปยุ่งกับชายเสเพลอย่าง กวนป้าได้...

ชายโฉดหญิงชั่วคู่นี้เข้าไปนานมาก กว่าที่จะออกมาได้ หลิวจิ้งมอง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจนแทบแหลก เขาเป็นคนใจแคบและเจ้าคิดเจ้าแค้น ครั้งนี้จึงอิจฉาและแค้นกวนป้าขึ้นมา

แต่อย่างไรเสียเขาก็กับนางก็หย่าร้างกันแล้ว กวนป้าไม่ใช่คนที่เขา จะสั่งสอนได้ ไม่อาจเข้าไปสั่งสอนชายโฉดหญิงชั่วคู่นั้นอย่างเปิดเผยได้ แต่ก้ตัดความคิดที่จะคืนดีกับนางไปในทันที รู้สึกรู้ว่าต้องสวมหมวกเขียว ในใจก็เกิดความโกรธเกลียดที่ยากจะพูดออกมาได้

ยังไม่ต้องพูดถึงความปวดแสบในใจหลิวจิ้งอดีตสามี ตอนหลี่ร่วฮู่ยี่ กลับเข้าจวนทางประตูด้านหลังก็เป็นเวลาต้องจุดตะเกียงแล้ว พอเข้าบ้าน ยังไม่ทันจะเดินเลียวตรงระเบียบทางเดิน ไม่ทันระวังเกือบจะพุ่งเข้าไปใส่ อ้อมอกของน้องสาว

หลี่ร่วฮู่ยี่ตกใจ เขามือทาบอกพูดว่า "เหตุใดมาหลบตรงนี้ล่ะ ตกใจหมด"

หลี่ร่วฮู่ยี่กับซือหม่ามีนัดออกไปนอกจวนกลับจวนมาแล้วนอนหลับ สนิทหนึ่งตื่น เพราะฉู่จิ้งเพิ่งไปที่ค้ายทหารตั้งแต่ตอนบ่ายแล้ว ดังนั้น พอนางตื่นจึงอยากไปกินข้าวกับพี่สาว แต่พบว่าพี่สาวไม่อยู่ในจวน ตามไปถามว่าไปที่ใด สาวใช้ก็ปิดปากเงียบไม่พูด สุดท้ายยชูชีวะเห็น หลี่ร่วฮู่ยี่ร้อนใจ หลังจากดูสาวใช้คนนั้นอย่างรุนแรงแล้ว อีกฝ่ายจึงได้บอกว่า ออกไปข้างนอกกับแม่ทัพกวน

มีกวนป่าคอยคุ้มกัน พี่สาวยอมพลอดภัยไว้กังวล แต่เมื่อเป็นเช่นนี้
หรีวอวกกลับเกิดความสงสัย อยากรู้ว่าสองคนนี้ทำอะไรกัน

ดังนั้นหลังกินอาหารเสร็จจึงมารออยู่ที่ประตูนี้อย่างอดทน ในที่สุด
ก็ตักใจพี่สาวได้แล้ว

เมื่อครุ่นนางมองผ่านร่องประตูเห็นได้อย่างชัดเจน ตอนกวนป่า
ประคองพี่สาวลงจากรถดูสนิทสนมมาก! จึงเบิกตาโตสดใสมองดูพี่สาว
หวังว่าจะสอบถามได้ความอะไรน่าสนใจบ้าง ดังนั้นจึงยกคิ้วหัวคิ้วตา
ถามว่า "พี่ร่วฮุย พี่กับแม่ทัพกวนไปทำอะไรกันมาหรือ"

หรีวอวกถูกจับได้คาหนังคาเขาก็นั่งหน้าตึ้นตระหนก แอบคิดในใจ
ว่าโชคดีที่น้องสาวคิดอะไรไม่สมบูรณนัก พอจะปกปิดไปได้ จึงพยายาม
สงบใจพูดว่า "พี่คิดว่าอยู่ที่บ้านเจ้าไม่เหมาะจะอยู่ระยะยาว จึงอยากจะ
ซื้อบ้านดีสักหลังข้างนอก จึงรบกวนให้แม่ทัพกวนช่วยพี่เลือกสักหลัง..."

น่าเสียดายที่น้องสาวคนโง่นี้ไซ้จะหลอกได้ง่ายๆ วันนี้ได้สามี
เปิดแก่นแท้การนัดพบส่วนตัวของชายหญิงเช่นนี้อย่างเต็มที่ จึงมอง
สำรวจพี่สาวทั้งตัวอยู่นาน เห็นผมของนางยังเปียกน้ำอยู่ เห็นได้ว่าเพิ่ง
รวบผมใหม่ บนใบหน้าก็ไม่แต่งแต้มสีอันอะไร แบบเดียวกับนางที่ถูก
คุณชายนิสัยเลวล่วงเกินในห้องอุ้มนจนเครื่องประทีนโคมบนใบหน้าหลุด
จนหมด จึงพูดอย่างมีเลศนัยว่า "พี่ร่วฮุย พี่นัดพบส่วนตัวกับแม่ทัพกวน
กระมัง"

หรีวอวกเหมือนถูกเหยียบหาง ตัวแทบจะระเบิดออก แต่ไม่กล้า
ตำหนิเสียงดัง ทำได้เพียงถลึงตาพูดเสียงเบาว่า "พูดจนน่าเกลียดอะไร
อย่างนี้ พี่กับเขาไม่มีแม่สื่อแนะนำ จะนัดพบอะไรกันได้"

น้องสาวเห็นพี่สาวตื่นเต้นแบบนี่ก็ยิ่งมั่นใจในคำพูดของพี่สูง นับว่าเป็นแก่นแท้ของมนุษย์ที่ผ่านประสบการณ์หลากหลาย จึงเลียนแบบการพูดของชื่อหมา พูดโดยไม่เขินอายแม้แต่น้อย "พี่คิดว่าข้าโง่หรือไม่อย่างนั้นชายหญิงนัดพบกันมาทำอะไร จะเป็นเหมือนในบทละครพบกันเป็นมารยาทแอบมองหน้ากันอยู่นั้นหรือ คิดว่าคงไม่พ้นเรื่องอย่างว่าบนเตียงเท่านั้นเอง"

หลี่ว์ฮู่ยู่เผยปากกริมฝีปากสั้น รู้สึกสับสนว่ารุ่น มือเท้าเย็นเฉียบฟังคำพูดหยาบโลนของน้องสาวแล้ว ทำได้เพียงมองไปที่ลานบ้าน ใจคิดว่ามีบ่อน้ำลึกลับลึบอให้นางกระโดดลงไปไม่ขึ้นมาอีกหรือไม่

หลี่ว์ฮู่ยู่ก็กลับไม่เห็นถึงความขัดเขินของพี่สาว ยังคิดจะถามอีก กลับเห็นพี่สาวมีน้ำตาทะเลลักออกมา ตกใจจนนางไม่กล้าพูดอะไรมากอีก ทำได้เพียงดึงตัวพี่สาวกลับห้อง ใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดน้ำตาพี่สาวอย่างเงอะงะแล้วพูดว่า "รั่วอวี่พูดผิดไปหรือ พี่อย่าร้องไห้เลย ถ้ายังไม่หายโกรธตีรั่วอวี่สองสามทีดีหรือไม่"

หลี่ว์ฮู่ยู่มองดูลูกน้อยที่ยังคงนอนหลับสนิทอยู่บนเตียง ละอื้นเบาๆ พูดว่า "เจ้าพูดผิดเสียที่ไหน เดิมทีพี่เป็นคนทำผิด ผิดหนึ่งก้าว ก็ผิดไปหมดทุกก้าว... แต่เจ้าจะดูถูกพี่ด้วยเรื่องนี้แล้วพูดโพนทะนาไปทั่วไม่ได้นะ... แบบนั้นพี่คงมีชีวิตอยู่ไม่ได้แล้ว..."

หลี่ว์ฮู่ยู่ตกใจจนไม่กล้าพูดจาส่งเดชอีก เพียงพูดพึมพำว่า "รั่วอวี่ไม่พูดอีกแล้ว แต่เหตุใดพี่จึงเป็นเช่นนี้ แม่ทัพกวบนเทียบหลิวจิ้งไม่ได้หรือเหตุใดพี่จึงไม่ยอมยกให้คนอื่นรู้"

ฟังคำพูดของนางแล้ว หลี่ว์ฮู่ยู่ก็เช็ดน้ำตาเบาๆ แล้วพูดว่า "ก็เพราะ

ดีไปหมดทุกอย่าง จึงไม่ใช่คู่ที่ดีของพี่ บุรุษอย่างเขาเสเพลมาจนชินแล้ว ถ้าเจ้าชู้ขึ้นมาจะยิ่งหนักข้อกว่าหลิวจิ้งร้อยเท่า อย่าว่าแต่พี่ไม่ยอมแต่งงานใหม่เลย แม้จะแต่งงานใหม่ก็ไม่หาคนแบบเขาเด็ดขาด ตอนมีใจให้เจ้าก็ป้อนคำหวานทุกอย่าง ถ้าหลงเชื่อเขาจริง ตอนที่ความรักจืดจางไม่ทุกข์จนอยากจบชีวิตหรือ"

หลิวจิ้งอยู่พูดจบก็ซ่อนตาขึ้นมามองน้องสาวที่ฟังอย่างงุนงง ถอนใจเสียก่อนแล้วพูดว่า "เมื่อก่อนเจ้าเคยพูดว่าต่อให้รักก็ต้องรักตัวเองให้มากกว่า จะให้ใจแก่ฝ่ายชายไปจนหมดไม่ได้ ตอนนั้นพี่ยังหัวเราะเยาะว่าเจ้ายังไม่ได้เป็นภรรยาใคร พูดออกมาล้วนเป็นคำเพ้อฝัน ตอนนั้นคิดดูแล้วเจ้าก็เคยทุกข์เพราะรัก จึงได้มีความคิดเช่นนี้ ตอนนี้อยิ่งพิสูจน์แล้วว่าคำพูดของเจ้าถูกต้อง..."

พูดถึงตรงนี้ นางก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ จึงพูดว่า "น้องสามก็ใช้ความรักผิดทาง รักคนผิด จึงได้เดินผิดหนึ่งก้าว ก็ผิดไปทุกก้าว... เพราะนางร่างกายไม่ค่อยดี จึงพักอยู่ที่ซานเมือง ตอนนีทางเหนือค่อยๆ เย็นลงจนทนไม่ไหว จะกลับเมืองเหลียวเฉิงแล้ว อีกสองวันพี่จะไปส่งนาง... เจ้าจะไปด้วยหรือไม่"

แท้จริงแล้วหลิวจิ้งยังมีอีกประโยคหนึ่งที่ยังไม่ได้พูดออกไป นั่นก็คือ หลี่เสวียนเอ๋อร์แห่งลูกก่อกำเนิดโรค ตามคำพูดของท่านหมอบ นางมีเลือดไหลจากช่องคลอดไม่หยุด พลังชีวิตถูกดึงไปจนหมดสิ้น อายุขัยสั้นลงมาก คนทางบ้านต้องรีบเตรียมใจไว้

ดังนั้นหลิวจิ้งจึงได้เตรียมให้หลี่เสวียนเอ๋อร์กลับบ้าน หนึ่งในเพราะที่นั่นอากาศดี และมีใจอู่เหนียงคอยดูแล ข้อสอง แม้จะเป็นน้องสาว

ที่เกิดจากอนุทานพอ แต่เห็นนางตายอยู่ต่างบ้านเช่นนี้ก็ทำใจร้ายไม่ลง จึงจัดเตรียมคนบังคับรถบ่าวไพร่ที่วางใจได้จะส่งนางกลับบ้านเกิด

คำนวณดูแล้ว หลังจากหลี่วูอี่วี่ออกเรือนมาก็ไม่ได้พบหน้า น้องสามอีกเลย ก่อนหน้านั้นหลี่เสวียนเอ๋อร์แอบมีสัมพันธ์ลับกับเส้นหูรู่ป้อนั้นน่าแค้นใจ และคิดจะขโมยเคล็ดวิชามหัศจรรย์สกุลหลี่ไปยังไม่สมควรให้ภัย แต่คิดไปแล้ว หากไม่ได้นาง เกรงว่าน้องรองคงต้องแต่งเข้าสกุลเส้นหูรับการรังแกจากคุณหนูสามสกุลไป

อย่างไรเสียก็เป็นพี่น้องพ่อเดียวกันที่เติบโตด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก ตอนเด็กก็เคยเล่นสนุกด้วยกัน ผ่านช่วงเวลาอันงดงามมาด้วยกัน แต่หลังจากเติบโต จิตใจของแต่ละคนก็มีเรื่องมากมาย ทำให้ค่อยๆ ห่างเหินกัน บางครั้งคิดไปแล้วก็รู้สึกเสียดาย จึงฉวยโอกาสนี้ลองถามหลี่วูอี่วี่ดู ถือเป็นการคลายความขัดแย้งระหว่างสองพี่น้องนี้ด้วย

หลี่วูอี่วี่กลับไม่ได้คิดอะไรมาก พูดอย่างน่ารักว่า "เอาสิ ข้าก็อยากจะเจอน้องสามเช่นกัน ไม่รู้ว่าตอนนี้ผมส่วนที่ไล่ไปเพราะถูกข้าดึงมีผมขึ้นมาบ้างแล้วหรือยัง"

หลี่วูอี่วี่ได้ยินก็ยิ้มเศร้า หลังจากหลี่วูอี่วี่กลับไปแล้ว นางจึงสั่งให้สาวใช้ต้มน้ำเตรียมจะทำความสะอาดร่างกาย พอถอดเสื้อผ้าออกก็ทนไม่ไหวแอบตาอยู่ในใจ

เจ้าคนเลว! ดูดแรงแบบนี้ รอยจ้ำแดงทั่วร่างนี้จะจางหมดเมื่อใด ไปสนามรบแล้วไม่ต้องกลับมาอีกเลยนะ!

วันรุ่งขึ้นฉู่จิ้งเฟิงจะนำทัพออกเดินทางแล้ว เพราะเป็นการเคลื่อนทัพ

อย่างลับๆ จึงแบ่งกลุ่มออกจากเมืองแต่เช้าโดยแต่งชุดดำล่อง ภู่อัจฉริยะ แต่งเป็นพ่อค้าจากเขตทางเหนือ หมวกใบใหญ่ปิดบังใบหน้าของตัวเอง มองพิรุณอะไรไม่ออก

แต่ตอนจะจากภรรยาที่นั่นยากลำบากสักหน่อย หลีรั่วอวีในตอนนี้ เพิ่งจะนึกออกว่าจะไม่ได้เจอที่อยู่อีกนาน น้ำมูกน้ำตาไหลพราก ทำราวกับ ลูกหมี่ดำจะดีมนมกอดที่ขี้อยู่บนตัวเขา ไม่ยอมมลงจากตัว

"ลงมาดิๆ รอข้ากลับมาแล้วจะพาเจ้าไปทอแงเขาลำน้ำดีหรือไม"

น่าเสียดายที่หลีรั่วอวีลอบได้ยาก "ไม่! ถ้าพี่ไม่กลับมาจะทำอย่างไร"

ฟังคำพูดนี้แล้วสาวใช้บ่าวไพร่ข้างๆ ล้วนฉีกปากตกใจ มีอย่างไหน สามีจะไปสนามรบ ยังไม่ทันไปก็พูดแข่งเสียแล้ว

แต่ภู่อัจฉริยะคุ้นเคยกับการทำอะไรไร้เหตุผลของภรรยาแล้ว รู้สึกเพียงว่า นางอยู่ห่างจากเขาไม่ได้ก็อบอุ่นหัวใจ จึงพูดว่า "จะไม่กลับมาได้อย่างไร กลัวแค่ที่ว่าไปนาน รั่วอวีอยู่บ้านเล่นเพลิน จำข้าไม่ได้แล้วจะทำอย่างไร"

หลีรั่วอวีกะพริบตาที่มีน้ำตา ซึ่ที่หน้าอกตัวเองแล้วพูดว่า "เก็บพี่อยู่อย่างดีในนี้ ทุกคืนต้องฝึกฝนจดจำ จะลืมพี่ได้อย่างไร"

ซึ่หน้าอกตัวเองแบบนี้น่ารักเหลือเกิน! ทำให้ซื่อหมาไม่ยอมปลดปล่อยมือ ยื่นมือไปกุมหลังหวักลมมขนของนาง แล้วจุมพิตอย่างแนบแน่นดูดีมี อยู่ยาวนานกว่าจะออกจากจวน

หลีรั่วอวีไปส่งไม่ได้ จึงขึ้นไปบนหอที่สูงที่สุดในจวนซื่อหมา มองออกไปทางหน้าต่าง ดูเงาร่างสูงใหญ่ซึ่บนหลังม้าลับหายไปอย่างรวดเร็วท่ามกลางหมอกหนาช่วงเช้าตรู่ในฤดูหนาวที่ยังไม่จางไป...

ครั้งนี้เป็นการจากกันที่นานที่สุดหลังจากหลีรั่วอวีกับภู่อัจฉริยะ

แต่งงานกันมา อาจเพราะรู้ว่าเขาคงไม่กลับมาเร็วนัก แต่ไม่ถึงครึ่งวัน หลี่วูวี่ก็รู้สึกคิดถึงขึ้นมาอย่างมาก

โชคดีที่พี่สาวเข้าใจจัดการ จัดตารางในวันนี้จนเต็มเหยียด เริ่มจากการพานางไปซื้อของแห้งอย่างเห็ดโคน เห็ดหัวลิงที่มีเฉพาะทางเหนือ จากร้านในเมืองโมเหอ เมล็ดสนที่คั่วสุกแล้วก็ใช้กล่องไม้กั้นขึ้นบรรจุ จนเต็มห้ากล่องใหญ่

ถ้าแก่ร้านยาได้รับแจ้งจากคุณหนูใหญ่สกุลหลี่แล้ว ดั่งนั้นจึงคัดเก็บ โสมเก่าและเซาควางอ่อนไว้ เก็บใส่กล่องบุผ้าเอามาให้หลี่วูวี่อยู่ดูอย่างละเอียด

เหล่านี้เป็นสิ่งที่จะมอบให้ท่านแม่และญาติผู้ใหญ่ในบ้าน อาศัยรถที่ส่งหลี่เสวียนเออร์ชนกลับไปเมืองเหลียวเจิงได้หมดพอดี หลี่วูวี่อยู่ไม่ได้ขอเงินจากพ่อบ้านในจวน แต่เอาตัวเงินที่กว่นป้าให้นางมาใช้จ่ายตามใจอย่างไรเสียเขาก็ให้มาแล้ว หากตัวเองไม่ใช่ก็ดูหาเรื่องไร้เหตุผลเกินไป

ห่อของขวัญเหล่านี้แล้วก็ซื้อของบำรุง เออเจียวบำรุงเลือดสำหรับสตรีอีกด้วย จากนั้นกลับขึ้นรถม้า ตรงไปที่บ้านพักแห่งหนึ่งที่ซานเมือง หลี่วูวี่ยังไม่เข้าบ้านก็รับรู้ได้ถึงกลิ่นยารุนแรงลอยมาปะทะจมูก พอนางได้เจอหลี่เสวียนเออร์ก็ต้องตกใจ

นี่เป็นน้องสามที่นางเคยเห็นก่อนหน้านี้เสียที่ไหน เห็นเพียงใบหน้า เหลืองซีต รูปร่างสูงระหงแต่เดิมกลับผอมแห้งเป็นแท่งไม้ ตอนซ้อนตาคี้นเห็นหลี่วูวี่เข้ามา ริมฝีปากแห้งผากนั้นก็สิ้นเทา ผืนลูกขึ้นพูดว่า "พี่รอง..." จากนั้นก็พูดอะไรไม่ออกอีกเลย

ช่วงเวลานี้ป่วยหนักขึ้นมา นางจึงนอนอยู่บนเตียงคิดอะไร

เรื่อยเปื่อยทั้งวัน หากสวรรค์ให้โอกาสนางอีกครั้ง นางจะไม่หลงมัวเมาไปรักเส้นหูกป้อ ปล่อยให้ตัวเองหลงใหลอยากได้จนไปทำร้ายพี่รองของตัวเอง

แม้นางจะโอดครวญกับท่านแม่ว่าท่านพ่ออดูถูกพวกนาง แต่ฮูหยินใหญ่และพี่สาวสองคนของสกุลหลี่กลับไม่เคยอยู่ติดกรรมต่อพวกนางเลย

แต่หลังจากแต่งเข้าสกุลหลี่ ฮูหยินผู้เฒ่าเสียนกลับใจร้ายจนเป็นนิสัย เส้นหูกป้อไม่คิดจะปกป้องนางที่กำลังตั้งครรรภ์อยู่เลย สุดท้ายยังเกิดความคิดจะแต่งงานใหม่อีกครั้ง...

ตอนนี้นางตั้งครรรภ์อีกไม่ได้ และไม่รู้ร่างที่แห้งเหี่ยวนี้ยังจะอยู่ได้อีกนานเท่าใด ก่อนจากโลกนี้ไปนางหวังว่าจะได้รับการอภัยจากพี่รอง อภัยให้กับความหลงใหลมัวเมาของนางในอดีต อภัยที่นางกล้าคิดขโมยวิชามหัศจรรย์ของสกุลหลี่ไปให้เส้นหูกป้อ... พอหลี่ร่ววี่เดินเข้ามา กุมมือนางด้วยสีหน้าเศร้าสลดใจ น้ำตาของหลี่เสวียนเอ๋อรั๊กไหลพรากลงมา

หลี่ร่ววี่เช็ดน้ำตาให้นางแล้วพูดว่า "ในเมื่อป่วยแล้ว เหตุใดยังร้องไห้อีก ไม่ได้ต่อร่างกายไม่ใช่หรือ พี่ใหญ่เขียนจดหมายถึงท่านแม่แล้ว ให้นางรับเจ้ากับแม่เจ้ากลับคฤหาสน์สกุลหลี่ กลับไปแล้วคอยหาชายหนุ่มดีๆ อีกสักคน เจ้าอายุยังน้อย ต้องมีชีวิตต่อไปให้ดี..."

เมื่อก่อนนางมักจะแอบหัวเราะเยาะพี่รองที่สีมอมเสื่อมว่าไม่โดดเด่นเหมือนในอดีตอีกแล้ว แต่ตอนนี้พี่รองคนโง่คนนี้กลับใจกว้างกับนางราวกับว่าสองพี่น้องไม่เคยมีเรื่องขัดแย้งกันมาก่อน พี่รองยื่นมือมาหิวผมให้นาง เช็ดน้ำตาบนแก้มของนาง

ในเวลานี้ความรู้สึกในใจนางเก็บกดไม่ไหวอีกต่อไป นางทำเหมือนตอนเด็กที่ได้รับความน้อยเนื้อต่ำใจ พี่รองจะช่วยระบายแค้นให้ นางโอบคอบพี่รองร้องไห้โหยอย่างไม่ปิดบัง

คุณหนูใหญ่สกุลหลี่ยืนอยู่ข้างๆ เห็นแล้วก็ลอบถอนใจ หลังจากน้องรองตกม้าความจำเสื่อม พุดง่ายกว่าก่อนหน้านี้นัก ตามที่นางดูที่หลี่เสวียนเออร์ล้มป่วยอยู่นานไม่ยอมหายต้องเกี่ยวกันอย่างมากกับปมความกัลลัดกลุ้มในใจ หวังว่าหลังจากนี้น้องสามจะปลงตกได้บ้าง พักฟื้นร่างกายให้ดี ตอนนีตัวเองกับสามีย่ำร้างกัน ในใจเกิดความรู้สึกสงสารน้องสาวที่ได้รับความเจ็บปวดเช่นเดียวกัน

รอถึงวันรุ่งขึ้น หลังจากบรรจของใส่หีบหมดแล้ว พวกนางสองพี่น้องก็ส่งหลี่เสวียนเออร์ขึ้นรถ พอไปถึงเมืองวันโจวแล้วก็จะลงเรือกลับไปเมืองเหลียวเฉิง

ตอนที่สองพี่น้องส่งคนเสร็จจะกลับไปที่ประตูเมือง ก็บังเอิญพบกับเส้นหูกบ่อที่เตรียมขี่ม้าออกจากเมือง คนที่อยู่ข้างหลังเขาก็คือหลิวจ้ง

เส้นหูกบ่อเห็นหลี่ร่ววี่ก็ลงจากม้าไปทักทายฮูหยินชื่อหมาอย่างเปิดเผยและพูดว่า "นายกองหลิวเตรียมจะขนเสบียงหญ้าแห้งไปแนวหน้า แต่รถม้าไม่พอ อยากจะขอยืมใช้รถม้าจำนวนหนึ่งจากค่ายทำงานก่อสร้าง จึงได้มาพร้อมกับข้า ไม่รู้ว่ฮูหยินทั้งสองเตรียมจะไปที่ใดหรือ"

หลี่ร่ววี่เห็นท่าทางน่าอนาถของน้องสาม ในใจเกิดความรู้สึกรังเกียจคุณชายรองสกุลเส้นเพิ่มมากขึ้น เห็นเขากับหลิวจ้งอยู่ด้วยกันก็เหมือนปลาเฝ้าอยู่กับกุ้งเฝ้า เหม็นจนดมไม่ได้ จึงหมุนตัวจะเดินจากไป

แต่หลิวจิ้งพอได้เผชิญหน้ากับหลิวร่วฮู่ยในตอนนี้จะยอมเลิกราได้อย่างไร เขามองสำรวจทั่วตัวหลิวร่วฮู่ยแล้วพูดเสียงเย็นชาว่า "เป็นหญิงที่เพิงหย่าร้างไม่อยู่สงบในบ้านส่งสอนลูกน้อย กลับสวมชุดสติไสออกมาเดินลอยหน้า หรือเพราะชู้จากไปแล้ว จึงออกมาหาคนใหม่ข้างนอก"

คำพูดนี้จะใช้เพียงคำว่า 'ใจดำโหดร้าย' มาพรรณนาได้อย่างไร มันร้ายกาจจนถึงขีดสุดเลยที่เดียว

หลิวร่วฮู่ยเดิมคิดว่าจะแสร้งทำเป็นมองไม่เห็นเขา ต่างฝ่ายต่างหลบเลี่ยงกันก็พอ แต่คิดไม่ถึงว่าหลิวจิ้งจะมาแบบไม่ให้ลางล่วงหน้าใส่ร้ายนางต่อหน้าคนอื่นเช่นนี้ ทำให้โกรธจนอกแทบระเบิด!

"ท่าน... ท่าน..." หลิวร่วฮู่ยปากไม่คมเหมือนน้องรอง ปกติยังพอว่าแต่พอโมโหขึ้นมา สมอมักจะว่างเปล่า ต้องสักพักจึงจะคิดได้ว่าควรจะทำมืออย่างไร

ในตอนนี้เองหลิวร่วฮู่ยก็บรรจจะเบ็ดเล็กอยู่เต็มอกแล้ว จึงถลึงตาโตทั้งคู่แล้วเตรียมยิงระเบิด "แล้วท่านล่ะ! ทอดทิ้งภรรยาที่แต่งงานกันมาเดินลอยไปลอยมาทั้งวันเตรียมจะหาหญิงที่กำลังเน็ดจากหอศนิกาแต่งกลับไปเป็นภรรยาที่บ้านหรือ น่าเสียดายที่เมืองโมเหซของพวกเราชีวิตเรียบง่ายไม่มีหอศนิกาอะไรมาก ท่านเลยทำอะไรมากไม่ได้!"

"เจ้า!" คราวนี้ถึงตาหลิวจิ้งที่สะอึกไป โกรธจนหน้าแดงง่า

หลิวร่วฮู่ยไม่ยอมยกขาหน้ากลางถนนพร้อมกับเขา จึงดึงตัวน้องสาวขึ้นรถกลับจวน ไม่สนใจสองคนนั้นอีก

ความโกรธของหลิวจิ้งเห็นได้ชัดว่ายังไม่จางลง ยังอยากจะอ้าปากพูดแต่ถูกเส้นหูรูดลึงตาใส่จึงเงียบไป

หลังสองพี่น้องจากไปแล้ว อดีตคู่เขยทั้งสองก็ออกจากเมือง ในตอนที่รอบข้างไม่มีใคร เส้นหุรูปอกก็เอ่ยปากพูดอย่างซ้าๆ "พี่หลิว เรื่องเล็กน้อยหนไม่ได้จะเสียการใหญ่"

หลิวจึงถูกจี้จุดจนรู้สึกละอาย จึงพูดว่า "ได้ทำเส้น เมื่อครู่เพราะข้า โกรธมาก ท่านคงไม่รู้ว่าจะนาง..."

เส้นหุรูปอกไม่ยอมฟังเรื่องเหลวแหลกของพวกเขาสามีภรรยา เอ่ยปากพูดเพียงว่า "เมื่อครู่ที่ข้าชี้แจงไป พี่หลิวจำได้แม่นยำแล้วหรือยัง"

หลิวจึงหันหน้าไป พยักหน้าในทันที เพียงแค่พูดอย่างล้งเลวว่า "กลัวก็แต่ว่าถ้าผู้จี้เพียงนั้นบุกฝางล้อมแล้วกลับมาที่เมืองไม่เหอได้ จะทำอย่างไร"

เส้นหุรูปอกจี้มพูดว่า "ครั้งนี้ถ้าแผนล้มเหลว ท่านก็กลับเมืองหลวง พร้อมข้า ผู้จี้เพียงแม่จะมีสามเศียรหกกร มือก็ยื่นมาไม่ถึงเมืองหลวง พี่หลิวสบายใจได้... ถ้าข้าเป็นท่าน ตอนนี้จะคิดให้มากได้ว่าหลังจากเรื่องนี้ สำเร็จแล้วจะยิ่งใหญ่เพียงใด ท่านช่วยกำจัดภัยร้ายในใจพระมาตุลา ย่อมต้องได้ลาภยศบารมีอย่างมาก สองพี่น้องสกุลหลี่หมดที่พึ่ง ท่านก็ไปได้ตามใจคิด ยังกลัวว่าจะไม่ได้ระบายนความเจ็บแค้นในใจอีกหรือ"

หลิวจึงฟังแล้วก็หวั่นไหว ความล้งเลวที่มีแต่เดิมตอนนี้จางหายไปจนหมด อยากจะรีบให้งานสำเร็จทันที แล้วดึงสองพี่น้องสกุลหลี่นั้นมา ตรงหน้าแล้วดูหมิ่นถากถางให้สะใจสักตั้ง!

เส้นหุรูปอกรู้ว่าหลิวจี้ตัดสินใจแน่วแน่แล้ว จึงปิดบังสายตาตัวเอง เอาไว้ หลิวจี้จะออกเดินทางแล้ว โดยไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วอีกสามวัน เขาจะไปจากเมืองไม่เหอแล้ว

ฮ่องเต้ในวังหลวงประจวบหน้า องค์รัชทายาทออกเดินทางกลับเมืองหลวงไปเมื่อวานนี้แล้ว หากไม่ผิดไปตามที่คาดหมาย อีกไม่กี่วันราชบัลลังก์ต้าฉู่ก็ต้องเปลี่ยนผู้ครอบครองแล้ว และสิ่งที่เขาต้องทำคือรีบรุดกลับไปวันโจวก่อนที่ฉู่จิ้งเฟิงจะพ่ายศึก ปิดความเกี่ยวข้องกับตัวเองอย่างสิ้นเชิง เขาได้ติดต่อกับแม่ทัพประจำวันโจวไว้แล้ว ถึงตอนนั้นให้เคลื่อนกำลังไปช่วยเหลือ จากนั้นก็ขอพระราชทานอำนาจทางทหาร เขตไม่เปียจากฮ่องเต้พระองค์ใหม่

องค์รัชทายาทเสียผู้ชื่อหมาไป ต้องร้อนใจกับการสร้างอำนาจใหม่แน่นอน คนที่สามารถให้องค์รัชทายาทใช้งานได้โดยไม่ถูกสกุลไปสงสัย ไม่มีใครดีไปกว่าเขาแล้ว

เป็นขุนนางฝ่ายขุนต่อให้ตำแหน่งสูงแล้วอย่างไร ต้องถูกสกุลไปกัดขีไปตลอดชีวิตอยู่ดี มีเพียงกุมอำนาจทหารไว้ในมือจึงจะกุมสถานการณ์มีอำนาจให้ยืนอยู่ได้...

เดินหุบป้ออยู่ในราชสำนักยิ่งนานยิ่งรู้สึกว่แท้จริงแล้วตัวเองสามารถเดินไปได้ไกลกว่านี้ เพื่อช่วงเวลานี้เขาได้วางแผนมานานมาก ต้องแล่นเรือไปตามลมจึงจะไม่อยู่ในจุดที่พ่ายแพ้

เมืองไม่เหอใกล้จะเกิดความเปลี่ยนแปลงแล้ว!

เพราะทหารสกุลฉู่เร่งเดินทาง จึงไม่อาจส่งจดหมายไปมาได้ หลี่ร่ววี่จึงหยิบกระดาษเขียนจดหมายออกมา หยดน้ำหอมลงในน้ำหมึก จากนั้นเขียนจดหมายวันละฉบับ เล่าเรื่องอาหารการกินของตัวเองในวันนั้นอย่างละเอียดและความคิดถึงอันประมาณไม่ได้ที่มีต่อพี่ฉู่ ทุกครั้งที่

เขียนเสร็จทุกฉบับก็จะให้ซุชิวเอาสีผึ้งมาทาบนริมฝีปากตัวเองเป็นชั้นหนา
 ทำเป็นตราประทับ กดอย่างแรงลงบนท้ายข้อความในจดหมาย รอยริมฝีปาก
 แดงสดนั้นเหมือนดอกเหมยสามกลีบเบ่งบานอยู่บนกระดาษจดหมาย
 เวลาเพียงชั่วพริบตาบนโต๊ะก็มีจดหมายตั้งเป็นกองหนา!
 แต่ความร้อนร้อนในใจหลิ่ววี่ก็เพิ่มมากขึ้นไปพร้อมกับจดหมาย
 ถึงสุดท้ายเนื้อหาบนจดหมายไม่มีอะไรแปลกใหม่แล้ว มีแค่เพียงพร่ำบอก
 ว่า 'รีบกลับมา ร้อวี่คิดถึงพี่...' ท้ายจดหมายล้วนเป็นรอยหมึกเป็นดวง
 ที่ย้อมจากหยดน้ำตา

ผ่านไปเดือนกว่าแล้ว เหตุใดจึงไม่มีข่าวคราวของพี่ลู่อแม่แต่น้อย
 ไม่เพียงแต่หลิ่ววี่ที่ร้อนใจ แม้แต่พี่ใหญ่ก็มักจะเหม่อลอย จะเห็นนาง
 เหม่อมองผ้าเนื้อดีพับหนึ่งเป็นประจำ ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่

ตอนที่พ่อบ้านรีบร้อนกลับมาจากค่ายทหาร สีหน้ากลับเต็มไปด้วย
 ความร้อนใจ ที่นำกลับมาคือข่าวกองทัพใหญ่ของซือหม่าถูกศัตรูโอบล้อม
 ไว้หลายวันแล้ว

ในตอนนั้นนอกเมืองไม่เหอก็มีศัตรูมารวมตัว แม้เหล่าทหารคิดจะ
 ไปช่วยเหลือซือหม่าก็อ้อมหลบศัตรูออกจากเมืองไม่ได้เช่นกัน และจาก
 คำพูดของนายกองหลังที่ชนสงฆ์เพียงหญ้าแห้ง เพราะเจอศัตรูซุ่มโจมตี
 ระหว่างทาง สัมภาระเสบียงหญ้าแห้งล้วนถูกทำลายจนสิ้น หมายความว่า
 ซือหม่าถูกซุ่มโจมตีแต่ไม่มีเสบียงอาหารหญ้าแห้ง อันตรายเช่นนี้จะไม่ให้
 เหล่าแม่ทัพทหารกังวลได้อย่างไร

พี่ใหญ่หลิ่ววี่อยู่แม้จะไม่เข้าใจวิชาการทหารก็ฟังออกถึงประเด็น
 สำคัญในเรื่องนี้ เมืองชายแดนนี้เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว หลายวันก่อน

สถานที่ที่คึกคักรุ่งเรือง เวลาเพียงไม่กี่วันตามท้องถนนกลับเงียบสงบ ร้านแต่ละร้านพากันปิดตัว แม้แต่ครอบครัวเศรษฐีก็ยังพากันรอลา และลูกแอบหนีออกทางท้ายเมืองไปยังเมืองวันโจว

ในวันนั้นเส้นหรุบก็รีบเดินทางจากวันโจวมารับคนที่จวนชื่อหม่า

"สุหยินชื่อหม่า ตอนนี้สงครามที่เมืองโมเหอใกล้จะเกิดแล้ว ข้าจะคุ้มกันชนเครื่องมือการก่อสร้างชุดหนึ่งไปวันโจว ผู้ท่านพาพี่สาวกับหญิงสาวในจวนไปด้วยกันดีกว่า ไม่เช่นนั้นหากสงครามเริ่มต้น ดินปืนไร้หัวใจ หากได้รับความสะเทือนขวัญด้วยเหตุนี้คงไม่ดี หากชื่อหม่า กลับมากล่าวโทษ ข้าคงรับไม่ไหว"

หลี่ร่วอวีได้ยินเช่นนั้นกลับไม่มองเขาเลย บั้นหน้านิ่งแล้วพูดว่า "ข้าตกลงกับพี่ฉูไว้แล้วว่า จะอยู่ที่บ้านรอเขากลับมาก็คงไม่ไปที่ใดทั้งนั้น!"

ข่าวการทหารที่เส้นหรุบรู้ละเอียดมากกว่าสตรีอย่างหลี่ร่วอวี จากรายงานจากสายที่เชื่อถือได้ ฉูจึงเพิ่งถูกโอบล้อมอยู่ที่เขาเย่าหลู ไม่มีเสบียงอาหารไปช่วยแม้แต่หน่วย เพราะเร่งรีบเดินทาง อาหารแห้งที่นำติดตัวไปจึงมีไม่มาก ตอนนี้อบล้อมของหยวนชู่ก็ตีวงแคบลงทุกที การถูกจับเป็นเรื่องของเวลาเท่านั้น

ปีใหญ่ระยะไกลชุดหนึ่งที่หนานกงอวินผลิตไว้ตอนยังมีชีวิต ล้วนอยู่ในเมืองวันโจว กลไกโจมตีเมืองที่ขั้วต้วคั่นคว้านผลิตขึ้นก็มีอำนาจมาก รอเพียงให้สงครามในเมืองโมเหอเกิดขึ้นก็จะเป็นเวลาสร้างผลงานของเขาเส้นหรุบ

แต่ก่อนจะถึงวันนั้นต้องดึงหญิงสาวคนนี้อายุได้ปีกของเขาเสียก่อน ถึงตอนนั้นสุหยินชื่อหม่าเป็นม่าย จะได้ไม่ถูกคนเลวคนใดมาจับมือเปิบ

ในเมืองวันจึงได้เตรียมบ้านพักพร้อมสรรพแล้ว รับ 'หญิงม่าย' งดงามคนนี้เข้าไป ถึงตอนนั้นไปเยี่ยมเยือนตอนกลางคืนต้องสนุกมากแน่นอน...

ตอนนี้เขาจึงหันไปพูดกับหลี่ร่วฮู่ยว่า "คุณหนูใหญ่ ฮูหยินชื่อหมา คิดอะไรไม่รอบคอบ ไม่เข้าใจความดีร้ายในเรื่องนี้ หวังว่าท่านจะช่วยเกลี้ยกล่อมฮูหยิน สถานที่นี่ไม่เหมาะจะอยู่นาน... และลูกชายตัวน้อยของท่านก็ได้รับความหวาดกลัวนี้ไม่ไหวเช่นกัน"

เขานัดเรื่องการโจมตีจิตใจ พอพูดเรื่องนี้สะกิดจุดสำคัญในใจของหลี่ร่วฮู่ยได้จริง เห็นนางลังเลสักครู่จึงพูดว่า "ได้เท่าเส้นพูดได้ถูกต้องอย่างยิ่ง ดังนั้นข้าจึงอยากจะรบกวนได้เท่าสักหน่อย..."

เส้นหุรูป้อได้ยินคำพูดนี้แล้วก็เกิดความมั่นใจขึ้นมาบ้าง สีหน้าผ่อนคลายตามไปด้วย

แต่คิดไม่ถึงว่าหลี่ร่วฮู่ยจะพูดต่อไปว่า "ขอให้ใต้เท้าพาแม่ผมไปกับลูกชายของข้าออกจากเมืองไปพร้อมกันด้วย... สำหรับข้าจะอยู่เป็นเพื่อนน้องสาวในเมืองนี้ ข้าโง่งเงลา ไม่รู้งานใหญ่ของแผ่นดิน แต่รู้เพียงอย่างเดียว นั่นคือสามีนำภรรยาตาม ฮู้อชื่อหมาเป็นเสาหลักที่นับถือของชาวเมืองไม่เหอ ถ้าเขายังอยู่ ต้องร่วมเป็นร่วมตายกับชาวเมืองแน่นอน คนที่น้องสาวข้าแต่งงานด้วยคือแม่ทัพแห่งต้าฉู่ จะเป็นเหมือนชาวเมืองทั่วไปที่คิดถึงความปลอดภัยของตัวเองไม่ได้ มีอย่างไหนสามีมียันตราย ภรรยากลับหนีเอาชีวิตรอด สมองของนางอาจจะไม่พอใช้ แต่ถึงตอนนั้นในเมืองวุ่นวายไม่มีเวลามาสงใจ ถึงข้าตายก็จะปกป้องความปลอดภัยของน้องสาวอย่างดี!"

หลี่ร่วฮู่ยฝึกวรยุทธ์แต่เด็ก ที่ชื่นชมนับถือก็คือความกล้าหาญ

ของจอมยุทธ์ ตอนแรกที่นางแต่งงานกับขุนนางปุ๋อย่างหลิวจิ้ง ตอนอายุ
ยังน้อยมีพลังก็เคยฝันอยากเคียงคู่กับสามีไปรบกับศัตรู ใฝ่รักษา
เมืองชายแดน

ไม่เคยคิดเลยว่าจินตนาการที่น่าตำหนิในวัยหนุ่มสาวจะกลับกลายเป็น
เป็นความจริงราวกับฝันร้ายนี้ขึ้นมาจริงๆ น้องสาวกับน้องเขยรักกันลึกซึ้ง
เพียงใด นางยอมเห็นประจักษ์แก่ตา แม้น้องสาวบางครั้งจะทำอะไร
โง่เขลาไปบ้าง แต่หัวใจกลับไม่เลอะเลือน ตอนนี้อธิษฐานอยู่ในความเป็น
ความตาย นางจะพาน้องสาวหนีเอาชีวิตรอดโดยไม่สนใจตำแหน่งหน้าที่
ของน้องเขยได้อย่างไร

เป็นถึงสุหยินชื่อหม่าย้งหนีออกจากเมือง เช่นนั้นทหารที่เฝ้าเมืองนี้
จะคิดอย่างไร ถึงตอนนั้นความห้าวหาญลดลง ไม่ต้องพ่ายแพ้ราบคาบ
เลยหรือ

ได้ยินคำพูดของพี่สาวแล้ว หลี่ร่ววี่ก็เซ็ดน้ำตาที่ไหลพรากออกมา
แล้วพูดอย่างหนักแน่นว่า "ข้าไม่ไปที่ใดทั้งนั้น! จะอยู่ที่นี้ รอสามีของข้า
กลับมา!"

เส้นหรุบ่อกัดไม่ถึงว่าสองพี่น้องจะปฏิเสธอย่างไม่ลังเลใจเลย
บนใบหน้าสง่างามจึงเย็นชาลงแล้วพูดว่า "สุหยินทั้งสองกล้าหาญไม่แพ้
บุรุษ ช่างน่าเลื่อมใส แต่เรื่องการเฝ้าระวังเมืองเป็นของทหาร พวกท่าน
สองคนอยู่ในเมืองก็ช่วยอะไรไม่ได้ เพื่อไม่ให้ถูกชื่อหม่าตำหนิ หวังว่า
ทั้งสองท่านอย่าถือโทษที่ข้าต้องเสียมารยาท" พูดจบก็โบกมือ ด้านหลัง
ก็มีองครักษ์ร่างสูงใหญ่กลุ่มหนึ่งกรูเข้ามา คิดจะกุมตัวทั้งสองคนออกจาก
จวน

ทว่าในตอนนี้อเองบ่าวไพร่องค์กรฯหลายคนในโรงรับแขกก็ชักกระปี่เหินบเวอออกมาทันที หนึ่งในนั้นวางกระปี่พาดบนคอของเส้นหูรือปอดเสียงเย็นซาว่า "ฮูฮินของพวกเราบอกแล้วว่าจะไม่ไปจากจวนเด็ดขาด ได้ทำเส้นฟังภาษาคนไม่เข้าใจหรือ"

ความเด็ดขาดในการชักกระปี่นั้นไม่ใช่บ่าวไพร่ดูแลบ้านทั่วไปอย่างแน่นอน

ในตอนทีพวกเขาชักกระปี่นี้เอง นอกโรงรับแขกก็มีทหารชุดเกราะกลุ่มหนึ่งกรุกกันเข้ามา แขนงป้ายทหารติดตัวที่มีอักษร 'อู' อย่างเด่นชัด คนที่เป็นผู้นำคือแม่ทัพนายหนึ่ง เขาพูดกับเส้นหูรือปอดที่ถูกกระปี่จ่อคอหอย "ชื่อหม่าก่อนออกเดินทางมีคำสั่งไว้ให้เข้าคอยเฝ้าระวังในจวน ต้องคุ้มครองฮูฮินให้ปลอดภัย ถ้าได้ทำเส้นคิดจะทำอะไรส่งเดชอย่าหาว่าข้าไม่ไว้หน้า ตัดคอของได้ทำก่อน หลังสงครามแล้วค่อยใช้ความตายชดเชย"

ผู้ที่นำทหารสู้รบที่ชายแดน บนมือย่อ้มไปด้วยเลือดสด อย่าว่าแต่ขุนนางราชสำนักเลย ขอเพียงชื่อหม่ามีคำสั่ง แม้จะเป็นฮ่องเต้ก็กล้าลากตัวลงจากหลังม้า

เส้นหูรือปอดรู้สึกว่คมกระปี่บาดลงไปในตัวของตัวเองแล้ว เลือดอุ่นในกายกำลังไหลออกมา เขารู้แก่ใจว่าวันนี้คงพาหลิวอวี่ไปด้วยไม่ได้แล้ว จึงพูดว่า "ข้าก็แค่หวังดี ในเมื่อชื่อหม่าเตรียมการไว้แล้ว ข้าก็ไม่ต้องเป็นห่วงแล้ว ขอลาก่อน!" พูดจบก็ยื่นมือไปปิดคมกระปี่นั้นออกขณะเดียวกันก็ขอภัยสองพี่น้อง

หลิวอวี่ไม่ยอมยกฉีกหน้าเขา วันนั้นนางเห็นหลิวจ้งกับเขาเหมือนจะ

สนิทกันดี หากตัวนางเป็นอะไรไป คิดว่าหลิวจิ้งคงไม่ใจร้ายกับลูกน้อยของนาง หลังจากรอให้แม่นมเก็บของใช้ของซุ่นเอ๋อร์แล้ว จึงให้เส้นหุรูป้อพาลูกน้อยห่มนตัวเดินจากไป

ตอนที่เขาคู่มือเครื่องมือก่อสร้างออกจากเมืองก็โบกมือเรียกคนใต้บัญชาของตัวเองมาแล้วพูดว่า "สิ่งสายลับที่แทรกซึมอยู่ในค่ายทหารไม่เปย์ให้หาทางลงมือ เปลี่ยนรายงานการทหารที่ส่งมาจากแนวหน้า... เขียนลงไปให้ชัดว่าฉันจิ้งเฟิงถูกรังแกตายไปแล้ว!"

เมื่อลูบแผลบนคอที่มีเลือดไหล ไบหน้าเส้นหุรูป้อที่อ่อนโยนมา โดยตลอดกลับดูน่ากลัวขึ้นเล็กน้อย สามีภรรยาที่มีความรักลึกซึ้งไม่ใช่หรือ เขาจะรอดูว่าหากฉันจิ้งเฟิงตายในสนามรบ หลิวจิ้งจะรักษาตัวไม่แต่งงานใหม่ได้อย่างไร

แผนของเส้นหุรูป้อร้ายกาจมาก เขาทำเช่นนั้นนอกจากเพื่อแก้แค้นสองพี่น้องสกุลหลิวแล้ว ก็ทำเพื่อสร้างความว่าวุ่นใจให้ทหารรักษาเมือง หากไม่เปย์ไม่ว่านวายเสียรูปขบวณ จะแสดงความเก่งกาจของเขาเส้นหุรูป้อให้เด่นชัดได้อย่างไร

คิดถึงตรงนี้ เขาก็ค่อยๆ ปรับสีหน้าดูร้ายให้ลดลง ลอบคิดถึงทางออกขั้นต่อไปอย่างเงียบๆ...

ตอนที่รายงานการทหารปลอมแผ่นนั้นส่งมาถึงค่าย เหล่าทหารที่เห็นรายงานการทหารก็แตกฮือ แต่ละคนโศกเศร้าอย่างมาก ทุกคนอยากจะทำอะไรนอกเมืองเพื่อแก้แค้นให้ชื่อหมา

30

หลี่ร่วฮู่ยได้รับจดหมายแล้วก็ทรุดนั่งลงบนเตียงทันที เสียใจจนแทบจะหายใจไม่ออก รู้สึกโกรธและทุกขใจ พวกเราพี่น้องมีชะตาชีวิตอะไรกันหนอ ตอนนี้หลี่ร่วฮู่ยไม่อาจห่างจากน้องเขยได้ แต่ต้องมารับข่าวร้ายแบบนี้ หากน้องสาวรู้เข้าจะเศร้าเสียใจเพียงใด

หลังจากปรับอารมณ์ได้แล้ว ก็ทำได้เพียงสั่งให้พ่อบ้านอย่าพูดแพร่งพรายออกไป อยู่ต่อหน้าสูหยินห้ามพูดแม้แต่คำเดียว แต่หากคู่จิ้งเฝ้าประสบเหตุร้ายจริง เก่งว่าเมืองโม่เหอเนี่ยคงจะรักษาไว้ไม่ได้แล้ว

หลี่ร่วฮู่ยรวบรวมสติ ทันใดนั้นก็คิดถึงบ้านพักเล็กของกวนป้า หลังจากนั้นขึ้นมาได้ไม่ว่าเรื่องใดต้องคิดในทางเลวร้ายที่สุดไว้ก่อน ได้ยินว่าหลายวันมานี้ทหารกบฏล้อมเมืองโม่เหอเอาไว้แล้ว แม้คิดจะออกจากเมืองก็ยาก หากทหารกบฏเข้าเมืองมาจริง จวนชื่อหมาต้องเป็นที่แรกที่จะบุกเข้ามา ถูกโจมตีจากทหารที่ก่อความวุ่นวาย น้องสาวหน้าตา

งดงาม หากตกไปอยู่ในมือทหารใจต้องถูกรังแกแสนสาหัสแน่นอน...
ได้ยินกวนป้าเคยพูดว่าในบ้านพักมีห้องใต้ดินที่ใช้หลบความวุ่นวาย
จากสงคราม สามารถพาน้องสาวไปหลบที่นั่นได้ชั่วคราว

หลายวันมานี้หลี่ว่ววี่กินอาหารได้ไม่มาก กลางคืนนอนหลับก็
มักจะฝันร้าย พี่ฉูในความฝันมักจะปิดตาที่ลึกล้ำคู่นั้นเอาไว้แน่น นอน
จมในกองเลือด เรียกอย่างไรก็ไม่ยอมตื่น...

ทุกครั้งตื่นขึ้นจากฝันเช่นนี้ หลี่ว่ววี่มักจะรู้สึกปวดหัวแทบระเบิด
สู้ไม่นอนเลยยังสบายกว่า!

เพราะไม่สดชื่น นางเห็นพี่สาวเหมือนกำลังวุ่นทั้งวันกับการขนย้าย
อะไรวางอย่างไรไปนอกจวน จึงขี้เกียจจะเอ่ยปากถาม

ทว่าคืนนี้นางพลิกตัวไปมา อยากรู้ก็นอนไม่หลับ จึงลุกขึ้นและ
ไม่ได้เรียกให้พวกชูชิวจุดตะเกียง ผลักเปิดหน้าต่างบานเล็กระบายอากาศ
อย่างเงียบๆ

เพราะเปิดหน้าต่าง ภายใต้อันหนาวยามค่ำคืนจึงได้ยินเสียง
ชูชิวกับหล่งเซียงสองสาวใช้พูดคุยกันอยู่ในห้องด้านข้างได้แว่วๆ

"เครื่องประดับผมเหล่านั้นไม่ต้องเก็บใส่ห่อแล้ว พวกเรามีแค่ไม่กี่คน
ถึงตอนนั้นเอาไปด้วยไม่ได้จะทำอย่างไร" คนที่พูดคือชูชิว

"แต่เหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องประดับที่สุหยินผู้เฒ่าส่งทอดมาให้ แม้แต่
คุณหนูใหญ่ก็ยังไม่ยอมให้ เอาให้เป็นสินสมรสติดตัวสุหยินของพวกเรา
ทั้งหมด ถ้าไม่เอาไปด้วย ไม่ปล่อยให้ทหารเลวพวกนั้นซุบมือเปิบไปหรือ"
หล่งเซียงตัดใจไม่ลงจึงพูดออกมา

ได้ยินเพียงเสียงถอนใจยาวของชูชิวดังลอยไปในค่ำคืนมืดมิด

"ชีวิตก็แพะรักษาไว้ไม่ได้แล้ว แม้จะเป็นของล้ำค่าพระราชทาน ก็กลายเป็นภาระถึงชีวิต ตอนนี่ต้องเอาเสื้อผ้ากันหนาวไป ยังมีใบไม้ ทองคำกับก้อนเงินเล็กที่พกง่าย หลังจากคุ้มกันสูญหยินหนีไปได้ เจ้ากับข้า ก็ทำงานเสร็จสมบูรณ์แล้ว..."

คำพูดของชูชิวนี้ทำให้หลงเชียงพูดอะไรไม่ออก จึงเงียบเสียงไป เก็บของเงียบๆ อยู่ครู่หนึ่ง ได้ยินเสียงพวงนางคันหีบและฉีกผ้าห่อของ แว่วๆ

ผ่านไปครู่ใหญ่ก็รับรู้ได้ว่าหลงเชียงลดเสียงพูดลงอย่างเห็นได้ชัด "ในรายงานการทหารนี้บอกว่าชื่อหมาประสบเหตุร้าย แต่เหตุใดข้าจึงรู้สึก เหมือนนี่เป็นแค่ฝันร้าย ไม่รู้สึกว่ามันเป็นจริงแม้แต่หน่อย"

เสียงพูดของหลงเชียงนับว่าเบามากแล้ว แต่พวงนางสองคนเพราะ เก็บของอยู่นาน ร้อนจนเหงื่อท่วมหัวจึงแฉะหน้าตาออกเล็กน้อย คำคืนเงียบสงบมาก เสียงอันน้อยนิดนี้จึงลอยเฉื่อยไปเข้าหูหลี่รุ่วอวี่ที่ พาดตัวอยู่ข้างหน้าต่าง

นางฟังแล้วก็เกร็งไปทั้งตัว ยื่นมือไปหยิกแขนตัวเองอย่างซ้ำๆ

หลายวันมานี้นางมักจะฝันร้าย พี่สาวสอนนางวิธีหนึ่ง หากในฝัน น่าตกใจเกินไปต้องหยิกแขนทีหนึ่ง หากเป็นเรื่องไม่จริง หยิกแขนอย่างไร ก็จะไม่เจ็บ...

ครั้งนี้นางหยิกแรงมาก แขนที่มีเพียงเสื้อบางคลุมไว้จึงขึ้นเป็น รอยเขียวช้ำทันที

ได้ยินเสียงเหมือนชูชิวยื่นมือไปปิดปากหลงเชียงเอาไว้ ได้ยินเพียง เสียงรับคำอ้อมเบาๆ ลอยมา "คุณหนูใหญ่บอกไม่ให้พูดเรื่องนี้ไม่ใช่หรือ

เหตุใดเจ้ายังยกขึ้นมาพูดอีก ระวังวันไหนจะพลั้งปากไป"

หลังเซียงหุดคอบ "ข้าก็แค่รู้สึกเศร้าใจ เจ้าบอกสูหยินไม่รู้เรื่องนี่ ยังฝันร้ายทุกคืน ถ้ารู้แล้ว..."

นางพูดต่อไปไม่ได้ เพราะนางเห็นคนคนหนึ่งยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าประตู สีหน้าขาวซีดเหมือนชุดนอนที่สวมอยู่ เธอยถามเสียงแข็งว่า "เมื่อครู่เจ้าบอกว่าพี่อยู่ประสบเหตุร้าย หมายความว่าเรา... ตายแล้วหรือ"

หลังเซียงตกใจจนพูดอะไรไม่ออกอีก รีบคุกเข่าบนพื้น มองไปทางสูชีวอย่างจนหนทาง

สูชีวถลิ่งตามองนางแล้วรีบพูดอย่างอ่อนโยนว่า "พูดอะไรเจ้าคะ สูหยินนอนฝันร้าย พังผิดไปแล้ว..."

"เจ้าจะหลอกข้าต่อไปอีกหรือ!" หลี่ร่ววี่ทนฟังต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว พูดเสียงดุดัน สองตาโตเบิกกว้าง ร่างนั้นสั่นเทา "ถ้าไม่พูดความจริง ไม่ต้องรอทหารบกฏ ข้าจะชายพวกเจ้าสองคนทันที!"

ท่าทางน่ากลัวแบบนี้ อย่ายว่าแต่สูชีวเลย แม้แต่หลังเซียงก็ไม่เคยเห็นจากตัวคุณหนูของนาง

สูชีวรู้ว่าปิดบังต่อไปไม่ได้ จึงขบกรามแล้วพูดเสียงเบาว่า "สูหยิน ท่านรีบนั่งลงก่อน บ่าวจะไปเทชาถ้วยหนึ่งมาช่วยผ่อนคลาย..."

แต่ไม่รอให้นางลุกขึ้น หลี่ร่ววี่ก็พูดเสียงดุด่า "คุกเข่าลง! ตอบข้ามา พี่อยู่... ตายแล้วหรือ"

คำถามนี้ออกมา ทำให้สาวใช้ทั้งสองอดทนต่อไปไม่ไหว ส่งเสียงร้องไห้ออกมา หลังเซียงพูดเสียงเบาว่า "หลายวันก่อนในค้ายทหารได้รับรายงาน บอกว่าอุฐี่ชื่อหมาเรา... เขาถูกธนูยิงตายในการต่อสู้ซูลมุน..."

ต้องโทษที่ตัวเองไม่ทันรู้ตัว พลังปากพูดออกไป หล่งเซียงนึกตำหนิตัวเอง ซ้อนดวงตาเปื้อนน้ำตาขึ้น สูหยินน้อยรู้เรื่องราวแล้ว คิดว่าคงจะร้องไห้โฮ ยิ่งไม่อยากกินดื่มอะไรระมัง อีกครู่ต้องรีบเชิญคุณหนูใหญ่มาพูดปลอบคุณหนูรองสักหน่อย...

ในสายตาของนาง นิสัยของคุณหนูรองอย่างไรก็ยิ่งเหมือนเด็กปฏิบัติกาของเด็ที่เจ็บปวดจากการเสียคนสนิทก็คือการร้องไห้ไวววาย ไม่ยอมรับความจริง แต่รอเวลาผ่านไปนานเข้าก็สงบจิตใจลงได้...

แต่พอหล่งเซียงซ้อนตาขึ้นกลับต้องตกใจอีกครั้ง เห็นเพียงสูหยินน้อยหน้าซีดขาว ร่างโง่งเงนใกล้ล้มลง ในขณะที่พวกนางสองคนลุกขึ้นเตรียมจะไปประคองสูหยิน ก็เห็นเลือดสีคล้ำพุ่งพรวดออกมาจากปากหลี่ร่ววี่ตัวนางก็อ่อนพับเอนไปทางด้านหลัง ทำยทอยโขกลงบนพื้นอย่างแรง...

คราวนี้ชู่ชิวกับหล่งเซียงตกใจจนขวัญแทบกระเจิง คนหนึ่งประคองสูหยินกดที่จุดเหรินจง* อีกคนรีบสั่งให้บ่าวไปตามท่านหมอ

หลี่ร่ววี่ได้ยินข่าวก็รีบรุดมาเช่นกัน ลูบทำยทอยของน้องสาวที่บวมปูดแล้วก็โกรธดำสาวใช้ทั้งสองว่าทำงานไม่ได้ความ บอกข่าวร้ายนี้ออกมาตามตรงได้อย่างไร

รองจันท่านหมอรุดมา ตรวจชีพจรให้หลี่ร่ววี่และเปิดเปลือกตาดูรูม่านตาแล้วก็บอกเพียงว่าสูหยินโคกเศร้ายเกินไป ทรรับไม่ไหว เลือดลมจึงตัยย้อนขึ้นมาจนกระอักเลือด ดูเหมือนจะทำให้เลือดลมไหลเวียนสะดวกขึ้น จากนั้นก็ฝังเข็มเงินให้หลี่ร่ววี่ เขียนใบยาบารุงประสาทสั่งว่าเคี้ยวเสริจก็ให้สูหยินดื่ม แล้วเอากายาที่เหลื่อผสมกับขี้ผึ้งยา

* จุดเหรินจง เป็นจุดชีพจรบริเวณร่องริมฝีปากบน สามารถใช้นิ้วโป้งกดจุดนี้เพื่อแก้อาการเป็นลมหมดสติอย่างเร่งด่วนได้

สำเร็จรูปพาที่ฝ่าเท้าของฮูหยิน

หลังจากจัดการเรื่องเหล่านี้เสร็จ ฟ้าก็สว่างแล้ว แต่หลี่วูวี่ยังคงไม่มีที่ท่าจะฟื้นขึ้นมา

หลี่วูวี่คิดว่าหากมีการโจมตีเมืองในขณะที่น้องสาวยังเป็นเช่นนี้ เกิดความโกลาหลจนวាយควรจะทำอย่างไรดี จึงแอบตำหนิตัวเองในใจว่า... ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ ผู้ตอบตกลงเล่นหุบ้อ รีบส่งน้องออกจากเมืองไปดีกว่า ถ้าน้องเป็นอะไรไป นางที่เป็นพี่สาวก็ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว...

การเฝ้าอยู่ข้างเตียงเช่นนี้ผ่านไปอีกหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็มๆ ถึงรุ่งสว่างวันที่สาม มือของหลี่วูวี่ก็ขยับเล็กน้อย

หลังเชียงที่เฝ้าอยู่ข้างๆ เตรียมจะกรอกยาให้ฮูหยิน เห็นว่านิ้วมีการขยับแล้ว จึงตะโกนออกมาด้วยความยินดี "ฮูหยิน! ฮูหยินได้ยินที่บ่าวพูดหรือไม่"

ในตอนนี้อเองหลี่วูวี่ที่ไม่ได้เปลี่ยนชุดนอนหลับอยู่ข้างๆ ก็รีบลุกขึ้นเดินมาที่ข้างเตียงน้องสาว ดีใจที่พบว่า... นางลืมตาขึ้นแล้ว!

ขอบคุณฟ้าดิน! ในที่สุดก็ฟื้นแล้ว!

เห็นเพียงหลี่วูวี่ก็กะพริบตาแงง มองไปรอบข้าง พอกวาดตาเห็นหลี่วูวี่ก็พูดด้วยเสียงแหบแห้งว่า "พี่วูวี่ พี่มาทำอะไรหรือ"

หลี่วูวี่เคยชินกับการพูดจาวกวนไปมาไม่เป็นลำดับของหลี่วูวี่แล้ว "พี่มานานแล้วอย่างไรเล่า ครั้นนี้เจ้าล้มแรงไม่เบา ตอนนี้อเจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง"

หลี่วูวี่ได้นางช่วยประคองลุกขึ้นอย่างยากลำบาก มองไปโดยรอบอย่างสงสัยแล้วพูดว่า "ข้า...อยู่ที่ไหนหรือ"

หลงเซียงรีบตอบว่า "ก็ต้องอยู่ในบ้านลิเจ้าคะ สุนัขยิน ดื่มน้ำข้าวต้ม บำรุงเลือดลมสักนิดเกิดเจ้าคะ"

เห็นเพียงคนงามหน้าขาวซีดนั่งอยู่บนเตียง ไม่ได้รับถ้วยนั้นไป แต่พูดอย่างสงสัยว่า "สุนัขยินหรือ..." จากนั้นแวตาก็เย็นเยือก "เกิดอะไรขึ้น ท่านแม่ไม่ได้ส่งหนังสือถอนหมั้นไปให้สกุลเสียนอีกหรือ"

คำพูดประโยคนี้ถามจนหลงเซียงกับหลี่วูวู่ฮุยหุบปากแทบไม่ลง ต่างรู้สึกตกใจ ชูชีวี่ที่เข้ามาที่หลังไม่รู้เรื่องราว จึงเอ่ยปากพูดว่า "สุนัขยิน ท่านนอนหลับจนเลอะเลือนแล้วหรือเจ้าคะ ถ้าสุนัขยินผู้เฒ่าไม่ส่งหนังสือถอนหมั้นไปให้สกุลเสียน ท่านจะแต่งงานกับชื่อหมาของพวกเราได้อย่างไร เจ้าคะ"

ใบหน้าเล็กของหลี่วูวู่วี่เคร่งเครียด ล้ำคอที่ไม่ได้เอ่ยปากพูด มาหลายวันยังคงแหบแห้ง ถามเสียงดังว่า "ชื่อหมา? เจ้าหมายถึง... ชูจิ้งเฟิงหรือ"

คราวนี้แม้แต่ชูชีวี่ก็รู้สึกถึงความผิดปกติ สุนัขยินปกติจะเรียกชื่อหมาว่า 'พู่' บางครั้งตอนที่โกรธจัดก็มีบ้างที่จะเรียกเขาว่า 'คนเลวตัวใหญ่' ต่อหน้าบ่าวไพร่ แต่ตอนนี้กลับเรียกชื่อแซ่เต็มยศของชื่อหมาแบบนี้ เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

ชูชีวี่กลัวว่าตัวเองจะพูดผิด จึงมองหลี่วูวู่ฮุยอย่างลังเล พบว่าอีกฝ่ายเอง ก็มีท่าทางตื่นตกใจอยู่บ้างเช่นกัน จึงได้พูดอย่างหวาดหวั่นว่า "ใช่เจ้าคะ สุนัขยินท่านแต่งงานกับชื่อหมามาเกือบหนึ่งปีแล้วเจ้าคะ..."

หลี่วูวู่วี่ขมวดคิ้วหลับตาลง ยกมือขึ้นข้างหนึ่งเหมือนอยากจะหยิกแขนตัวเอง แต่ยกมือได้ครึ่งทางก็รู้สึกว่าการทำแบบนี้โง่งมเกินไป

จึงวางมือลง จากนั้นล้มตัวขึ้นหันไปทางหลิววู่ฮู่ "พี่ เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เหตุใดข้าจึงแต่งงานกับลุงจิ้งเฟิงได้"

ในตอนนี้อเองหลิววู่ฮู่ก็ตั้งสติคืนมาได้แล้วเช่นกัน เข้าไปกุมมือ หลิววู่ฮู่ขึ้นมาอย่างยินดี "น้องรอง ในที่สุดเจ้าก็กลับเป็นปกติแล้ว!"

ในช่วงขณะหนึ่งหลิววู่ฮู่รู้สึกดีใจเสียใจปนเปกัน ตอนที่เห็น ดวงตาระจ่างใสของหลิววู่ฮู่มองมาที่ตัวเอง ความตึงเครียดหลายวันที่ผ่านมาก็ผ่อนคลายลง นี่เป็นท่าทีของคุณหนูรองสกุลหลี่ นางเพียงแค่นั่งอยู่ตรงนั้นเงิบๆ ก็ทำให้คนรู้สึกสบายใจได้อย่างน่าประหลาด

แต่ว่า... สิ่งนี้น้องรองถามจะเริ่มเล่าจากตรงไหนดี เรื่องราววุ่นวายนี้ หลิววู่ฮู่ก็เลือกจุดเริ่มต้นไม่ถูกเช่นกัน จึงประคองนางให้ฟังข้างเตียง ดื่มน้ำข้าวต้มเสียก่อน จากนั้นจึงค่อยเล่าเรื่องอย่างละเอียดโดยเริ่มจาก ที่นางเกิดอุบัติเหตุตกม้าได้รับบาดเจ็บเมื่อหนึ่งปีก่อน

หลิววู่ฮู่เล่าไป หลิววู่ฮู่ก็กุมขมับรับฟังอย่างเงิบๆ แต่จะพูดแทรกเป็นบางครั้ง

อย่างเช่น ตอนที่หลิววู่ฮู่เล่าถึงตอนที่ซื้อหมามาสูขอและท่านแม่ ตอบตกลง นางก็เอ่ยปากถามว่า "เขาเสนอเงื่อนไขอะไร ท่านแม่จึงได้ยอม ตกลง"

หลิววู่ฮู่ใจคิดว่า... มาถึงตอนนี้คงบอกไม่ได้ว่าซื้อหมาข่มขู่ว่าจะ จับตัวน้องเข้าคุกเนรเทศไปทางเหนือกระมัง จึงพูดผ่านการใคร่ครวญว่า "ท่านแม่เห็นเขารักเจ้าด้วยความจริงใจ จึงเห็นด้วยกับการแต่งงานนี้"

หลิววู่ฮู่ฟังคำพูดนี้แล้วก็กะพริบตาด้วยสีหน้าเรียบเฉย แค้นเสียง สบถเย็นซาเบาๆ เหมือนไม่เชื่อเลยแม้แต่น้อย

จากนั้นหลี่วู่ซู่ก็เล่าเรื่องเส้นทรู้อัดแต่งงานกับหลี่เสวียนเอ๋อร์และ ความวุ่นวายตอนต้นการทอดทิ้งตบท้าย หลี่วู่วี่ก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย ถามว่าตอนนี้หลี่เสวียนเอ๋อร์อยู่ที่ใด พอได้ยินว่ากลับบ้านเกิดไปแล้ว มอบให้ท่านแม่ดูแล จึงคลายปมที่หัวคิ้วลงได้บ้าง

จนกระทั่งหลี่วู่ซู่เล่าเรื่องความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของสกุลหลี่ หลังจากนางสมองเสื่อม รวมถึงเรื่องราวคร่าวๆ หลังจากมาที่เขตโมเปย จบแล้ว หลี่วู่วี่ก็นิ่งเงียบไปนาน ก่อนจะเอ่ยถามขึ้นอย่างช้าๆ "ตอนนี้ ชื่อหมาอยู่ที่ใด"

หลี่วู่ซู่เดิมทีไม่อยากบอก แต่พอคิดดูแล้ว หลังจากน้องสาวได้สติ คืนมาดังเดิม กลับลืมนึกเรื่องที่ผ่านมาปีกว่านี้ ที่แท้ก็ไม่ได้มีความรัก อะไรกับชื่อหมามากนัก เช่นนี้ก็ดี นับว่ามีบุญในความโชคร้าย จะได้ ไศกเศร้าย้ำปวดน้อยลงบ้าง

ดังนั้นจึงเล่ายุ่ครู่หนึ่งนางจึงพูดว่า "ทหารบกภูของหยวนซู่มาโจมตี เมืองโมเหอ ชื่อหมาเดินทางไปกำราบ ถูกทหารบกภูโอบล้อม... ถูกธนูยิง เสียสละชีวิตเพื่อแผ่นดินแล้ว..."

หลี่วู่วี่ฟังถึงตรงนี้ ตัวก็สะดุ้ง มืออามบีบมุมผ้าห่มไว้แน่น พูดเสียง เข้มว่า "เคยได้เห็น... ศพหรือไม่"

หลี่วู่ซู่ส่ายหน้า "เรื่องนั้นยังไม่มี แต่แนวหน้ามีพิราบสื่อสาร มาถึง..."

หลี่วู่วี่ถามอีกว่า "แล้วทหารบกภูของหยวนซู่เริ่มบุกโจมตีเมือง แล้วหรือยัง"

หลี่วู่ซู่ส่ายหน้าอีกครั้งพลางพูดว่า "หลายวันนี่เพียงแค่ออบล้อม

แน่นอน แต่ไม่เคยบุกโจมตีเมือง"

หลี่ว์อวี่ก็ตรึมฝปาก ก้มหน้าคิดสักครู่จึงพูดต่อว่า "เรื่องนี้ไม่ชอบมาพากล ถ้าชื่อหมาตายจริง ต้องเป็นเวลาที่ทหารบกฏจะฮึกเหิม ควรจะบุกเข้าโจมตีเมืองเลย เหตุใดตอนนี้จึงอยู่นิ่งไม่ยอมขยับอีก"

ฟังนางพูดเช่นนี้ พวกหลี่ว์อวี่ก็คิดว่ามีเหตุผลอย่างยิ่ง จึงสงสัยอย่างมาก... หากเป็นจริงตามคำพูดของหลี่ว์อวี่ ใครกันบังอาจเช่นนี้ ถึงกับกล้าสร้างข่าวชื่อหมาตาย!

หลี่ว์อวี่สูดลมหายใจเข้าลึก ลูกขึ้นนั่งจะลงจากเตียง หลี่ว์อวี่ยรีบห้ามเอาไว้ "น้องสาว เจ้าเพิ่งบาดเจ็บร่างกายอ่อนแอ จะลุกขึ้นได้อย่างไร นอนพักฟื้นบนเตียงอีกสักครู่ดีกว่า"

หลี่ว์อวี่พ่นลมหายใจเบาๆ มองดูสองขาของตัวเองที่ขาวเนียนกว่าในความทรงจำแล้วพูดว่า "... พักฟื้นมานานพอแล้ว จะต้องพักผ่อนอะไรอีก"

หลังเสียงเห็นคุณหนูกลับมามีสติดังเดิมยอมเชื่อฟังตามคำสั่ง

สำหรับชูชิวก็มองออกว่าหลังจากสูญหินพื้นขึ้นมาก็ไม่เหมือนช่วงก่อนหน้าแล้ว ท่าทางบอบบางน่ารักไม่ได้เปลี่ยนไป แต่ราศีทั่วตัวเปลี่ยนไปในทันใด โดยเฉพาะดวงตาโตคู่นั้นราวกับบ่อน้ำลึกล้ำ มองไปไม่เห็นก้นบึ้ง

ตอนที่ชูชิวหอบเสื่อออกมาเปลี่ยนให้สูญหิน หลี่ว์อวี่จ้องมองไปยังเสื่อผ้าสีสันสดใสที่อยู่ตรงหน้า ถลึงตามองอย่างรังเกียจแล้วพูดเสียงเข้มว่า "นี่... เป็นเสื่อผ้าที่ชื่อหมาเลือกให้สูญหินของเขาหรือ"

หลังเสียงอยู่ด้านข้างพูดอย่างระว่างตัวว่า "สูญหิน นี่เป็นเสื่อผ้าที่ท่าน

เลือกเอง ตอนแรกยังไม่มียลวดลายสีสันมากอย่างนี้ แต่ท่านเห็นว่าไม่สดใส
มากพอ จึงเติมเข้าไปอีก"

คำพูดของหล่งเซียงนี้เป็นความจริง หลี่ว่ววี่ช่วงนี้ชอบความสุข
ความงามมาก นับจากพบอนุชื้อหงเจียวของอดีตพี่เขยก็ยังรู้สึกว่ามีใจรูๆ
ชอบสีสันที่สดใส ดังนั้นเสื้อผ้าการแต่งกายก็ต้องเอียงไปทางสดใส โชคดี
ที่ตอนนั้นการแต่งหน้าเข้มจัดของตัวเองน่ากลัวมาก ชื้อหม่าพูดออกมา
ตามตรง ไปหน้าที่วาดราวกับกันลึงนั้นไม่งดงามแม้แต่น้อย ฮูหยินจึงได้
หยุดการแต่งหน้านั้น

คุณหนูรองที่มีสติชัดเจนในตอนนี ราวกับพ่ายแพ้ให้กับมุมมอง
ความงามของตัวเองก่อนหน้านี จึงขมวดคิ้วมองดูเสื้อผ้าเหล่านั้นแล้วพูด
ว่า "เปลี่ยนชุดที่สีเรียบหน่อยเถอะ"

ชูชิวรีบกลับไปทำหน้าที่เสื้อผ้า สุดท้ายก็เลือกเสื้อผ้าที่สีสันไม่ฉูดฉาด
มาได้ชุดหนึ่ง แล้วช่วยเปลี่ยนให้ฮูหยิน

หลี่ว่ววี่มองดูฝีมือการปักลายแต่ละซ่อที่ชายกระโปรงอย่างเงียบๆ
สุดท้ายก็สะกดความหุนหันในการกระซอกชุดนั้นออกมาลงได้

จากนั้นหลี่ว่ววี่จึงสั่งให้หล่งเซียงเตรียมรถม้าชุดไปตีค่ายทหาร
ตอนนางออกจากจวน หัวหน้าองครักษ์ที่คอยคุ้มกันก็ออกมาขวางไว้
แล้วพูดว่า "ฮูหยิน ตอนนีในเมืองไม่ค่อยสงบ ขอฮูหยินโปรดหยุดด้วย
ชื้อหม่าสั่งเอาไว้ ถ้าสงครามมีอะไรเปลี่ยนแปลง ห้ามให้ฮูหยินออกจวน
ไปเดินส่งเดชขอรับ"

หลี่ว่ววี่จ้องหน้าเขานิ่ง เห็นเขาแม้ว่าเสียงจะนอบน้อม แต่ไม่คิด
จะถอยแม้แต่น้อย จึงถามเสียงเข้มว่า "ชื้อหม่าเคยบอกหรือไม่ว่าถ้า

ในจวนเกิดไฟไหม้ ข้าจะต้องหมกตัวอยู่ในบ้านให้ไฟเผาตายทั้งเป็น"

หัวหน้าองค์กรภคชนั้นถูกถามจนตะลึงไป ก่อนจะเอ่ยปากพูดอย่าง
ลึกลับใจว่า "ยอมต้องไม่ให้สูญหินตกอยู่ในอันตรายแน่นอน..."

หลี่ร่ววี่พยักหน้าพลาบเอ่ย "เช่นนั้นก็ดี ตอนนี้อยู่ที่ตึกอยู่ใน
ในอันตราย ถ้าเจ้าขัดขวางข้า ก็เท่ากับเอาชื่อหมาไปวางบนไฟ ถ้าไม่
วางใจความปลอดภัยของข้า เจ้าก็พาคนตามข้าไปที่ค่ายทหารก็ได้"

หัวหน้าองค์กรภคชนั้นกลับไม่ยอม ยังคงไม่ยอมแพ้ที่จะเอาคำ
ของชื่อหมามาพูดติดปาก หลี่ร่ววี่ไม่ได้พูดอะไรอีก หมุนตัวไปพูดกับบ่าว
ข้างหลังว่า "ไป! เทน้ำมันที่กำแพงโถงชั้นหน้าให้มากหน่อย!"

บ่าวได้ฟังก็ตกใจ ทำอะไรไม่ถูก คิดว่าสูญหินน้อยชิ้นเล่นจะทำอะไร
พิเรนทร์อีก

แต่หลี่ร่ววี่กลับมองไปด้วยสายตาเย็นชา เอ่ยถามว่า "เจ้าเป็นบ่าว
ของใคร ไม่รู้จักกฎเกณฑ์แม้แต่หน่อย หรือสิ่งที่ข้าพูดเจ้าไม่เข้าใจ"

บ่าวจึงรีบหมุนตัวเดินไปที่ห้องครัว หอบเอาน้ำมันทำอาหารไปหนึ่ง
ไปราดจริงๆ หลังจากราดแล้ว หลี่ร่ววี่ก็สั่งให้บ่าวไปจุดกลักไฟ

น้ำตาของบ่าวคนนั้นมากระจุกอยู่ที่หางตา มือที่ถือกลักจุดไฟ
สั่นเทา

หัวหน้าองค์กรภคชนั้นใจจนเบิกตาโตอ้าปากค้าง ยอมไม่อาจปล่อยให้
สูญหินเผาจนตรึงถูกล้ำหวงที่สืบทอดกันมาหลายรุ่นได้ จึงเอ่ยปาก
ตะโกนทันที "หยุดนะ!"

ในตอนนี้องค์หลี่ร่ววี่ก็หมุนตัวไปพูดกับหัวหน้าองค์กรภคชนั้นด้วย
น้ำเสียงสงบนิ่งว่า "ตอนนี้ข้าออกไปได้แล้วกระมัง"

หัวหน้าองค์กรรักช้อยกจะสั่งสอนหญิงสาวนิสัยเสียแทนชื่อหมา แต่ก็ไม่สามารทำอะไรรักช้อยกกับสุนัขที่ไร้เหตุผลนี้ได้ ทำได้เพียงอดกลั้นจนหน้าแดงคอโป่ง สุดท้ายเห็นหลี่ว่ววีจ้องหน้านิ่ง จึงตะโกนสั่งคนใต้บัญชาตัวเอง ให้นำบ่าวไพร่คุ้มกันส่งสุนัขไปที่ค่ายทหาร

หลังเสียงที่อยู่ข้างๆ ยังพอว่า เหมือนจะเคยชินกับวิธีการแข็งกร้าวแบบนี้ของคุณหนูตัวเองแล้ว

แต่ซู่ซิวหันไปมองน้ำมันทำอาหารที่ถูกราดไว้บนพื้นโถงชั้นหน้าก็ตาค้างลึนแข็ง คิดในใจว่า... นี่มีสติกลับคืนมาดังเดิมแล้วหรือ เหตุใดตามที่นางเห็น ยังโหดเหี้ยมยิ่งกว่ามารน้อยที่เลอะเลือนเสียอีก

ในตอนนี่ เพราะความวุ่นวายจากสงคราม ร้านรวงแต่ละร้านล้วนปิดประตู บนถนนเงียบสงบ กอปรกับหิมะเมื่อหลายวันก่อนยังไม่ละลาย มีเพียงลมเหนืออันเย็นเยือกพัดวนไปมาตลอดทางเท่านั้น

ส่วนหลี่ว่ววีนั่งอยู่ในรถม้ามองสำรวจไปโดยรอบ ในรถม้ากว้างขวางบนชั้นวางด้านข้างมีของเล่นประเภทกลไกแห่งวางไว้มากมาย ตรงที่ติดด้านหลังยังมีตุ๊กตาเสือตัวใหญ่อยู่ตัวหนึ่ง ในรถม้าหุ้มด้วยผ้าไหมนุ่ม สีนั่นเหมือนเสื้อผ้าบนตัวนาง สดใสอย่างมาก... ส่วนในกล่องด้านข้างไม่รู้ว่ามีอะไรเอาไว้

หลังเสียงสังเกตเห็นสายตาของนาง จึงเปิดกล่องไม้ ออกแล้วพูดว่า "สุนัข ในกล่องนี้ล้วนเป็นของกินเล่นที่ท่านชอบกินเป็นประจำ จะกินสักหน่อยหรือไม่เจ้าคะ"

ดวงตาคู่โตของหลี่ว่ววีกวาดมองลูกบ๊วย เมล็ดแดง และผลไม้เชื่อม

ในกล่องใหญ่หลายชั้นนั้นเหมือนจะสุดหยาใจเข้าบายๆ จากนั้นก็เลื่อนสายตา
หนี พุดเสียงเรียบว่า "เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่เคยอยากกินของกินเล่นเหล่านี้"

หลังเซียงไม่กล้าพูดอะไร เพียงแค่พุดในใจว่า... เมื่อหลายวันก่อน
สูหยินยังโวยวายว่าของกินเล่นในกล่องนี้ไม่อุดมสมบูรณ์พอ จะให้เพิ่ม
อีกสักหน่อยอยู่เลย!

พอรถม้ามาถึงหน้าค้ายทหาร หลี่ร่ววี่ก็พลิกเปิดม่านเล็กน้อย
ในความทรงจำของนาง ครั้งสุดท้ายที่นางมาที่นี่คือครั้งที่เข้าไปขอมา
ซื้อหมาในค้ายใหญ่...

หลี่ร่ววี่สุดหยาใจเข้าลี้กอย่างเงียบๆ หลังจากลงรถก็ยึดดอก
เดินเข้าไปในค้ายทหาร

ขุนพลเอกที่ดูแลงานในค้ายใหญ่ตอนนี้เป็นแม่ทัพเจิ้งคนได้บัญชา
เก่าแก่ของซื้อหมา ได้ยินว่าสูหยินซื้อหมามาก็ขมวดคิ้วเบาๆ คิดว่าสูหยิน
สมองเสื่อมคนนั้นได้ยินข่าวร้ายของซื้อหมาแล้วจะมาร้องไห้โวยวาย
ที่ค้าย ตอนนี้นางนการทหารยุ่งมาก จะมีเวลาไปปรนนิบัติหญิงคนนั้น
ได้อย่างไร จึงขมวดคิ้วเตรียมจะให้รองแม่ทัพไปรับรองหญิงสาวที่ร้องไห้
น้ำตาเป็นผาเต้านั้นแทน

แต่ว่ารองแม่ทัพคนนั้นออกไปเพียงชั่วครู่ก็พาสูหยินน้อยเดินเข้ามา
ด้วยสีหน้าแปลกประหลาด

แม่ทัพเจิ้งที่คอยดูแลงานขมวดคิ้ว ในใจแอบตำรองแม่ทัพว่า
ไม่ได้ความ จากนั้นซ้อนตามองไปยังหญิงสาวที่คลุมเสื้อคลุมหนังจิ้งจอก
สีดำที่อยู่ด้านหลังตัวเขา กลับพบว่าใบหน้างดงามของนางเต็มไปด้วย
ความสงบนิ่ง ไม่มีความเศร้าเสียใจแม้แต่บ่อย

ในเมื่อรองแม่ทัพพาตัวเข้ามาแล้ว แม่ทัพเจิ้งจะไม่ต้อนรับสักหน่อย คงไม่ได้ จึงเข้าไปประจบหมัดพูดว่า "ไม่รู้ว่าสุหยินมาที่นี้ด้วยเหตุใด"

หลี่ร่วอวีเข้ามาในค่ายแล้วก็มองไปโดยรอบ ทหารในค่ายใหญ่ ต่างสวมซุดไว้ทุกข์ เห็นได้ว่ากำลังไว้ทุกข์ให้กับฐูซือหม่า สุดท้ายสายตาของนางก็มาหยุดอยู่ที่ตัวแม่ทัพเจิ้งผู้นี้ อาจจะเพราะเพิ่งกินอาหาร แม่ทัพเจิ้งรีบกินกันไป คอเสื้อซุดไว้ทุกข์จึงมีคราบน้ำมัน และมีเหงื่อออกท่วมหัว ดังนั้นจึงถอดออกแล้วโยนซุดไว้ทุกข์ไปด้านข้างไม่ได้สนใจ

หลี่ร่วอวีตอนที่ชนเสปียงทหารก่อนหน้านี้เคยติดต่อกับแม่ทัพเจิ้ง แม่ทัพเก่าแก่ผู้นี้ทำงานรอบคอบ เป็นคนที่อยู่ ด้ือตั้ง เป็นแม่ทัพมือดีของฐูซือหม่า...

หลี่ร่วอวีเลื่อนสายตากลับมาอย่างใช้ความคิด เพียงแค่พยักหน้าให้แม่ทัพเจิ้งเบาๆ แล้วพูดว่า "ไม่รู้ว่าจะขอคุยกับแม่ทัพเจิ้งเป็นการส่วนตัวสักนิดได้หรือไม่"

ก่อนหน้านี้หลี่ร่วอวีเคยมาส่งอาหารที่ค่ายทหาร ทำทางไร่เดียวสำนักนั้น เหมือนเด็กที่ยังไม่หย่านม อยากจะพาดอยู่บนตัวซือหม่า แม้ว่าแม่ทัพเจิ้งจะไม่แคร์เคืองคุณหนูของสกุลหลี่ที่ส่งสัมภาระล่าช้าเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว แต่ก็ไม่เคยให้ความสำคัญกับสุหยินซือหม่าผู้นี้เลย

นี่เป็นหญิงที่นายท่านของพวกเขาชอบ เลี้ยงไว้คล้ายเครื่องชั่งกานเท่านั้น แม้ว่าสมองป่วยแต่ก็ไม่ใช่ปัญหากับการคลอดลูก แต่ตอนนี้ในค่ายมีงานยุ่งมากมาย ไม่มีเวลาวางมาต้อนรับสุหยินผู้นี้จริงๆ พอได้ยินหญิงสมองเสื่อมพูดคำเป็นงานเป็นการเชิญเขาไปพูดคุยเป็นการส่วนตัว ในใจก็ยิ่งหัวเราะเยาะ เพียงแค่ประจบหมัดแล้วพูดอย่างไม่จริงใจว่า

"ตอนนี้ข้ามีงานการทหารยุ่งมาก ถ้าสูหยินมีธุระอะไรก็เชิญกลับจวนไปก่อน รอข้ามีเวลาว่างแล้วจะไปพบสูหยินที่จวน..." พุดจบกก็เตรียมจะโบกมือให้คนส่งนางออกไป

ทว่าหลี่ร่ววี่ที่จู่ๆ นั่งลงเขียนอะไรบางอย่างก็วางพู่กันลงแล้วขยำกระดาษที่เพิ่งเขียนเสร็จ ก่อนจะโยนเข้าไปในตะกร้าไม้ไผ่ด้านข้างเตรียมจะเขียนแผ่นต่อไปโดยไม่เงยหน้าขึ้นมา

ซูชีวเห็นท่าทางเกลี้ยกล่อมได้ยากของสูหยิน ในใจก็รู้สึกร้อนใจเห็นเพียงเผชิญหน้ากับการไล่แซกอย่างชัดเจนนี้ หลี่ร่ววี่ไม่ขยับแม้แต่น้อย เพียงแค่มองแม่ทัพเจิ้งแล้วพุดว่า "สามีจากไป ข้าเสียใจอย่างมากอยากจะทำตามสามีไปทั่วโลก ถ้าท่านแม่ทัพไม่อธิบายให้ชัดเจน ข้าก็จะไปล่ะ"

แม่ทัพเจิ้งฟังแล้วก็ตกตะลึง ช้อนตามองไป เห็นบนใบหน้าสูหยินมีความเศร้าโศกเสียเมื่อใด ใบหน้านั้นเรียบเฉย เอาการฆ่าตัวตายมาพุดเหมือนจะไปล่องเรือเล่น...

นี่เป็นเรื่องใหญ่ หากตอนนี้ไม่จัดการ สูหยินผู้นี้ไปหาที่ตายจริง เขาคงรับความผิดฐานบีบบังคับให้ภรรยาที่เหลื่ออยู่ของนายท่านไปตายนี้ไว้ไม่ไหว

เขาจึงเชิญสูหยินไปพุดคุยในกระโจมข้างๆ ตรงหน้า แต่หลี่ร่ววี่ก็กลับพุดว่า "อยู่ในกระโจมอึดอัด ข้างหน้าไม่ไกลเป็นริมแม่น้ำ ขอเชิญท่านแม่ทัพไปพุดคุยกันที่นั่นเถอะ..."

เมื่อไปถึงริมฝั่งน้ำ รอบข้างไม่มีใคร พื้นที่โล่งกว้าง ไม่ต้องกลัวว่าจะมีใครมาคอยแอบฟังแล้ว

ฟังเสียงน้ำไหลดังมาจากใต้ผิวน้ำที่ก่อตัวเป็นน้ำแข็ง ใบหน้าเล็กของหลี่วูวี่ที่ซ่อนอยู่ใต้เสื้อคลุมหนังจึงจอกสีดำถูกความเย็นกัดจนแตง นางเหลือบมองสาวใช้กับองครักษ์ที่ยืนอยู่ไกลออกไปแวบหนึ่ง จึงพูดด้วยเสียงอันเบาว่า "ที่มาในครั้งนี่ไม่ใช่เพราะเรื่องอื่น แค่อยากรู้ว่าชื่อหมา ยังคืออยู่หรือไม่"

แม่ทัพเจิ้งถูกหลี่วูวี่ถามเช่นนั้นก็ตกตะลึงไป มองไปที่นางอย่างรวดเร็วแล้วพูดว่า "ศพของชื่อหมายังมาไม่ถึง แต่มีทหารคนสนิทคุ้มกันอยู่ คิดว่าคงยังคืออยู่กระมัง..."

หลี่วูวี่พ่นควันขาวออกมา ลูบเตาพกที่อยู่ในมือแล้วพูดว่า "เมื่อครู่ตลอดทางที่ข้าเดินมา ทหารนอกค่ายใหญ่ล้วนมีสีหน้าเศร้าโศก แต่ละคนตาบวมปูด แต่หลังจากเข้ามาในค่ายใหญ่กลับเห็นแม่ทัพเจิ้งกับแม่ทัพทั้งหลายแม้จะทำงานยุ่งจนเหนื่อยล้าแต่ไม่มีความเศร้าโศก แม้แต่น้อย ขาหมูที่กินไปตอนกลางวันก็เหลือแต่กระดูก แม่ทัพเจิ้งกินอย่างเบิกบานใจ แม้แต่ชุดไว้ทุกข์ยังทำสกปรกได้ เจริญอาหารดีจริง... แต่การเจริญอาหารแบบนี้ เพราะชื่อหมาตายไป เว้นตำแหน่งจะให้พวกท่านก้าวหน้าได้ ดังนั้นแม่ทัพทุกท่านจึงดีใจจนเจริญอาหารมาก อย่างนั้นหรือ หรือว่ามีเรื่องประหลาดอะไรที่ปากจะพูดได้ ตอนนี้อยู่ไม่มีใครหวังว่าแม่ทัพเจิ้งจะรู้อะไรจะพูดออกมา ให้ข้าคนที่ยังไม่ตายได้รู้อะไรบ้าง..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625000.html>